

Giới thiệu Lão Tứ Là Thiên Tài

Hắn là nhạc sĩ luôn tùy hứng làm theo ý mình, chẳng những có toàn ý xấu ùn ùn, còn thường thường đi quá giới hạn trong công việc, lớn mật khiêu chiến những nhạc sĩ chuyên nghiệp khác.

Những sáng tác của hắn tình tứ say đắm ngất trời, mà điểm về tình yêu lại thảm hại hề hề (cực nhiều ^^). . . . . Thực nguyên nhân thất bại của hắn chỉ có một, chính là bạn gái trước của hắn — niềng răng muội.

Nguyên lai nàng là vật hi sinh lúc hắn còn trẻ hết sức lông bông, cũng là đối tượng đánh đổ bằng hữu ác chọn. Nội dung đặt cược: Kết giao được năm trăm, hôn mỗi được một ngàn, đạt tới mức yêu cầu cao hơn thì còn tăng giá tiếp nữa! Năm đó chính hắn kiêu ngạo

Bạn đang đọc truyện *Lão Tứ Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

(Giới thiệu về gia đình tinh anh ^^)

Núi Dương Minh có một ngôi biệt thự rất lớn rộng mấy ngàn thước, bức tường bao quanh dài như không có điểm cuối, phía sau tường cây cối cao lớn, xanh ngắt, làm người khác nhìn không thể thấy kiến trúc tòa nhà, càng miễn bàn là nhìn thấy người ở bên trong. Chỉ có thể thấy được kiến trúc trừ tường bao quanh đã rêu xanh duy nhất một đại môn tao nhã, hào phóng đầy tráng lệ được xây bằng hàng ngàn phiến nam thạch.

Trên môn bài chỉ điều tạc hai chữ đơn giản — Hạ trạch.

Nhưng người ở gần đó lại có thói quen gọi Hạ gia là “Tinh anh môn”, đơn giản bởi vì đây đúng là một gia đình tinh anh, từ cha mẹ đến con đều là tinh anh trong tinh anh, thành tựu phi phàm.

Thế hệ trước chẳng cần nói ra, chỉ những người con trai của Hạ gia cũng đã khiến người khác chú ý lắm rồi.

Lão Đại Hạ Tử Giác, năm nay 34 tuổi, nghe nói là tổng tài.

Lão Nhị Hạ Tử Kinh, năm nay 32 tuổi, nghe nói tự chính mình mở công ty làm lão bản.

Lão Tam Hạ Tử Cự, năm nay 30 tuổi, nghe nói là kỹ sư tài năng ở một công ty nhất nhì thế giới, lương một năm mấy trăm ngàn USD nhảy lầy đà (lương luôn tăng).

Lão Tứ Hạ Tử Dục, năm nay 29 tuổi, nghe nói là một nhạc sĩ, tác phẩm nổi tiếng ngất trời.

Nói ngắn lại, một nhà bọn họ tất cả đều tinh anh, thành tựu phi phàm, cho nên hàng xóm xung quanh mới gọi là “Tinh anh môn”.

Trọng điểm là, con trai Hạ gia tất cả đều chưa kết hôn, bọn họ bề ngoài ưu, năng lực cường, xuất thân bất phàm lại kiếm nhiều tiền, quả thật đúng danh người đàn ông độc thân hoàng kim, thật sự là làm cho người ta xua như xua vệt.

Bất quá đâu, tư tưởng của Hạ gia phụ mẫu cũng kỳ thực tiến bộ, mắt thấy một đám con đều đã đến tuổi thích hợp kết hôn, lại ngay cả xem mắt cũng chưa lần nào mà không lo lắng tí nào, luôn cười nói con cháu đều có phúc riêng của con cháu, tùy duyên là tốt rồi.

Hàng xóm đều thảo luận, tùy duyên nha, tùy duyên thì tốt lắm, nhưng vấn đề là tùy duyên có thể tùy đến nữ nhi nhà mình sao?

Thật sự là hao tổn tâm trí nha!

Lăng Vị Ương là một trong những người đó.

Nhìn đôi trai tài gái sắc đứng ở trên bậc có thể cảm nhận được trên người bọn họ phát ra bầu không khí hạnh phúc, nàng liền liên đới chịu tội bị công xích ở dưới bậc.

Mặc dù khi nhận được tin vui, nàng cảm thấy có chút ngoài ý nghĩ, dù sao lúc ấy nghe ý tứ của Dịch Tiểu Liên, nàng hiện một bộ dạng đánh chết cũng không có khả năng cùng lão đại của Hạ gia có chút quan hệ. Chẳng qua nhân duyên trời định, nhất định người tốt đúng là vẫn còn có thể ở bên nhau, quan trọng là hạnh phúc thì tốt rồi.

Thấy bạn thân học cùng trường ngày xưa có thể mang theo vẻ mặt tươi cười hạnh phúc đi tiếp đường đời sau này, nàng thiết tình thành ý, cảm thấy vui vẻ thay bạn tốt, nghĩ rằng nên tự mình chúc mừng bạn. . . . . Đáng tiếc không được, bởi vì “Hắn” đang ở chỗ này.

Hắn là Hạ Tử Dục.

Đài Loan không lớn, Đài Bắc càng nhỏ hơn, nhưng nếu thiết tình muốn tránh một người, muốn cả đời không hề gặp mặt, kỳ thật cũng không phải việc khó. Nàng cùng hắn chính là một việc đã như vậy.

Đương nhiên, người muốn tránh xa đối phương chỉ có nàng, bởi vì với hắn mà nói, nàng căn bản chỉ là một người qua đường, cho dù hiện tại mặt đối mặt, hắn đại khái cũng sẽ không nhớ rõ nàng là ai, đã sớm quên nàng không còn một mảnh ký ức nào đi?

Nhưng dù vậy, nàng vẫn không muốn cùng hắn mặt đối mặt, làm cho chuyện tình sớm biết kết quả trước kia lại lần nữa làm bị thương chính mình, thật giống đũa ngọc.

Đã mười năm, tuy rằng hắn là mối tình đầu của nàng, nhưng nên đã quên từ lâu, dù sao hắn căn bản chưa bao giờ thật sự thích nàng một giây nào.

Mối tình đầu ngu xuẩn cũng đã qua, chính mình cũng biết là ngu xuẩn. .... Nàng rút cuộc vì sao muốn tới tham gia hôn lễ này, làm chính mình không tự chủ được lại hồi tưởng đoạn ký ức không quên được kia?

Nàng cùng hắn đều xem là quen với Tiểu Liên, Tiểu Liên cũng hiểu được nỗi chua xót của nàng, cho dù nàng không đến hắn cũng sẽ không trách tội nàng, như vậy nàng rút cuộc vì sao còn muốn đến đây?

Bởi vì hôn lễ tổ chức ở khách sạn năm sao, nếu đã bao lễ, không đến ăn rất đáng tiếc.

Nàng tìm em trai đi cùng nàng, hiện tại nhớ tới lời nói trước kia của hắn, cảm giác giống như lừa mình dối người.

Vì sao còn muốn tới đây?

Nàng hỏi chính mình, đáp án lại chôn ở nơi sâu nhất đáy lòng, miêu tả sinh động.

Khẽ thở dài, nàng xóa bỏ suy nghĩ hỗn loạn, quay đầu nhìn phòng yến tiệc kín người đầy hết chỗ, nàng không nghĩ tới hôn lễ được làm long trọng như vậy, nhưng may mắn là nhiều người thế mới có thể làm cho nàng thành công biến mất ở trong biển người.

Nhưng cứ như vậy, nàng thật sự không có biện pháp nào gặp mặt Tiểu Liên nói tiếng chúc mừng.

Quên đi, lần khác sẽ tìm thời gian hẹn gặp Tiểu Liên sau, dù sao có "Hắn" ở gần, nàng cũng không dám can đảm đi lên gửi tiền mừng. Nàng nên đi về thôi.

"Tiểu Nhiên, em ăn no chưa?" Nàng hỏi em trai bên cạnh.

"Làm chi? Chị muốn về?"

Nàng gật đầu.

"Vì sao? Hắn là còn có hai, ba món ăn còn chưa có đưa lên bàn à?"

"Người ở đây nhiều thiệt, chị sợ hiện tại không đi, như thế tí nữa về không tắc xe, mà là tắc người. Em không phải hẹn bạn 4 giờ sao?"

"Đúng vậy, nhưng những món kia ăn ngon quá, chưa ăn hết món cuối cùng thì thật lãng phí."

"Là ai không nghĩ đến lời nói trước kia, rằng khách sạn cao cấp bán đồ đều có mảnh kị, so ra đồ ăn ở đây còn không đủ mỹ vị?"

"Chị nhất định phải nói xấu em như vậy sao? Em lúc ấy đâu có biết nên mới nói thế."

"Muốn ăn chờ em về sau ra xã hội, buôn bán được tiền lại đến ăn. Cơ hội còn nhiều mà."

"Nói như vậy cũng đúng, nhưng trước mắt mà ăn cũng không ăn, còn muốn chờ sau này sao? Đầu em không phải bã đậu."

"Thật muốn ăn hết toàn bộ?"

Lăng Vị Nhiên về mặt chờ mong gật đầu với chị.

"Vậy em tiếp tục ăn, chị ra bên ngoài trước đem xe máy ra cửa chờ em" Lăng Vị Ương đứng dậy nói.

"Chị làm chi nhất định phải đi trước nha?" Lăng Vị Nhiên một phen cầm tay chị, nhú mày hỏi.

"Bởi vì chị không nghĩ sẽ gặp ai. Chị đã ăn no, không ăn thêm được nữa, cho nên em cứ giải quyết phần của chị đi." Nàng vỗ nhẹ tay cậu em, thuận thế gỡ tay mình khỏi tay cậu.

"Chị đâu có dạy em không biết xấu hổ ở lại tiếp tục ăn như vậy?" Lăng Vị Nhiên nhú mày kháng nghị.

”Chị cũng không phải bạn gái em, có gì phải ngưng ngưng?” Nàng liếc mắt cậu em một cái. ”Ăn xong thì gọi điện thoại cho chị, chị sẽ đem xe đến gần cửa khách sạn chờ em.” Nói xong, nàng đứng thẳng xoay người đi đến hướng cửa phòng.

Hạ Từ Dược liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái kia, tên cô ấy là Lăng Vị Ương.

Vài năm không thấy? Hình như đã mười năm rồi.

Đài Bắc rõ ràng không lớn, kỳ quái là hắn cùng nàng qua mười năm lại ngay cả một cơ hội gặp nhau cũng chưa từng có, mà lần này cũng làm hắn không khỏi nghĩ hai người bọn họ thật vô duyên như thế sao?

Nói thật, hắn hoàn toàn không nghĩ tới bạn học của nàng – Dịch Tiểu Liên lại trở thành đại tẩu của hắn, càng không nghĩ tới đại tẩu cho hắn lễ gặp mặt với em chồng như thế, đúng là một chút quát mắng cũng chăm chọc, kiêu khích.

Hắn nên nói cái gì đây? Chỉ có thể nói tự mình gieo gió gặt bão thôi.

Bất quá, đại tẩu mắng sai một việc, hắn chưa bao giờ quên Lăng Vị Ương, thậm chí ngay cả dáng nàng năm đó hắn đều còn nhớ rõ rành mạch—

Kiểu tóc để suông uốn như mì sợi, gầy dơ xương, đeo một đôi kính cận thị màu vàng, còn đeo niềng răng rất xấu. ....

Bạn bè lên treu tức nàng lấy giúp một cái biệt danh là “Cương nha muội”. (Sia: Hàm cứng muội à? Tên thế thì ai thích cho nổi >.

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nghĩ mãi không ra.

Hôn lễ của đại ca đã quá một tuần, Hạ Từ Dược vẫn là nghĩ mãi không ra, Lăng Vị Ương lúc ấy vì sao lại nói dối hắn! Hắn lại không có hỏi nàng có bạn trai hay không hoặc cùng ai đến, nàng làm gì cần đặc biệt cường điệu nói bạn trai đang đợi nàng? Hơn nữa nàng người được gọi là "Bạn trai" kia là em trai ruột của nàng!

Nghĩ không ra, hắn thật sự nghĩ không ra dụng ý của nàng, duy nhất đại tẩu hiểu nàng hơn hắn, lại đang cùng đại ca đi hưởng tuần trăng mật vẫn còn chưa trở về, làm cho hắn cũng chưa tìm ra ai có thể thảo luận vấn đề này.

Nàng rút cuộc vì sao nói dối hắn đây?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Hạ Từ Dược lòng không yên, chống đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu, ngồi ngẩn người suy tưởng sự tình ở phòng làm việc. Bộ dáng này của hắn đã liên tục vài ngày nay, làm cho Trác Tuyệt Phong - người đại diện của hắn sốt ruột đến độ sắp đem chính mình bứt tóc trên đầu.

"Hạ đại sư, thiên tài tiền sinh, làm ơn người có thể làm việc nhanh chút? Người đã hứa thời hạn cuối cùng giao khúc nhạc cho người ta chính là vào ngày kia nha!" Trác Tuyệt Phong vừa nhìn lại nhần, rút cuộc không ngăn chặn được có chút lo lắng trong lòng, đi vào phòng làm việc nhắc nhở hắn.

Hạ Từ Dược lười biếng nâng đôi mắt nhìn hắn một cái, rồi thốt ra ba chữ.

"Không linh cảm."

Không linh cảm. Trác Tuyệt Phong vừa nghe, thật là sắp nổi điên. Nói Hạ Từ Dược sở dĩ được xưng là "Thiên tài", không phải là dựa vào linh cảm mà hắn giống như quý mị lời hư hư thật thật, đến vô ảnh đi vô tung đây ý tưởng tuyệt vời, thường làm cho người ta nghĩ rằng hắn hay nói giỡn, lại luôn làm người ta cơ hồ kinh ngạc với thành quả của hắn, không chỉ nổi tiếng mà còn làm nên kỳ tích trên thị trường, làm cho mọi người không thể không thần phục.

Hắn có rất nhiều tài năng, chẳng những ở lĩnh vực âm nhạc biểu hiện quá rõ ràng và ai cũng biết, mặt khác cũng chạy sang giao thiệp với lĩnh vực thiết kế, mặc kệ là thiết kế kiến trúc, thiết kế vũ đài hay thiết kế quảng cáo, nói ngắn lại, hắn chính là quái kiệt luôn tràn ngập rất nhiều ý tưởng kỳ quái, lại khác người, luôn được chờ mong, sùng bái.

Bất quá, cũng chỉ có số ít người biết hắn như thế, đại đa số mọi người còn tưởng rằng hắn chỉ dốc lòng cho âm nhạc mà thôi.

Nhưng nói thật là nếu lấy góc độ người đại diện mà xem xét, Trác Tuyệt Phong thật đúng là hy vọng Hạ thiên tài tiền sinh chỉ dốc lòng cho âm nhạc hạng

nhất là tốt rồi, bởi vậy, chính mình sẽ không thường bị hấn làm cho điên mất vì không sáng tác nhạc mà làm thứ khác.

"Ngươi không phải từng nói ngươi là người không cần linh cảm sao?" Trác Tuyết Phong bắt đầu nói.

"Ta hiện tại cần."

Bộ dáng ngươi là tuyệt không giống cần linh cảm - Trác Tuyết Phong rất muốn trả lời hấn như vậy, bởi vì người cần linh cảm làm sao giống hấn tự tại thật nhẹ nhàng? Lại ngồi một chỗ mà rung chân, không cảm thấy nửa điểm khẩn trương, rất giống như là đang nghỉ phép.

Nhưng Trác Tuyết Phong cũng không phải tùy tiện liền giống như người đại diện của Hạ thiên tài, hấn rất hiểu biết khi nào thì nên, hoặc không nên nói và nói cái gì.

"Vậy theo như ngươi nói, muốn tài năng như thế nào cho ngươi có linh cảm? Mặc kệ là lên núi đao hay xuống biển lửa ta đều sẽ toàn lực ứng phó, trèo đèo lội suối giúp ngươi tìm linh cảm - chỉ cần ngươi ngày kia có thể đứng hạn giao ra ca khúc." Hấn chấp hai tay nói.

"Lên núi đao xuống biển lửa?"

Trác Tuyết Phong gật đầu.

"Toàn lực ứng phó, trèo đèo lội suối?"

"Đúng vậy." Trác Tuyết Phong lại gật đầu, thề sống chết, bất quá có phần ngoại lệ. "Ngoại trừ việc ác, giết người, chuyện phạm pháp, bởi vì ta còn có vợ con mẹ già cần nuôi dưỡng."

Hạ Tử Dục mặt không chút thay đổi nhìn hấn một cái, nói: "Vợ con mẹ già của ngươi quan hệ gì đến ta?"

"Ồ~~ đại ca, chúng ta tốt xấu cũng quen biết đã hơn mười năm, ngươi nên chia một chút đồng cảm cho ta, không cần như vậy được không?" Trác Tuyết Phong về mặt cầu xin.

"Nếu quen biết mười năm, ngươi còn không biết con người của ta cái gì đều có, chính là không có đồng cảm sao?"

Hạ Tử Dục vừa nói ra lời này, Trác Tuyết Phong nhất thời thấy như cầm đũa ăn hoàng liên, có cảm giác khổ nói không nên lời, khóc không ra nước mắt. (Sia: cầm đũa ăn hoàng liên hơi giống câu ngâm hồ lô làm ngọt ị, hoàng liên rất đắng đó ^^)

"Ngươi không cần trèo đèo lội suối, cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần giúp ta tìm một người, đem nạng mang đến đây là được." Hạ Tử Dục có chút dăm chiêu sau một lúc đột nhiên mở miệng nói tiếp.

"Tìm người?" Trác Tuyết Phong trở mặt kinh ngạc.

"Đúng vậy."

"Ai vậy? Tên là gì?" Trác Tuyết Phong trong nháy mắt hỏi, này yêu cầu thật đúng là mò kim đáy bể, họa vô đơn chí.

"Một người con gái tên là Lăng Vĩ Ưng."

"Con gái?" Trác Tuyết Phong lại lần nữa trừng mắt nhìn, ánh mắt mở lớn hơn nữa, vẻ mặt không khô tò mò.

"Ngươi có ý kiến sao?" Hạ Tử Dục lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn.

"Không có." Trác Tuyết Phong vội vàng lắc đầu. "Nhưng ngươi chỉ cho ta một cái tên, thế bảo ta đi nơi nào tìm người nha?" Hấn không thể không hỏi.

"Đến hỏi đại tẩu của ta."

Trác Tuyết Phong ngây người ngẩn ngơ, nhìn không được nghĩ rằng: Vậy ngươi như thế nào không chính mình tự đi hỏi lại muốn ta đến hỏi? Nhưng là..... Chờ một chút! Giống như có cái gì không được thích hợp lắm, hấn nhớ rõ -

"Đại tẩu và đại ca ngươi hiện tại không phải ở nước ngoài hưởng tuần trăng mật còn chưa có trở về sao?" Hấn sanh mắt hỏi.

"Đúng."

Sau đó thì sao? Trác Tuyết Phong không chuyển mắt nhìn Hạ Tử Dục, chờ hấn kế tiếp nói thêm chút gì đó, muốn biết lại đợi không được câu tiếp.

"Sau đó thì sao?" Trác Tuyết Phong rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi, "Nếu biết đại tẩu ngươi còn ở nước ngoài, ngươi muốn ta hỏi như thế nào nha?"

Hạ Tử Dục mặt không chút thay đổi liếc mắt một cái, sau đó mới chậm chạp nói: "Đó là vấn đề của ngươi."

"Há?" Trác Tuyết Phong cứng họng nhìn hấn, toàn bộ ngây ngốc.

*****

" Tiểu thư Lăng Vị Ương "

Vừa đi ra khỏi cửa công ty , Lăng Vị Ương liền nghe thấy có người kêu tên mình, không tự chủ được dừng lại, nhìn xung quanh trái phải tìm kiếm người gọi nàng.

Một người đàn ông xa lạ đứng gần cửa nhìn nàng, tiếp theo nhanh chóng hướng nàng đi tới phía này, sau đó đứng ở trước mặt nàng.

Anh ta mặc khá giản dị, giày thể thao thêm quần bò cùng áo khoác màu lam đậm, có thể nhìn thấy dễ dàng người đó cùng đám đông tan tằm xung quanh tây phục có khác biệt thật lớn, cảm giác chính là người không giống mình.

Hơn nữa trọng điểm là nàng không quen biết anh ta.

" Tiểu thư Lăng Vị Ương?" Đối phương dường như là để xác nhận lại kêu nàng một lần nữa.

Lăng Vị Ương không khỏi nhú mày, nhìn người xa lạ trước mắt, nghi hoặc cùng cảm giác phòng bị hoàn toàn viết ở trên mặt.

" Là tôi. Xin hỏi anh là....." Nàng do dự mở miệng hỏi.

" Xin chào, tôi là Trác Tuyệt Phong. Đây là danh thiếp của tôi." Anh ta cười tươi với nàng, xoay người lập tức hai tay lấy danh thiếp lễ phép đưa nàng.

Lăng Vị Ương nhận lấy danh thiếp, cúi đầu xem một chút.

[Công ty Dược Việt Kinh Kỳ.

Người đại diện Trác Tuyệt Phong]

Xem danh thiếp xong, trong đầu nàng nhất thời đều hiện ra đồng lớn dấu chấm hỏi, ngẩng đầu khó hiểu nhìn đối phương, đáy mắt phòng bị không tự giác lại càng lên cao một ít.

Công ty Kinh Kỳ? Người này sẽ không là lừa đảo, chuyên môn lừa gạt các thiếu nữ ôm ấp mộng làm ngôi sao đi?

" Tôi không phải lừa đảo." Nàng thể hiện hoài nghi, khinh bỉ thật sự là quá mức rõ ràng, làm cho Trác Tuyệt Phong nhìn không được vội vàng mở miệng nói rõ.

Lăng Vị Ương miễn cưỡng nuốt vào "Kẻ lừa đảo nào cũng đều nói chính mình không lừa gạt" Sau những lời này, nàng đem danh thiếp trả lại cho anh ta, sau đó mở miệng hỏi: "Xin hỏi có chuyện gì sao?"

" Tuy rằng hơi đường đột một ít, nhưng có thể mời cô theo tôi đi gặp một người được không?"

Lăng Vị Ương vừa nhú mày, cảm thấy thật hiểu trò lừa, không thể tin được thật sự sẽ có chuyện như vậy phát sinh với mình. Nàng cũng không phải con nít ba tuổi, làm sao có thể nghe theo một người xa lạ đột nhiên đến nói như vậy liền ngu ngốc đi cùng hắn?

" Tôi không quen anh." Nàng nói, lấy đó làm lý do cự tuyệt.

" Tôi biết, nhưng cô quen tiểu thư Dịch Tiểu Liên phải không?"

" Tiểu Liên?!" Nàng nhìn không được lộ ra kinh ngạc.

" Đúng, tôi chính là qua nàng biết được cô làm ở đây."

" Anh cho là nói như vậy tôi sẽ tin tưởng anh?" Nàng hoài nghi nhìn chằm chằm đối phương nói.

" Nếu cô không tin lời nói của tôi, hiện tại có thể gọi điện thoại cho tiểu thư Dịch Tiểu Liên xác nhận thân phận của tôi."

" Cách nói này càng làm người ta hoài nghi, anh có biết Tiểu Liên hiện tại ở nơi nào không?" Nàng hí mắt nói.

" Nàng hiện tại đang cùng chồng là tiên sinh Hạ Từ Giác hưởng tuần trăng mật."

Lăng Vị Ương ghen hống trợn trời nhìn hắn, không hề nghĩ tới anh ta có thể không chút do dự trả lời luôn.

" Anh vừa rồi nói muốn tôi đi gặp một người, người đó là ai?" Nàng suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi.

" Đây....." Trác Tuyệt Phong chợt do dự." Người đó nói, tôi tiết lộ cho cô là cách không nên, cô sẽ không đi theo tôi..... Vì vậy cô có thể đáp ứng tôi trước, nhất định giúp tôi việc này được không?"

"Không có cách nào khác." Lăng Vĩ Ương không chút do dự lắc đầu nói. "Anh nếu nói ra người đó là ai, nói không chừng tôi còn bớt lo lắng; không nói, tôi ngay cả lo lắng đều tăng thêm."

Nghe nàng vừa nói như vậy, Trác Tuyết Phong làm sao còn dám do dự, vội vàng mở miệng nói: "Hạ Tử Dục."

Lăng Vĩ Ương thoáng chốc biến sắc, cả người bất động, như thể nào cũng không nghĩ tới sẽ nghe thấy cái tên này.

"Tôi là người đại diện của Hạ Tử Dục, tôi không biết Tử Dục vì sao nhất định phải bắt tôi mang cô đi gặp hắn, nhưng là cô làm ơn nhất định phải giúp tôi việc này, bởi vì ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng hắn nhất định phải giao ra một khúc nhạc, nhưng hắn hiện tại lại ngay cả một nốt nhạc cũng chưa viết ra, còn đi xuông như vậy, tôi lo lắng sự tín nhiệm hắn bắt đầu bị nghi ngờ, còn có tôi nhất định sẽ khó khăn theo." Tựa như đột nhiên tìm được người có thể kêu khổ, Trác Tuyết Phong đem một loạt ảo não, áp lực của chính mình cùng lo âu nói cho nàng. "Cho nên cô làm ơn, van cầu cô theo tôi đi gặp hắn một lần được không? Sau tôi nhất định sẽ báo đáp ơn tốt của cô." Hắn về mặt cầu xin nhìn nàng nói.

"Thực xin lỗi." Lăng Vĩ Ương không tự chủ được lui từng bước về phía sau, lắc đầu với hắn.

"Cô làm ơn, van cầu cô." Bởi vì nóng vội, cũng sợ nàng sẽ đột nhiên xoay người chạy trốn, Trác Tuyết Phong nhịn không được nhanh bắt lấy cánh tay của nàng, cầu xin nàng.

Lăng Vĩ Ương lại đi lui về phía sau từng bước, theo bản năng tránh tay anh ta, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tiếng rống giận dữ không báo động trước từ phía sau vọng ra -

"Buông tay ra!"

Giây tiếp theo, nàng liền thấy cái người tên là Trác Tuyết Phong bị một người khác đẩy mạnh một cái, lao đảo vài bước ra sau, mà chính mình tích tắc bị kéo vào trong một đôi khuỷu tay cường tráng, mạnh mẽ.

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, thấy mặt em trai.

"Tiểu Nhiên? Sao em lại ở đây?" Nàng trừng mắt nhìn, ngạc nhiên

"Tên kia là ai? Làm cái gì với chị?" Lăng Vĩ Nhiên hỏi chị, về mặt xơ xác tiêu điều trừng mắt nhìn người đàn ông rất cục cằn đã đứng vững.

"Anh ta....." Lăng Vĩ Ương trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào giới thiệu đối phương, chỉ có thể nói đơn giản: "Anh ta không phải người xấu."

"Đúng vậy, tôi không phải người xấu." Trác Tuyết Phong ngay sau đó nói rõ, nhanh chóng đem ra danh thiếp, lại đưa cánh tay dài thật cẩn thận đem nó đưa cho người trẻ tuổi vừa đột nhiên xuất hiện.

"Tôi thật sự không phải người xấu, là có việc muốn mời Lăng tiểu thư giúp đỡ mới có thể xuất hiện ở đây." Hắn thừa dịp nhanh nói khi Lăng Vĩ Nhiên xem danh thiếp, đồng thời nắm chắc thời gian tiếp tục thương thuyết.

"Lăng tiểu thư, cô làm ơn nhất định phải giúp tôi việc này, Tử Dục là người cực kỳ tùy tiện, lần trước đã đắc tội với giám đốc công ty đĩa nhạc, nếu ngày mai không đúng hạn giao ra khúc nhạc, công việc của hắn trong tương lai nhất định sẽ gặp nhiều trở ngại."

"Hắn là một người tài hoa phi thường, tôi thật sự không hy vọng hắn bởi vì vài thứ chuyện nhỏ mà tự hủy tương lai, van cầu cô nhất định phải nhận việc này. Chính là đi gặp mặt hắn một lần mà thôi, là có thể giúp hắn, giúp tôi, các nhóm nhạc thích mê sáng tác của hắn, còn có giới âm nhạc uể oải này, giới đĩa nhạc..... Cho nên cô làm ơn, van cầu cô."

"Anh nói người có tài hoa kia là ai?" Nghe thấy "giới âm nhạc" Cùng "giới đĩa nhạc", vài chữ này tức là chỉ một từ thể giới, ánh mắt Lăng Vĩ Nhiên đều sáng bừng lên, tò mò mở miệng hỏi.

Bởi vì không biết lai lịch cậu, Trác Tuyết Phong chỉ liếc mắt với cậu một cái, không thềm trả lời gì.

"Anh nếu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, nói không chừng tôi có thể giúp anh thuyết phục chị của tôi." Thấy thế, Lăng Vĩ Nhiên thông thả nói.

"Tiểu Nhiên!" Lăng Vĩ Ương đề ý kêu lên.

"Chị cậu?" Trác Tuyết Phong như là chết đuối vớ được cọc, hai mắt mờ to lập tức đáp: "Cao Xa."

"Cao Xa?"

Lăng Vĩ Nhiên nhất thời kêu to ra tiếng, làm Lăng Vĩ Ương bên người trở tay không kịp đột nhiên giật mình.

"Em sao thế?" Nàng nhìn em trai nhú mày.

"Chị, chẳng lẽ chị không biết Cao Xa là ai chẳng?" Lăng Vĩ Nhiên đôi mắt lờ lờ tỏa sáng.

"Là ai?"

"Nổi tiếng như vậy thế mà chị không biết?" Hấn khó có thể tin hết lớn.

"Có nổi tiếng hơn Châu Kiệt Luân sao?" Nhắc tới âm nhạc, đĩa nhạc, mọi người đầu tiên đều nghĩ đến hấn là ngôi sao nổi tiếng này. Cao Xa? Ai nha? (Sia: Wa sao lại có Jay Chou ở đây ta, cái nè ta không hề bịa đâu nha^^)

"Nếu hấn thật sự nổi gần như vậy cũng là quá lắm rồi!" Lăng Vĩ Nhiên ngừ khí rùng mình, lớn tiếng bảo vệ thần tượng của mình.

"Tiểu lão đệ, cậu nói đúng, nói thật đúng đấy....." Một bên Trác Tuyết Phong nghe vậy lập tức gật đầu như điên, dùng sức phụ họa nói, hàm xúc đồng ý với cậu thanh niên.

"Vị đại ca này, anh cũng cảm thấy như vậy sao?" Lăng Vĩ Nhiên thật cao hứng tán gẫu tới người cùng sở thích. "Cao Xa thật sự là quá tài, ngoài phương diện âm nhạc rất tài hoa, thiết kế cái gì cũng là một phen nổi trội, quả thực chính là thiên tài!"

"Cậu làm sao mà biết hấn cũng thiết kế?"

"Tôi làm cùng công ty quảng cáo với một đàn anh cùng trường khóa trên, nói cho chúng tôi biết quảng cáo cả phê tuyệt vời lần trước chính là một mình Cao Xa thực hiện mọi việc từ thiết kế, đến cả phối nhạc cũng tự chế tác. Anh ta đúng thật là một thiên tài!"

"Chúng ta đều gọi hấn là thiên tài."

"Mặc kệ là thiên tài trong những thiên tài, tóm lại anh ấy thật là quá tài!"

"Đúng vậy, thật sự bội phục." Trác Tuyết Phong càng nói càng háng say, hai người mới gặp đã hận gặp mặt trễ, một lời tiếp nói một lời không ngừng nghỉ. "Tuy rằng tôi đã quen biết hấn mười năm, nhưng vẫn thường kinh ngạc vì hấn là người luôn có những ý tưởng kỳ bí, độc đáo không ngờ."

"Anh quen anh ấy mười năm?"

"Đúng rồi, chúng tôi là bạn học cùng đại học, hiện tại còn là cùng làm một chỗ. Tôi là người đại diện của hấn."

"Thật vậy chẳng, Trác đại ca?"

"Đúng vậy, Lăng lão đệ."

Mất thấy hai người bọn họ giống như càn quét gần đây nên muốn cùng chị ăn bữa tối, không nghĩ tới nhờ vậy quen Trác đại ca, hôm nay thật sự là may mắn!" Nói xong, Lăng Vĩ Nhiên lại đem tầm mắt cùng lực chú ý quay lại người cậu hiện cảm thấy rất hứng thú. "Đúng rồi Trác đại ca, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi là Lăng Vĩ Nhiên, học đại học văn hóa khoa truyền thông hệ ba năm. Anh tìm chị tôi có chuyện gì sao? Anh như thế nào biết được chị của tôi?"

"Trác đại ca, đệ....."

"Tốt lắm." Nàng nhanh chóng mở miệng, ngang ngạnh chặn lại cảm xúc phấn khởi của em trai, sau đó hỏi cậu, "Em vì sao lại muốn tới đây? Tôi tìm chị sao? Có chuyện gì?"

"Không có, chính là vừa vặn đến gần đây nên muốn cùng chị ăn bữa tối, không nghĩ tới nhờ vậy quen Trác đại ca, hôm nay thật sự là may mắn!" Nói xong, Lăng Vĩ Nhiên lại đem tầm mắt cùng lực chú ý quay lại người cậu hiện cảm thấy rất hứng thú. "Đúng rồi Trác đại ca, tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi là Lăng Vĩ Nhiên, học đại học văn hóa khoa truyền thông hệ ba năm. Anh tìm chị tôi có chuyện gì sao? Anh như thế nào biết được chị của tôi?"

"Tiểu Nhiên—" Lăng Vĩ Ương đột nhiên giật mình mở miệng muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

"Quen chị cậu không phải tôi, là Cao Xa." Trác Tuyết Phong rất nhanh đáp.

"Chị quen Cao Xa?" Lăng Vĩ Nhiên vừa mừng vừa sợ, khó có thể tin, tròn to hai mắt.

"Không biết." Lăng Vĩ Ương nhanh chóng phủ nhận.

Lăng Vĩ Nhiên sững sờ một chút, quay đầu nghi vấn nhìn về phía Trác Tuyết Phong.

"Cô có quen, chỉ là cô không biết người kia chính là Cao Xa mà thôi. Cao Xa là nghệ danh." Trác Tuyết Phong vội vàng nói.

Lăng Vĩ Ương tức giận trừng mắt.

"Chị, anh ta nói thật sao?" Lăng Vĩ Nhiên lại lần nữa đem tầm mắt quay lại nhìn mặt chị cậu, ánh mắt khát vọng nhìn, bức thiết dự đoán được xác nhận.

Nếu chị thật sự quen biết Cao Xa như trong lời nói kia, như vậy..... Trời ạ! Cậu chắc cũng có vinh hạnh có thể quen anh ấy đây? Cao Xa – thần tượng của cậu?

"Em không phải nói cùng với chị ăn cơm sao? Đi thôi." Lăng Vĩ Ương tránh đi ánh mắt sáng quắc tràn ngập chờ mong của cậu em, xoay người nói, cánh tay lại một phen bị giữ chặt.

"Chị!" Lăng Vĩ Nhiên không để ý, đứng yên tại chỗ.

Lăng Vĩ Ương bị em trai kiên trì khiến cho đau đầu quá, nằng nạnh nhủ nhủ mà nhìn cậu, nhưng hoàn toàn không nghĩ nói như trước, cũng không muốn thừa nhận.

Trác Tuyết Phong đứng ở một bên nhìn cách cô đối với em trai, mà cảm giác cô giống như có điểm không có biện pháp nào đối ý, nếu thật sự là nghĩ như vậy..... Anh đột nhiên có một ý tưởng.

”Lăng tiểu thư,” Hần mở miệng nói, ”Nếu cô thật sự không muốn cùng tôi đi gặp Từ Dược, hay để cho em trai thay cô đi một chuyến đi, tôi nghĩ.....”

”Không được!” Lăng Vĩ Ương bắt chọt trọn to hai mắt, kích động hét lớn.

Có cách rồi! Trác Tuyết Phong ở trong lòng trầm trồ khen ngợi, tuy rằng không biết nguyên nhân là gì, nhưng điểm yếu của cô tựa hồ chính là em trai, cái này là điểm yếu chí mạng, dễ nắm bắt.

”Nếu cô vẫn lo lắng tôi lừa gạt, tôi có thể chứng tỏ thân phận mình. Nếu để em trai cô giúp một lần này thật tốt quá, tôi nghĩ có thể nhìn thấy Cao Xa, cậu nhất định cũng sẽ thật phấn khởi.”

”Có thể nhìn thấy Cao Xa sao? Tôi đi! Tôi đi!” Lăng Vĩ Nhiên hưng phấn thiếu chút nữa không hoa chân múa tay vui sướng.

”Em không được!” Lăng Vĩ Ương lập tức phủ quyết.

”Vì sao?”

Bởi vì Hạ Từ Dược nhìn qua chỉ biết em là bạn trai của chị, không phải em trai sẽ lật tẩy lời nói dối của chị. Lăng Vĩ Ương ở trong lòng hồ hết trả lời, cảm giác sắp nổi điên.

Hần rút cuộc muốn gặp nàng làm cái gì? Vì sao hắn vừa vặn là thân tượng của em trai? Lại cố tình trùng hợp như vậy vào đúng lúc này cậu ở đây chạy tới tìm nàng, sau đó gặp được hết thảy?

Nàng thật là sắp bị buộc phát điên rồi!

”Bởi vì Cao Xa tiên sinh công việc bề bộn, đang vất chân lên cổ mà gấp giao ra khúc nhạc, hiện tại đúng là tranh thủ thời gian, em đi như vậy sẽ quấy rầy đến người ta.” Nàng bình tĩnh nói với cậu em, lập tức quay đầu nhìn về phía Trác Tuyết Phong, ”Tôi nói đúng hay không, Trác tiên sinh?”

”Này thôi.....”

Lăng Vĩ Ương dùng sức trừng hắn, không nói gì cảnh cáo anh ta tốt nhất cân nhắc rồi sau đó muốn rời đi.

Trác Tuyết Phong có chút đắm chiêu suy nghĩ một chút sau đó nói: ”Lão đệ, chị cậu nói đúng đấy, Cao Xa hiện tại thật bề bộn nhiều việc, chị sợ không có cách nào tiếp đãi cậu tốt. Nếu được cậu có thể cho tôi số điện thoại của cậu, chờ hắn không bận việc như bây giờ, tôi nhất định lập tức gọi điện thoại cho cậu hẹn gặp mặt hắn, cậu cảm thấy thế nào?”

Lăng Vĩ Ương bị buổi nói chuyện này làm tức giận, ngứa đến nghiêng cả răng, chỉ có nàng biết đây là uy hiếp, bởi vì nếu nàng không cùng anh ta đi một chuyến này, anh ta đều có thể tùy thời điểm tìm em trai nàng nói linh tinh. Thật sự là tiểu nhân thâm độc!

”Thật vậy chăng? Được, tôi cho anh số điện thoại di động.” Lăng Vĩ Nhiên cái gì cũng không biết, hưng phấn lập tức tiếp nhận đề nghị này.”

Trác đại ca, có thể cũng cho tôi số của anh không?” Để ngứa vạ nhất.

”Đương nhiên có thể.....”

Vì thế, Lăng Vĩ Ương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bọn họ trao đổi số điện thoại di động, lại cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể tức khí tới nội thương một mình.

Tên đáng ghét!

Tức người chết đi được!

Tức giận kéo dài kéo mãi cho đến sau khi cùng em trai dùng xong bữa tối, Lăng Vĩ Ương mới không cam lòng đành phải ngồi trên xe Trác Tuyết Phong cùng anh ta đi gặp Hạ Từ Dược.

Sự việc mới cách mười ngày mà thôi, nàng không nghĩ tới có thể gặp lại Hạ Từ Dược, Lăng Vĩ Ương giờ phút này tâm tình thật sự rất phức tạp.

Đã qua mười năm, duyên phận bọn họ mỏng đến độ ngay cả một cơ hội nhìn mặt nhau cũng chưa từng có, vì sao bây giờ mười ngày ngắn ngủn, bọn họ lại sớm hai lần chạm mặt đây?

Nếu đây không phải là duyên phận, mà là sự tình cờ thì có thể hay không lập tức lại tình cờ quá mức thế này?

Trọng điểm là hấn rút cuộc vì sao muốn gặp nàng? Nàng thật trầm tư, không thể tự giải thích.

” Có thể hỏi anh một vấn đề được không?” Nàng đánh vỡ trầm tĩnh bên trong xe, mở miệng hỏi Trác Tuyệt Phong ngồi ở ghế điều khiển.

” Xin cứ nói.”

” Hạ Từ Dục vì sao muốn gặp tôi?” Nàng gọn gàng dứt khoát hỏi.

” Nói thực ra, tôi không biết.”

” Anh làm sao có thể không biết?”

” Tuy rằng tôi là người đại diện hấn, nhưng hấn làm việc luôn luôn thích gì làm nấy, trừ phi hấn chủ động nói cho mọi người, nếu không không có người nào biết trong lòng hấn suy nghĩ cái gì.”

Lăng Vĩ Ương đột nhiên không có lời nào để nói, bởi vì nếu mười năm qua, cá tính hấn thủy chung như một chưa thay đổi, như vậy hấn đích thực chính là cái loại người giống lời Trác Tuyệt Phong nói, hơn nữa người bên ngoài vĩnh viễn không biết hấn trong óc suy nghĩ cái gì.

” Thân là một người đại diện, anh không phải hấn là muốn ngăn cản người không liên quan không tới gần hấn sao? Vì sao còn muốn giúp hấn tới tìm người xa lạ là tôi? Anh có biết tôi là một người như thế nào không?” Nàng trầm mặc một chút, nhin không được lại hỏi hấn vấn đề này.

” Không biết, nhưng là tôi cũng không có cách nào khác.”

” Có ý gì?”

” Tựa như lúc trước tôi đã nói, hiện tại công việc trên tay hấn thật sự lửa sém lông mày, quả thực sẽ hòa thiêu mộng (tức là gặp lắm rồi í ^^), kết quả hấn lại không muốn làm việc, cả ngày ngẩn người. Tôi lại không thể lấy roi đánh hấn, chỉ có thể làm theo điều kiện của hấn.”

” Cái gọi là điều kiện, chính là đem tôi mang đi gặp hấn?”

” Đúng.”

” Sau đó hấn sẽ ngoan ngoãn làm xong công việc sao?” Cũng không phải là con nít ranh, thế nhưng còn muốn đặt điều kiện?

” Đúng. Cho nên cô làm ơn, mời cô cân phải giúp việc này.”

” Anh trước kia đều luôn uy hiếp người khác sau mới nói lời nói thật sao?” Lăng Vĩ Ương không khỏi trào phúng nói. Hai người kia đều có vấn đề, khó trách lại trở thành đồng bọn.

” Thật có lỗi, tôi cũng thật là bất đắc dĩ, xin thứ lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tìm một phút đập trầm nhịp gấp, lòng bàn tay còn khăn trương đỏ mề hôi.

Lăng Vĩ Ương phi thường chán ghét chính mình giờ phút này, nàng không hiểu mình vì sao lại khăn trương như vậy? Chỉ cần đem hấn trở thành bằng hữu bình thường nhiều năm không gặp mà đối đãi, không phải tốt lắm sao? Nàng rút cuộc đang khăn trương cái gì?

Chẳng lẽ việc cách đây mười năm, chẳng lẽ trải qua gặp nhau lần trước, nàng cùng hấn nhắc đến bạn trai của nàng, hấn lại hoàn toàn không nói năng gì, nàng còn có mơ ước cái gì với hấn sao? Quả thực quá giống kẻ ngu ngốc mà.

Bình tĩnh một chút, Lăng Vĩ Ương. Nàng nói chính mình.

Chuyện quá khứ đều đã qua đi, người sớm không hề còn là như trước kia ngượng ngùng, bởi vì đeo niềng răng, ở trước mặt hấn là thiếu nữ xuân ngốc không tự chủ được luôn huyền não đùa giỡn. Hiện tại người là cô gái hai mươi tám tuổi trưởng thành đầy nữ tính, xinh đẹp mê người, không cần phải vì hấn tỏa sáng mà liền mất đi tin tưởng chính mình, lại biến trở về cô gái xuân ngốc năm đó.

Cho nên, ngừng đầu ưỡn ngực, ngừng đầu mà bước đi tiêu sái !

Chỉ cần làm rõ ràng hẳn rốt cuộc muốn làm sao, hoặc muốn nói nàng cái gì, lập tức có thể cách xa.

Nàng nhớ rõ lần trước hẳn nhắc tới có chuyện muốn nói cùng nàng, khi đó nàng lại vội vã muốn chạy trốn xa hẳn, không cho hẳn có cơ hội nói, có lẽ chính là như vậy hẳn mới muốn tìm nàng.

Sớm biết rằng hẳn sẽ dùng chiêu này, lần trước nàng tái mặt như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, cũng sẽ nhẫn nại nghe hẳn đem nói cho hết lời, bởi vậy hôm nay nàng cũng không cần cùng hẳn gặp mặt. Thật sự là hối hận không kịp.

Nhưng thôi quên đi, chỉ cần qua hôm nay, chắc chỉ cần vài phút quá lắm hơn mười phút thì hết thấy là có thể khôi phục giống mười năm qua đến nước giếng không phạm nước sông, hai người đều có cuộc sống riêng.

Cho nên nhất định phải chịu đựng hẳn, cho dù không thể khống chế phản ứng sinh lý của chính mình, ít nhất biểu tình ở trên mặt cùng hành vi cử chỉ nàng đều phải biểu hiện bình tĩnh tự nhiên, tuyệt đối không thể làm cho hẳn nhận thấy được một tia quái dị, tiến tới sinh ra hoài nghi.

Đang suy tư, Lăng Vĩ Ương hít một hơi thật sâu, ổn định cảm xúc chính mình xong, mới lẳng lặng theo Trác Tuyết Phong đi lên tầng hướng phía cuối hành lang tối, phòng làm việc riêng của Hạ Tử Dục.

”Phiền cô trước tiên ở nơi này chờ một lát.” Trác Tuyết Phong dừng bước, quay đầu nhìn nàng nói.

Nàng cũng dừng bước theo, gật đầu.

Anh ta xoay người tiếp tục đi đến phía trước, biến mất vào trong phòng có cánh cửa cách âm kia cách nàng không đến hai mét.

Nàng sở dĩ biết đó là phòng cách âm, là vì vào thời điểm mở cửa, âm nhạc bên trong truyền ra quá lớn làm cho nàng nhú mày, nhưng khi cửa đóng, bốn phía liền lại khôi phục yên tĩnh.

Nàng thật sự rất ngạc nhiên, người kia có phải thường thường đều đem âm nhạc chơi lớn tiếng như vậy hay không? Hẳn không sợ tai điếc sao?

”Lẳng tiều thừ!” Trác Tuyết Phong vừa bước vào đột nhiên lại lao ra với vẻ mặt kích động, dọa nàng một cú sốc.

”Làm sao vậy?” Nàng sanh mắt hỏi.

”Từ Dục phát sốt.”

”Cái gì?” Nàng ngây người ngẩn ngơ.

”Từ Dục nóng đỏ cả mặt, đầy người là mồ hôi mà mê man ở ghế sofa, kêu như thế nào đều vẫn bất tỉnh. Làm sao bây giờ? Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Khúc nhạc ngày mai phải giao, kết quả hẳn hiện tại lại bất tỉnh nhân sự…… Ta sắp nổi điên! Ta sắp nổi điên!” Trác Tuyết Phong nắm tóc, giống như ngồi trên chảo nóng, vừa đi tới đi lui vừa kêu.

”Hẳn bệnh đến hôn mê mà anh thế vẫn còn lo lắng khúc nhạc? Anh rốt cuộc có phải người hay không nha?” Lăng Vĩ Ương khó có thể tin, rống giận, vừa tức giận lại sốt ruột một tay đẩy anh ta đang chặn đường, hoả tốc vọt vào trong phòng.

Trong phòng có rất nhiều máy móc điện tử, tựa như thường thấy phòng âm nhạc chuyên nghiệp như vậy trên TV, nhưng nàng căn bản là không có tâm tình đối với chúng nó, liếc mắt xem một cái, một lòng thầm nghĩ chạy nhanh tìm được bệnh nhân phát sốt đến hôn mê kia.

Ở nơi nào? Ở nơi nào?

Nàng sốt ruột đầu chuyển động hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn một hồi rốt cục ở bên trong ghế sofa ở góc phòng, thấy người nam nhân một phút đồng hồ trước chính mình còn tự ti, e sợ gặp.

”Hạ Tử Dục.” Nàng bước nhanh chạy đến bên hẳn, ngồi xổm xuống vươn tay ra đặt lên trán hẳn đo độ ấm.

”Sốt cao quá!” Nàng nhin không được hô nhỏ ra tiếng, đồng thời phát hiện hẳn thật sự chảy thiết nhiều mồ hôi.

”Hạ Tử Dục? Hạ Tử Dục?” Tay nàng vỗ nhẹ vào người hẳn phát sốt mà đỏ hồng cả mặt, ý muốn gọi hẳn tỉnh lại, nhưng hẳn không có phản ứng gì.

”Hiện tại làm sao bây giờ?” Không biết khi nào Trác Tuyết Phong đi đến bên người nàng hỏi.

”Hẳn phải đến bệnh viện khám.” Nàng quyết định thật nhanh.

”Bệnh viện? Nhưng là hiện tại bệnh viện đều nghỉ làm việc.”

”Còn có phòng cấp cứu nha!”

”Nhưng nếu hẳn thật sự đi bệnh viện, ngày mai phải giao khúc……” Trác Tuyết Phong do dự nói.

”Rốt cuộc là khúc nhạc quan trọng hay là thân thể hần quan trọng?” Nàng quát giận không thể át một phen nhéo anh ta sao không biết lo nghĩ.

Trác Tuyệt Phong kinh ngạc một chút, bởi vì khí lực của nàng thật lớn, bị nàng quát mắng như vậy, anh ta thiếu chút nữa sẽ mất đi cân bằng, ngã gục.

”Tôi biết thân thể Từ Dược có vẻ quan trọng, nhưng hần đòi này ghét nhất chính là đi bệnh viện tiêm, nếu hần tỉnh lại phát hiện chính mình nằm ở trong bệnh viện, tôi nhất định sẽ bị hần đánh chết.” Anh ta giải thích.

”Đã nói là tôi đưa hần đi.”

”Vấn đề là thời điểm hần tỉnh lại, người đối mặt hần tức giận là tôi nha.” Trác Tuyệt Phong vẻ mặt lo lắng. ”Không được, tôi còn có vợ con mẹ già phụng dưỡng, tuyệt đối không thể bị đánh chết. .... Cho nên cô giúp tôi chiếu cố hần một chút, tôi đi mua thuốc đợi chút sẽ trở lại.” Nói xong, hần lập tức xoay người chạy vội đi.

”Này! Trác Tuyệt Phong! Này—” Lãng Vị Ương ngạc nhiên đứng dậy kêu lên, cũng đã gọi tiếp mà thân ảnh kia không trở về, sớm biến mất ở ngoài cửa.

Đáng giận! Như thế nào lại có người như vậy nha? Trác Tuyệt Phong chạy mất, dựa vào một mình nàng căn bản là không chống đỡ Hạ Từ Dược dậy nổi, càng đừng nói đến hần ra bên ngoài đi bắt tắc xi đến bệnh viện, không còn đường nào khác ngoài gọi xe cứu thương hay sao?

Nàng nhăn mày suy tính, xoay người đem tầm mắt lại nhìn phía ghế sofa, rõ ràng vừa rồi phát hiện nam nhân bất tỉnh lúc nãy như thế nào đã mở hai mắt.

”Hạ Từ Dược? Anh có khỏe không? Nhận ra em là ai không?” Nàng chạy nhanh ngồi bên người hần, lo âu nhìn hần hỏi.

”Lãng. .... Vị Ương.” Hần suy yếu đáp, thanh âm nhỏ và khàn khàn.

Nàng gật đầu, ít nhất xác nhận hần thần trí vẫn rõ ràng.

”Anh đang sốt, phải đến bệnh viện khám mới được.” Nàng nói cho hần. ”Anh có thể ngồi dậy hoặc đứng lên được không? Anh gượng dậy một chút em mới có biện pháp điều trị đưa anh đến bệnh viện.”

”Không cần. .... Đi bệnh viện.” Giọng nói hần mơ hồ.

”Anh không đi bệnh viện là muốn đem đầu cháy hòng rồi chứ?” Nàng nhìn không được sốt ruột hướng hần gầm nhẹ, hai tay kéo đỡ muốn hần ngồi dậy dựa vào sofa.

Hần sao lại một chút ý nguyện hợp tác đều không có, làm cho nàng bởi vì không có đủ sức mà hết đường xoay xở.

”Hạ Từ Dược!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi rống hần.

”Anh không cần đi bệnh viện.” Hần lại nói lần nữa, thân thể vẫn như cũ vô lực, nhưng ngữ khí kiên trì hơn so với trước.

”Vì sao?”

”Anh chán ghét bệnh viện.”

Lãng Vị Ương thật sự là sắp bị hần làm cho bốc hỏa, cũng không phải con nít thế nhưng nói ra đáp án đáng xấu hổ như vậy!

”Anh thật sự là đầu cháy hòng rồi chứ gì?” Nàng giận trừng mắt nhìn hần, thanh âm lạnh lùng nói.

”Bên ngoài có tủ lạnh, bên trong có đá lạnh, em giúp anh làm túi đá chườm lên trán, lập tức liền hạ sốt.” Hần khàn khàn nói.

”Nếu đơn giản như vậy, thế giới này sẽ không cần thuốc hạ sốt, chỉ cần có đá lạnh là đủ rồi!” Nàng vẫn như cũ trừng mắt nhìn hần, châm chọc khiêu khích trả lời, giây tiếp theo đã thấy hần nhắm mắt lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ khó chịu.

Đáng giận! Nàng thầm rủa một tiếng, nhất thời nhớ tới hần đang là bệnh nhân đang sốt cao, vì thế không dám chậm trễ kéo dài thời gian cùng hần tranh chấp nữa, vội vàng xoay người đi ra bên ngoài tìm tủ lạnh, lục bên trong lấy ra mấy cục đá, tìm thêm túi plastic cùng một cái khăn mặt, làm một cái túi đơn giản giúp hần hạ nhiệt độ.

”Thật thoải mái.” Khi đá chườm đặt lên cái trán nóng, hần liền khàn khàn thở dài ra tiếng.

”Anh chừng nào thì bắt đầu không thoải mái?” Nàng hỏi hần. ”Đã uống thuốc hay chưa?” Về phần có hay không đi bệnh viện? Vấn đề này sẽ không hỏi nữa.

”Buổi sáng yết hầu đã không ỏn ẻm, mới ăn một chút thì thấy đau.”

”Nếu buổi sáng liền cảm thấy không thoải mái, vì sao không tới thầy thuốc xem?” Nàng không khỏi nhắc đi nhắc lại, nhìn thấy hần trong nháy mắt liền nhanh ngậm miệng giống như tự biết đuối lý.

”Lăng tiểu thư, tôi mua thuốc về rồi đây.”

Người chưa tới, tiếng tới trước, Trác Tuyệt Phong thanh âm đột nhiên từ ngoài cửa truyền vào, Lăng Vị Ương nhanh chóng quay đầu nhìn lại, ước chừng đợi năm giây sau mới nhìn thấy anh ta xuất hiện.

”Anh đã trở lại là tốt rồi, hần đã tỉnh, giao cho anh chiếu cố đi.” Lăng Vị Ương hướng anh ta nói xong, cầm lấy ví đặt ở một bên liền chuẩn bị rời đi.

Dù sao tình trạng Hạ Tử Dục hiện tại thì không thể cùng nàng nói chuyện được.

Hơn nữa quan trọng là nếu tiếp tục ở bên hần cư xử bốc đồng giống đứa trẻ con bốc đồng, nàng sợ chính mình sớm hay muộn sẽ nhéo lỗ tai hần, đem hần trở thành đứa nhỏ không nghe lời mà giáo huấn, cho nên tốt nhất vẫn là nhắm mắt làm ngơ.

”Chờ một chút, cô muốn đi đâu?” Trác Tuyệt Phong một phen giữ chặt móc treo ở ví của nàng, bối rối hỏi.

”Về nhà.” Nàng đương nhiên trả lời.

”Cô không thể đi!” Anh ta kích động nói.

Lăng Vị Ương chỉ cảm thấy khó có thể tin được. ”Trác Tuyệt Phong tiên sinh—”

”Vợ tôi vừa mới gọi điện thoại nói sinh khó, tôi không có biện pháp ở lại, phải lập tức đi tới bệnh viện ngay. Đây là thuốc hạ sốt, thuốc đau đầu, thuốc cảm, toàn bộ giao cho cô.” Anh ta phiến não đem chỗ thuốc vừa rồi đi mua đưa hết cho nàng trong lòng áy náy, sau còn nói thêm” Tử Dục cũng giao cho cô, tôi phải đi, phiến cô giúp đỡ, xin chào.”

Nói một chuỗi hết lời, anh ta lại lần nữa xoay người chạy vội đi.

”Này! Trác Tuyệt Phong! Này!” Lăng Vị Ương ngây người một chút, vùng dậy đuổi theo, ở phía sau lớn tiếng gọi, không nghĩ tới anh ta lại mất điếc tai ngơ, đảo mắt đã biến mất ở chỗ rẽ hành lang.

Nàng khó có thể tin tất cả, không rõ sự tình như thế nào lại biến thành như vậy?

Nàng không phải chỉ cần tới gặp mặt hần, nghe hần nói một chút sau là có thể bỏ đi hay sao? Kết quả vì sao biến thành ở lại chiếu cố hần đang bệnh?

Rốt cuộc ai có thể nói cho nàng vì sao?

Hít sâu vài cái, Lăng Vị Ương nhận mệnh xoay người trở về phòng làm việc Hạ Tử Dục, đi đến bên người hần, mà hần giống như cảm giác được nàng bước đến, chậm rãi mở to mắt, nhìn chăm chú vào nàng.

”Em nếu như đã nói muốn về nhà thì trở về đi, anh ở một mình cũng sẽ không chết được đâu.” Hần bệnh mệt mệt nói.

Nghe vậy, nàng không tự chủ được nhú mày.

”Muốn hay không em liên lạc người nhà của anh?” Nàng đi tới phía trước, nhất định tìm ai đó đến chiếu cố hần mới được.

”Ba mẹ anh không ở trong nước.” Hần nhắm mắt lại, vẻ mặt không thoải mái.

”Nhị ca, Tam ca của anh đâu?” (Sia: Ông Đại ca thì đang hưởng tuần trăng mật rất zui zè mà ^^)

”Nếu xác định anh thật sự chỉ còn một hơi, bọn họ lúc ý mới đến.” Hần miễn cưỡng nói.

”Huynh đệ các anh cảm tình không tốt như vậy sao?” Nàng nhú mày, nói. Ở hôn lễ đại ca hần thật nhìn không ra nha?

”Tốt lắm, cho nên bọn họ tin tưởng vững chắc anh không có khả năng sẽ bị một bệnh cảm mạo nho nhỏ đánh bại. Nếu không chết được, cần gì phải tới?”

Lăng Vị Ương không chống đỡ nổi nên chẳng nói gì. Đây là kiểu ăn khớp gì vậy nha?

”Kia.....” Nàng do dự một chút, tận lực không cho thanh âm chính mình biểu lộ cảm xúc gì,” Bạn gái đâu? Muốn hay không em gọi báo bạn gái anh?”

”Anh không có bạn gái.” Hần nhắm mắt lại nói.

Lăng Vị Ương thoáng chốc nghẹn họng nhìn trần trời, thiếu chút nữa là kinh hô ra tiếng, may mắn đúng lúc nhịn xuống, cũng may mắn hần thủy chung nhắm mắt lại, nếu không nhất định sẽ nhận thấy được đáng về không thích hợp của nàng.

Nhưng là hần – không có bạn gái?

”Là nhiều người lắm nên không biết báo với ai, hay là thật sự không có?” Nàng lấy ngữ khí nói giỡn hỏi hần.

”Không có.” Hấn trả lời.

”Làm sao có thể?” Lúc này, nàng không thể tin bật thốt lên.

Hấn đột nhiên mở to mắt nhìn thẳng nàng, làm cho trái tim nàng khản trương thiếu chút nữa không nhảy lên tận yết hầu thôi.

”Em hiện tại muốn cùng anh thảo luận chuyện này sao?” Hấn vẻ mặt cực mệt mỏi nhìn nàng, có chút không kiên nhẫn hỏi.

Lăng Vị Ương ngốc sững sốt một chút, nhin không ược ở trong lòng nắng chính mình.

Không phải lúc. Nàng thể nhưng quên hấn là bệnh nhân đang phát sốt, còn dư sức cùng hấn nói chuyện linh tinh, việc nàng nên làm hiện tại là làm cho hấn nhanh nhanh uống thuốc, ngủ cho tốt mới đúng.

”Anh đã ăn bữa tối chưa?” Hít sâu một hơi, nàng ôn nhu hỏi hấn.

”Không có. Com trưa cũng chưa ăn.”

Mây nàng nhú hạ, cố gắng hồi tưởng vừa rồi trong tủ lạnh có thực phẩm gì có thể nấu cho hấn ăn chút chút để uống thuốc, nhưng trong ấn tượng ngoài đồ uống, hình như không có cái gì khác.

Khu vực quanh đây nàng không quen, ngay cả muốn tìm cửa hàng tiện lợi cũng không biết mất bao lâu mới tìm được đến.

”Anh có biết gần đây có cửa hàng tiện lợi nào không? Bụng rỗng mà uống thuốc sẽ không tốt đâu, anh ăn trước gì đó rồi hãy uống thuốc.” Nàng phiền não nhìn hấn nói.

”Trên lầu.” Hấn lại lần nữa nhắm mắt lại, giống như thật sự thực không thoải mái.

Nhưng là.....

”Trên lầu có cửa hàng tiện lợi?” Nàng vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu.

”Nhà của anh ở trên lầu, có thức ăn.” Hấn lại lần nữa mở to mắt, giải thích đơn giản, sau đó từ từ dựa vào sô pha ngồi dậy.

”Anh muốn làm gì?” Nàng có chút lo lắng hai tay diu hấn.

”Lên lầu.”

Bộ dáng hấn thoát nhìn có thể ngắt bất cứ lúc nào, làm cho nàng có chút không tán thành.”Nếu anh không ngại, đưa cho em chìa khóa nhà, em đi lên giúp anh lấy là được.”

”Cần vân tay của anh.” Hấn nói đơn giản, tiếp theo liền dựa vào lưng ghế, suy yếu đứng lên khỏi ghế.

Khoa học kỹ thuật có điểm này làm người ta chán ghét. Lăng Vị Ương vụng trộm oán thầm, không còn cách khác chỉ có thể tiến lên đem bả vai mình cho hấn mượn đỡ, sau đó nâng hấn đi ra phòng làm việc, vào thang máy lên lầu.

Văn phòng hấn ở tầng 4, nhà ở tầng 18 cùng tòa nhà đã không hoàn toàn có xa cách, giống như đem những vách tường bên trong tất cả đều xóa sạch, một lần nữa thiết kế quy hoạch không gian chia tách quá giống nhau.

Phòng ở xem ra rất lớn, nhưng tuyệt không trống trải, lấy mỗi một tấm thủy tinh trong suốt tách gian phòng tựa hồ đều có những công dụng riêng.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm thương thức chỗ ở của hấn, nàng nhanh chút giúp hấn nằm xuống giường bởi vì hấn thật sự khá nặng, nàng đã gần như sắp bị đè ngã.

”Phòng anh ở đâu?” Nàng mở miệng hỏi hấn.

Hấn suy yếu chậm rãi đưa ngón tay chỉ phía trước.

Nàng lập tức diu hấn vào phòng, nhìn đến giường, thật cẩn thận để hấn đỡ người nằm trên giường, lại đem túi đá chườm cầm theo một lần nữa đặt ở trên trán hấn.

”Em đi xem có cái gì có thể nấu cho anh ăn, anh nghỉ ngơi trước một chút.” Nàng hướng hấn nói, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, đi tìm đồ ăn.

Phòng bếp không khó tìm, mà tủ lạnh ngay trong phòng bếp, làm cho nàng bớt không ít việc.

Nàng mở tủ lạnh ra, xem kỹ bên trong có nguyên liệu nào có thể nấu ăn, suy tính rất nhanh.

Mười lăm phút sau, nàng bung một chén cháo đơn giản nhẹ nhàng vào trong phòng hấn, cháo hầm cùng mấy thứ rau củ đông lạnh nàng tìm được trong tủ

lạnh. Bát cháo dù thoát nhìn hay ngửi thấy đều thơm ngon, hương vị cũng rất được, nàng hy vọng hẳn ít nhất có thể ăn hơn nửa bát.

”Hạ Từ Dược.” Đem bát cháo kia đặt ở tủ đầu giường, nàng cất tiếng gọi hắn, hy vọng hắn không ngủ.

Nghe thấy thanh âm của nàng, hắn mở to mắt.

”Em nấu cháo, anh cố ăn một ít, uống thuốc xong hãy ngủ tiếp.”

”Được.” Hắn ngoan ngoãn trả lời, sau đó chậm chạp ngồi dậy trên giường.

Nàng lại lần nữa tự nhiên đưa tay ra diu, đem gối dựng ở sau lưng hắn để hắn có thể dựa vào.

”Vừa nấu xong cho nên còn nóng lắm” Nàng đem bát cháo cho hắn, ôn nhu nhắc nhở.

Hắn gật đầu, tiếp nhận bát cháo kia, mắt nhìn sau đó hai tay vô lực mang bát đặt ở trên đùi, giống như một chút ý muốn ăn đều không có.

”Muốn uống thuốc thì anh phải ăn một chút đã.” Nàng nhún nhún mày khuyên hắn.

”Anh không thích ăn cà rốt.” Hắn nhìn thấy nhiều điểm màu đỏ ở trong bát cháo, giống đũa nhỏ bốc đồng giận dỗi thấp giọng nói.

Lăng Vị Ương thiếu chút nữa sẽ nằng nặc, nàng cho tới bây giờ cũng không biết hắn muốn làm khó như vậy, không đi bệnh viện lại không ăn cà rốt, rốt cuộc bắt nàng phải như thế nào? Nàng không ngừng nhắc nhở chính mình hắn là bệnh nhân, hắn là bệnh nhân. .... Mới không có phát hỏa.

”Không ăn cà rốt liền bỏ nó sang một bên, ăn cháo là tốt rồi.” Nàng chỉ có thể nói như vậy.

”Anh cảm thấy toàn thân vô lực.”

”Anh cả ngày chưa ăn gì, lại chạy nhiều mồ hôi như vậy, còn sốt cao, đương nhiên sẽ cảm thấy vô lực. Cho nên em mới hy vọng anh ăn một chút gì đó, cho dù không thèm ăn cũng nên ăn.” Nàng hướng dẫn từng bước.

”Vậy em dứt cho anh ăn.”

”Cái gì?” Lăng Vị Ương kinh ngạc kêu lên, mở mắt to nhìn hắn, nghĩ đến chính mình nghe lầm.

”Vậy em dứt cho anh ăn.” Hắn còn nói một lần nữa, làm cho nàng xác định chính mình vừa rồi không có nghe sai.

”Hạ Từ Dược, em nhìn thấy anh sinh bệnh mới miễn cưỡng ở lại chiếu cố một chút, anh tốt nhất không cần được voi đòi tiên.” Nàng trừng mắt cảnh cáo nói.

Đu tay đu chân, hắn thế nhưng bắt nàng bón ăn? Đây quá hết mức!

”Vậy sao? Vậy không miễn cưỡng em, em cứ về đi.” Hắn hơi thở mong manh nói xong, giống đũa nhỏ giận dỗi đem bát cháo còn nguyên hương tử đầu giường đặt, liền xoay người đưa lưng về phía nàng nằm xuống, không buồn hé răng.

Lăng Vị Ương tròn tròn mắt, đồng thời chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nàng thật sự không hiểu hắn rốt cuộc là vì sinh bệnh mới có thể trở nên tùy hứng lại trẻ con như vậy, hay là bản tính hắn chính là như thế?

Mười năm trước khi nàng yêu say đắm hắn, lòng tràn đầy mặn nhân (vừa mắt, hết ý) nhìn đến hắn đều là xuất sắc tài hoa cùng diện mạo, cho dù hắn bởi vậy lệ chúng tình cùng nguyệt (như là được mọi người ngưỡng mộ, ca ngợi ^^), sủng ái mà kiêu, nàng cũng hiểu được đó là đương nhiên, bởi vì hắn thật sự rất vĩ đại.

Hiện tại hồi tưởng lại, những lời “Người đang yêu đều mù quáng” thật đúng là ứng nghiệm.

Nàng nhớ tới trước kia, chính mình không khỏi vẫn cảm thấy chua xót, tim vẫn còn nổi đau ần ần, vẫn để ý, bởi vì lúc trước chân tình của nàng thật bị trả giá, cho dù cuối cùng kỳ thật cũng không hiểu hết hắn.

Không tiếng động than nhẹ một hơi, nàng thôi không nhớ lại nữa, bắt đầu nhìn chăm chú vào hắn hiện tại suy yếu nằm ở trên giường chờ đợi.

”Em dứt cho anh ăn là được chứ gì.” Nàng đầu hàng nói, đúng là vẫn không thể giữ quyết tâm sẽ bỏ lại hắn đang bệnh mà quay đầu rời đi.

”Em không cần miễn cưỡng.” Hắn nghiêng người đến, vẻ mặt suy yếu nhìn nàng thấp giọng nói.

Lăng Vị Ương thật sự là không chống đỡ nổi nên chẳng nói gì, như thế nào lại có nam nhân tùy hứng lại quá tự nhiên như vậy nha?

Để sớm cho hắn nghỉ ngơi sau đó về nhà, nàng cũng chỉ có thể tròn mắt mà nói dối.

”Không miễn cưỡng, một chút cũng không miễn cưỡng.” Nàng nói xong hai tay giúp đỡ hắn lại lần nữa ngồi dậy trên giường, chuẩn bị dứt cháo cho hắn ăn.

Một thìa, một thìa lại một thìa nữa, nàng chuyên tâm đút cho hắn, hắn cũng chuyên tâm nhìn nàng, làm cho nàng có chút không được tự nhiên, lại chỉ có thể làm bộ không thèm để ý.

”Lăng Vị Ương.”

Hắn bỗng nhiên mở miệng gọi nàng, làm cho tay nàng đang cầm thìa không tự chủ được run run một chút.

”Làm chi?” Nàng bình tâm tĩnh khí hỏi, trong lòng lại giằng co, vì lời kể tiếp hắn muốn nói, mà trong lúc đó ý muốn nghe cùng không muốn nghe tiếp giằng co nhau.

Cuối cùng nàng lựa chọn nghe tiếp vì có một lý do duy nhất, nguyên bản đây chính là mục đích nàng tới nơi này đêm nay – nàng với hắn thật sự chăm đút, sau đó để chính mình tự do.

”Anh muốn em lại làm bạn gái của anh.” Hắn nói.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, hoàn toàn ngây dại. ....

”Lăng tiểu thư, cô làm ơn tới xem Từ Dược được không? Hắn cũng không chịu ngoan ngoãn uống thuốc, một bệnh cảm mạo qua một thời gian nhiều lắm giờ cũng đã phải khỏi, ngược lại giờ còn càng nghiêm trọng. Cô làm ơn tới cứu hắn được không?”

Không biết sao vài ngày qua Trác Tuyết Phong liên tục mỗi ngày đều gọi điện vài lần nói phiền nhờ Lăng Vị Ương, nội dung vẫn giống nhau, chỉ vì câu nàng nhìn ngó đến thiên tài tiền sinh bốc đồng. Nàng thật là sắp bị phiền đến chết.

Nghe nói bệnh tình hắn chưa khỏi ngược lại càng thêm nặng, nàng không thể phủ nhận chính mình có lo lắng, nhưng nếu bảo nàng lại đi gặp hắn hoặc chiều cổ hắn, nàng thật sự không làm được.

Ngày đó hắn đột nhiên mở miệng bảo nàng lại làm bạn gái của hắn, thật cả người nàng đều bị dọa, trong lúc nhất thời căn bản không thể phản ứng gì, mà hắn thế nhưng lại thừa dịp nàng vẫn ngây ra như phỗng, cứ như vậy đột nhiên cúi đầu hôn nàng.

Bị hôn xong, nàng cảm thấy vạn phần chịu nhục liền cho hắn một cái tát, bỏ lại hắn mà xoay người rời đi.

Nàng rõ ràng đã nói qua nàng có bạn trai, kết quả hắn chẳng những không coi ai ra gì bảo nàng làm bạn gái hắn, thậm chí còn hôn nàng?

Hắn rốt cuộc là một người như thế nào? Mà trong mắt hắn, nàng lại là một nữ nhân như thế nào?

Một khi đuổi tình thì tình chạy, chạy tình thì tình theo nên tùy tiện thấy nàng là nữ nhân tốt hơn sao?

Nàng thật sự rất tức, tức hắn không tôn trọng nàng, tức hắn ô nhục nàng, càng tức chính mình ngay cả như vậy tức hắn, mà khi lại nghe nói hắn vẫn bị bệnh lâu nay nên lo lắng không thôi. Nàng thật sự thực vô dụng.

Cho nên, nàng ra lệnh cho chính mình không được lại mềm lòng, cho dù lo lắng cũng không thể đến gần nữa hoặc gặp lại hắn, hai người bọn họ duyên phận dừng ở đây, vĩnh viễn đã xong.

”Tôi không phải thầy thuốc, muốn cứu hắn thì anh hắn là đi tìm thầy thuốc mới đúng.” Nàng dùng ngữ khí lạnh lùng, nói với Trác Tuyết Phong ở đầu kia điện thoại.

”Nếu hắn đã nguyện ý đi bệnh viện gặp thầy thuốc, tôi cũng sẽ không nhờ cô như vậy.” Trác Tuyết Phong giọng vất vả nói.” Cô làm ơn, Lăng tiểu thư, tục ngữ nói cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, càng miễn bàn là cứu Từ Dược một thiên tài tài hoa đào dạt như vậy, toàn thế giới mọi người sẽ phi thường cảm tạ cô, Lăng tiểu thư, cô nhất định sẽ có phúc báo.”

Cách nói khoa trương làm cho Lăng Vị Ương dở khóc dở cười, nhưng nàng sẽ không bởi vậy mà mềm lòng.

”Tôi không cần phúc báo.” Nàng lãnh đạm trả lời.

”Làm ơn không cần lạnh lùng, vô tình như thế được không?”

”Anh cũng làm ơn không cần lại gọi điện tới được không?” Nàng mới cần anh ta làm ơn a.

Anh ta ở đầu dây bên kia trầm mặc một chút, hỏi nàng: “Cô thật sự sẽ làm như vậy?”

”Tôi đã nói qua tôi không phải thầy thuốc. Sinh bệnh sẽ cần thầy thuốc khám, mà trách nhiệm người đại diện của anh là khuyên hắn đi, không phải của tôi.” Nàng thờ dãi nói.

”Nếu tôi khuyên được hắn, sẽ không ở đây lại nhờ cô.”

”Tôi cũng không khuyên được.” Nàng gọn gàng dứt khoát nói, hy vọng anh ta có thể như vậy hết hy vọng, không cần lại đến phiền nàng.

”Được rồi.” Điện thoại kia đầu rớt cục thối hiệp một tiếng, nàng trong lòng còn không kịp đỡ xuống họa lớn mà dùng một cái anh ta thông thả lại nói tiếp: ”Tôi sẽ hỏi xem em trai cô đến khuyên có thể tốt lắm đây.”

” Anh dám?” Nàng kinh sợ rít gào ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lần thứ hai đi vào công ty của Hạ Tử Dược, Lăng Vị Ương lần này mới phát hiện khu lối vào treo một tấm biển trên đề "Công ty Dược Việt Kinh Kỳ".

Nguyên lai phòng làm việc riêng của Hạ Tử Dược được đặt ngay trong tòa nhà công ty, hoặc là nên hiểu công ty Kinh Kỳ nằm ngay tại phòng làm việc riêng của hắn?

Ngay đến lúc này, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ hiểu được "Dược Việt" đại biểu đúng là Hạ Tử Dược cùng Trác Tuyệt Phong hai người này, bởi vậy có thể thấy được giao tình giữa bọn họ không phải là ít, quả nhiên là rắn chuột một ổ (như ngư tử tầm ngư, mã tầm mã í ^^).

Nghĩ đến điều này, nàng chăm chú nhìn vào bên trong cửa kính, nổi giận dùng dùng tiêu sái đi vào.

Tuy rằng đã qua lúc tan tầm, trong công ty vẫn còn có hai người đang cúi đầu công tác, nghe thấy tiếng mở cửa, bọn họ đồng thời ngẩng đầu lên xem nàng.

" Xin hỏi Trác Tuyệt Phong có mặt ở đây không?" Tâm tình không tốt làm cho thanh âm của nàng có chút lạnh. Cái tên ti bi vô sỉ kia dám lấy việc chưa xảy ra để uy hiếp nàng? Thật sự là đồ chết tiệt hỗn đản! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

" Chị là Lăng Vị Ương tiểu thư phải không?" Tiểu soái ca thoát nhìn cùng Lăng Vị Nhiên không không chênh lệch mấy tuổi, đứng dậy chào nàng hỏi.

Nàng cúi nhẹ chào lại.

" Anh Trác có đi ra ngoài, bắt quá....."

" Đi ra ngoài?" Lăng Vị Ương vội vàng đánh gãy lời cậu, lạnh giọng hỏi: "Là thật đi ra ngoài, hay là trốn đi?"

" Thật sự đi ra ngoài rồi." Tiểu soái ca trong thanh âm có tia cười. "Nhưng mà anh ấy chu đáo đã dặn lại, Lăng tỷ là bạn gái đại ca thiên tài, muốn chúng em tiếp đón thật tốt."

" Ai là bạn gái hắn?" Lăng Vị Ương khó có thể tin quá lên, tức giận đến thiếu chút nữa giơ chân đá. Nàng muốn đá chết cái tên hồ ngôn loạn ngữ (nói những nói cuội) lại không ai có thể ti bi vô sỉ hơn kia!

Tiểu soái ca nhếch miệng mỉm cười, nhưng giây tiếp theo tươi cười lại nhanh chóng biến mất, hai tay nắm lại, là lo lắng dày đặc.

" Lăng tỷ, chị làm ơn đi nhìn xem đại ca thiên tài được không? Hắn cảm nặng quá, cả người tái nhợt trông như ma, giống như lúc nào cũng có thể té xỉu. Hơn nữa cho dù như vậy, đại ca vẫn hoàn toàn không nghe khuyên bảo gì, vẫn ở trong phòng làm việc công tác, không cho phép bất cứ ai được quấy rầy, chúng em đều sợ đại ca sẽ chết ở bên trong." Tiểu soái ca vẻ mặt buồn nhìn nàng, cầu xin nói.

" Hắn hiện tại ở trong phòng làm việc?" Lăng Vị Ương khiếp sợ quay đầu, nhìn về phía cuối hành lang.

" Đúng vậy. Từ ngày hôm qua đến bây giờ, đã là hai ngày một đêm."

" Cậu nói cái gì?" Nàng khó có thể tin quá, tiếp theo lập tức xoay người, cũng không quay đầu lại liền hướng phòng làm việc của hắn nhanh bước đi.

Người này nhất định là đem đầu cháy hồng mất rồi, tự nhiên để thân thể đang còn bệnh thức đêm làm việc, còn liên tục ở bên trong đến hai ngày một đêm? Bệnh hắn mà khỏi mới là lạ!

Đi đến trước cửa phòng làm việc đang đóng, nàng vặn chốt cửa, phát hiện cửa còn đang khóa.

Thật là bốc đồng có đủ!

Nàng tức giận dùng sức gõ cửa, lớn tiếng kêu lên:" Mở cửa."

"Lăng tỹ, chìa khóa phòng này đây." Thanh âm đầy sợ hãi của tiểu soái ca từ phía sau nàng truyền đến.

"Đã có chìa khóa, các cậu nên từ sớm đi vào đánh hấn bất tỉnh rồi khiêng ra, vì sao còn tùy ý hấn làm loạn?" Nàng cầm lấy chìa khóa, nhin không được trách tội nói.

"Chúng em không dám."

"Hấn là một người bệnh nặng đến mau té xỉu, có cái gì không dám?" Nàng một mặt dùng chìa khóa mở cửa, một mặt giáo huấn.

"Hiện tại là như thế này, nhưng chờ sau khi thân thể đại ca phục hồi như cũ, chúng em nhất định phải chết."

Thật sự là vô dụng. Lăng Vĩ Ương nhin không được ở trong lòng lại oán thầm, nhưng cũng đồng thời hiểu được tính Hạ Tử Dục tuyệt đối toàn diện là tùy hứng, cũng không bởi vì thân thể sinh bệnh không thoải mái mới làm như vậy.

Mở cửa ra, tiếng âm nhạc bên trong lớn đến đình tai nhức óc, vì thế nàng đứng ở cửa quay đầu nói tiểu soái ca ở phía sau: "Nếu cậu biết chỗ tắt mở nhạc ở nơi nào thì tắt nó đi."

"Nhưng là....."

"Việc này để chị phụ trách." Nàng nói trăm nghìn tiết thiết (nói chắc như đinh đóng cột ^^) đánh gãy lời cậu.

Tiểu soái ca lập tức gật đầu.

Nàng đi vào trong phòng, tiểu soái ca cũng theo nàng cùng đi về phía cái tên mặt không có chút máu kia đang nằm ở sô pha, không biết là nhắm mắt dưỡng thần hay là đã hôn mê. Tiểu soái ca đi sang bên cạnh người hấn, tắt tiếng âm nhạc mở to truyền trong phòng đi.

"Bật lại nhạc rồi ra ngoài đi." Sau ba giây âm nhạc ngừng tiếng, nam nhân nằm ở sô pha bỗng nhiên lại khàn khàn, lạnh lùng mở miệng nói.

Vậy ra hấn không ngủ cũng không hôn mê nha..... Thật vừa đúng lúc.

"Anh muốn tùy hứng tới khi nào hả, Hạ Tử Dục?" Lăng Vĩ Ương lạnh lùng mở miệng nói.

Hạ Tử Dục nháy mắt mở hai mắt, có chút kinh ngạc lại có chút kinh hi (là kinh ngạc và hoan hi ^^) nhìn nàng.

"Em -" Hấn mới nói một chữ, lập tức giống như là đột nhiên biết chính mình có sai phạm, chậm chậm nói tiếp "..... Tôi rồi."

"Đứng lên!" Nàng không nói hai lời, bay thẳng đến bên hấn ra mệnh lệnh.

"Hung dữ thế." Hấn buồn một chút, thấp giọng nói.

"Em còn có thể hung dữ thêm nữa, anh muốn hơn thế sao?" Nàng trừng mắt, giọng lạnh nhạt nói hấn, làm cho tiểu soái ca ở một bên không tự giác lộ ra biểu tình sùng bái. "Còn không đứng lên?"

"Anh không có sức." Hấn đáng thương hề hề nhìn nàng.

"Anh xứng đáng! Tự làm tự chịu!" Nàng lớn tiếng mắng, tuyệt không đồng tình hấn. Kỳ thật chính là làm bộ hung ác, đem lo lắng đặt ở trong lòng. "Cậu lại đây dìu hấn." Nàng quay đầu chỉ thị (ra lệnh) tiểu soái ca.

"Anh không cần cậu ta đỡ." Hấn còn bốc đồng kháng nghị, phản bác.

"Em có hỏi ý kiến anh sao?" Nàng lập tức quay đầu, hung tợn trừng mắt liếc hấn một cái.

Hạ Tử Dục ngây ra như phỗng nhìn nàng, bị hung hấn cùng cường thế của nàng làm kinh sợ.

"Nhanh chút lại đây nha." Nàng lại lần nữa quay đầu, nói tiểu soái ca vẫn đứng ngốc tại chỗ.

Tiểu soái ca về mặt cung kính hướng nàng gật đầu, lập tức chạy vài bước đến, cả người đem đại ca thiên tài nằm ở sô pha ngồi dậy, sau đó cùng nàng một phải một trái dựng dậy thân thể suy yếu, đưa hấn ra khỏi phòng đi lên tầng mười tám đặt hấn trên giường.

"Cám ơn cậu." Nàng nói với tiểu soái ca.

"Không có chi, Lăng tỹ. Có cần gì tý cứ việc phân phó, đây là số điện thoại cầm tay cùng tên của đệ, sẵn sàng phục vụ 24/24." Tiểu soái ca tìm tờ giấy, viết điện thoại cùng tên của mình, cung kính đưa cho nàng.

Từ khoảnh khắc này về sau, cậu nguyện xem Lăng tỹ là thần tượng vì có thể áp chế được đại ca thiên tài, thật sự là rất thần kỳ.

"Xú tiểu tử, còn không mau cút đi!" Thấy thế, đại ca thiên tài nằm ở trên giường tức giận.

"Dạ." Tiểu soái ca chạy nhanh bàn chân thoăn thoắt rời đi.

Cửa nhà đóng lại, trong phòng nhất thời chỉ còn lại có nàng cùng hắn, giống như tối hôm đó.

Lăng Vĩ Ương thật sự không hiểu vì sao tình huống giờ lại diễn biến thành như vậy?

Nàng rõ ràng đã hạ quyết định, quyết tâm thề với lòng mình, bất chính mình dù phát sinh việc gì cũng không được thỏa hiệp, cũng không cần chạm mặt lần nữa hoặc có quan hệ gì với hắn nữa. Kết quả sao đây? Nàng không chỉ có gặp mặt, còn bị người khác hiểu lầm là bạn gái hắn, xem tình hình hiện tại này, lại phải phụ trách chăm sóc hắn đang bệnh.....

Rốt cuộc hết thấy sao lại thành chuyện muốn chết thế này?

Trác Tuyệt Phong thật đáng giận, đều là tại tên tiểu nhân ti bi kia làm hại, nếu không phải lấy việc chưa xảy ra uy hiếp nàng, nàng nào sẽ như thế này đánh vỡ lời thề cùng quyết tâm của mình đâu?

Tên hỗn đản này tốt nhất không cần tìm nàng nữa, nếu không anh ta nhất định phải chết!

Nhưng là nói về trước đó, nếu không phải vị đại vương kia tùy hứng làm loạn ở lý trong phòng, đánh chết không đi khám bác sĩ, lại không dưỡng bệnh cho tốt, luôn làm ra chuyện khiến người ta đau đầu, tên hỗn đản Trác Tuyệt Phong do không thuyết phục được nàng giúp đỡ nên mới uy hiếp nàng? Cho nên xét đến tận cùng, đầu sỏ gây chuyện là Hạ Tử Dục.

Thở mạnh ra một hơi, nàng không thể át, xua cơn giận nên xoa người trở về phòng hắn, chuẩn bị tìm đầu sỏ tính toán sổ sách, mà không hiểu được khi nhìn hắn nhắm chặt hai mắt, khuôn mặt mệt mỏi nằm ở trên giường tiêu tụy, tức giận của nàng giống như quả bóng cao su xì hơi, nhất thời bay đi hết.

Nàng rốt cuộc nên đối xử với hắn như thế nào cho phải?

"Hạ Tử Dục." Sau một lúc lâu theo dõi, bắt đắc dĩ than nhẹ một hơi, nàng cuối cùng vẫn đành cất tiếng gọi hắn.

Nghe thấy thanh âm của nàng, hắn mở to mắt.

"Anh rốt cuộc có đi bệnh viện để bác sĩ khám không đây?" Nàng nhìn hắn hỏi.

Hắn lắc đầu không chút do dự, làm cho nàng nghiêm mặt, tính tình thiếu chút nữa muốn bùng nổ.

"Nếu thật không đi, vậy anh ít nhất nên uống thuốc, nghỉ ngơi, đừng để cho mọi người lo lắng. Anh có biết hay không bởi vì tính tùy ý của anh mà mang đến mọi người bao nhiêu phiền toái?" Nàng hít sâu một hơi, nhẫn nại cùng hắn giảng đạo lý.

"Em cũng sẽ lo lắng cho anh không?" Hắn không chuyển mắt nhìn nàng, suy yếu hỏi.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, rất muốn tát hắn một cái. Nàng nói với hắn đồng, hắn thế nhưng cho rằng nàng nghĩ tây? (như kiểu ông nói gà bà nói vịt ấy ^^)

"Anh trước có ăn chút gì rồi uống thuốc không?" Nàng đổi đề tài hỏi hắn.

"Anh đã quên."

"Sao anh có thể quên? Chính mình đã ăn lúc nào, ăn cái gì cũng quên được?" Nàng nhin không được kéo cao tiếng nói, thật là rất muốn cho hắn ngắt luôn.

"Đã lâu chưa ăn, cho nên quên. Anh hiện tại bụng rất đói, em sẽ nấu gì đó cho anh ăn sao?" Hắn dùng vẻ mặt biểu tình thực suy yếu vô tội thêm rất đáng thương nhìn nàng.

Lăng Vĩ Ương tức giận đến không biết nói cái gì mới tốt, nhưng lại không nỡ lòng nào để cho hắn đói chết, không nói gì mà trừng mắt liếc hắn một cái sau đó nàng ngoan ngoãn xoa người rồi đến phòng bếp nấu đồ cho hắn ăn.

Nàng nha, một ngày nào đó nhất định sẽ vì mềm lòng hại chết chính mình.

Hạ Tử Dục đại khái là có thuê người giúp việc, nội dung việc xem ra không chỉ có vệ sinh quét dọn, còn bao gồm hỗ trợ nhồi đầy tủ lạnh, cho nên nguyên liệu nấu ăn không hề thiếu thốn.

Suy nghĩ một chút, nàng hôm nay bị Trác Tuyệt Phong làm cho tức đến nổi xong việc liền bắt tắc xi chạy như bay đến đây, ngay cả bữa tối cũng chưa có ăn, nếu phải nấu, không bằng nàng nấu thêm cả phần mình, cùng nhau ăn. Hắn hẳn là sẽ không để ý đâu nhỉ?

Lần trước nhìn hắn ăn cháo, giống như có bộ dáng hơi miễn cưỡng, hôm nay liền đổi nấu mì đi. Trong tủ lạnh nguyên liệu nấu ăn có thể dùng không ít, nàng hẳn có thể nấu ra mì thập cẩm đầy đủ sắc hương vị.

Quyết định xong, nàng lập tức tay chân gọn gàng bắt tay vào việc, nấu nước dùng, rửa rau củ, thái hành, nêm nếm gia vị hoàn mỹ sau lại đem thịt đã cắt miếng vừa ăn cho vào nồi canh, sau đó thêm chút rau xanh và mì, chỉnh lửa nấu sôi lần nữa là đại công cáo thành (là hoàn tất).

Nghĩ đến thật sự thực không có cách nào ngồi ở trên giường ăn mỳ, nàng liền trước tiên lấy nửa bát, định đem vào phòng thử xem. Cùng lúc thử khẩu vị hẳn đang thêm ăn, đang lúc một nên như thế nào cho hẳn ăn có vẻ tiện—miễn là không cần lại kêu nàng dứt hẳn ăn là tốt rồi.

Kết quả nàng bưng nửa bát mỳ, quay người lại, lập tức liền ngưng đại.

Hạ Tử Dục không biết khi nào đã tự mình từ trong phòng di giá (đỡ^^) đến bàn ăn, cả người suy yếu tái nhợt rũ xuống mặt bàn, lại vẫn không chuyển mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng.

"Cảm giác có em trong phòng bếp thật hạnh phúc." Hắn bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm khàn khàn, lại càng thêm mê hoặc, cuốn hút.

Nàng nháy mắt mạch mạch tăng tốc, tim sớm đã đập trăm nhịp gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

"Anh ra đây lúc nào?" Vì không cho hẳn phát hiện mình khác thường, nàng nhanh chóng hỏi, đồng thời xoay người đưa tay giơ lên nửa bát mỳ tỏa hơi nóng, một bên lại nhai nói: "Em nấu mỳ, đang phiền não không biết cách nào để anh ăn cho tiện, anh ra vừa đúng lúc, như vậy em sẽ không cần phiền não nữa rồi."

Nói xong, nàng đem bát mỳ thêm cả thìa, và đôi đũa cùng đưa đến trước mặt hẳn, lại vội vàng xoay người đi lấy đồ ăn cho chính mình. Đương nhiên, miệng vẫn là dửng không được.

"Bữa tối em cũng chưa có ăn, cho nên nấu nhiều một chút, anh hẳn là sẽ không để ý đâu nhỉ? Lần này em không nấu cháo, bởi vì lần trước nhìn anh giống như không thích ăn cháo, cho nên em mới đổi nấu mỳ. Anh sẽ không muốn nói cho em, anh cũng không thích ăn mỳ đi?"

"Anh thích ăn mỳ."

Hắn thỉnh lĩnh trả lời, làm cho suy tư lo lắng của nàng rốt cục ngừng lại, quay đầu nhìn hẳn.

"Mỳ của em còn chưa có múc ra bát kia? Anh đang đợi em lại đây ngồi ăn cùng nhau." Hắn nhìn nàng nói, vẻ mặt có chút suy yếu không biết vì sao thoát nhìn thật ôn nhu.

Nhất định là nàng ảo giác.

Nàng trừng mắt nhìn, tự mình ra lệnh phải hoàn hồn, sau đó mở miệng nói: "Anh không phải rất đói bụng sao? Nhanh ăn trước đi, không cần chờ em"

"Chỉ tốn có một, hai phút."

Hắn đều đã nói như vậy, nàng nào dám chậm trễ? Quay nhanh lại bếp múc cho mình bát mỳ, cầm thìa cùng đũa rồi ngồi vào bàn, tiếp theo tự nhiên nói: "Mời anh ăn."

Hắn bỗng nhiên cười khẽ ra tiếng, làm cho nàng ngưng người một chút.

"Mời em ăn." Hắn nói theo nàng, cầm lấy thìa uống trước mấy thìa nước canh, thế rồi mới bắt đầu ăn mỳ. Hắn khò khè nho nhỏ một ngụm tiếp một ngụm, làm cho nữ đầu bếp nhìn rất thỏa mãn.

Nhìn hẳn giống như đúng là rất thêm ăn..... Hoặc là nàng nấu mỳ ăn quá ngon? Tóm lại, thấy hẳn đã ăn chút khiến nàng an tâm.

Lăng Vị Ương khước miệng khẽ nhếch cầm lấy thìa và đôi đũa, cũng bắt đầu thường thức bữa tối của mình.

Qua một hồi lâu sau, Hạ Tử Dục để bát rỗng ở trên bàn, phát ra một tiếng thỏa mãn tán thưởng.

"Ăn rất ngon." Hắn nói.

"Còn muốn ăn thêm một bát nữa không?" Nàng không tự chủ được mỉm cười, đang muốn buông thìa cùng chiếc đũa trong tay đứng dậy, đã thấy hẳn lắc đầu.

"Lúc trước đói lâu lắm rồi, bụng giống như nhỏ đi, ăn một bát cũng đã thấy no. Anh trễ chút nữa lại ăn tiếp là được." Hắn nói.

Nhắc tới điều này, nàng liền nhẹn không được nhớ lời hẳn đã nói.

"Cho nên mới nói anh không có chuyện gì sao để cho chính mình đói bụng? Không nghĩ bệnh này gây chết người, cho nên rõ ràng muốn chết đói trước?" Nàng liếc hẳn một cái, châm chọc khiêu khích, sau khi nói xong cầm lấy đũa tiếp tục ăn mỳ của nàng.

"Em thay đổi rất nhiều." Hắn trầm mặc một chút, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Bởi vì bỏ niềng răng, đôi mắt cũng làm phẫu thuật thôi đeo kính cận." Nàng cũng không ngần ngại đầu lên nói.

"Anh không phải ý tứ này. Diện mạo của em kỳ thật không có gì biến đổi, ý anh nói cá tính của em cơ."

Lời nói của hẳn làm nàng kinh ngạc ngừng đầu nhìn hướng hẳn.

"Diện mạo của em không thay đổi?" Nàng xem hắn, nói lặp lại, không xác định rốt cuộc là nàng nghe lầm, hay là hắn nói sai?

Hắn hướng nàng gật đầu. "Khuôn mặt em trước kia không phải vẫn là dài như vậy sao? Hay là qua mấy năm gần đây, em có đi phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Em cho tới bây giờ vốn không có qua chỉnh hình, phẫu thuật thẩm mỹ!" Nàng buồn bực hướng hắn trừng mắt kêu lên.

"Cho nên anh mới nói diện mạo của em không thay đổi nha."

Nàng trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có điểm buồn, hóa ta trong mắt hắn, nàng vẫn giống như trước đây là cái cô gái xấu xí, cũng không bởi vì lấy niềng răng cùng kính mắt bỏ ra, liền biến thành thiên nga.

Nhéch môi dưới như cánh hoa, nàng cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, rầu rĩ không vui.

"Kỳ thật anh vẫn đều cảm thấy em rất được." Hắn lại mở miệng nói.

"Muốn cảm tạ em nấu mỳ cho anh ăn, cũng không cần phải như vậy khẩu thị tâm phi (nói lời trái với lòng mình ^^)." Nàng cúi đầu ăn mỳ, lãnh đạm đáp lại.

"Anh nói thật đó."

Lúc này, nàng ngay cả đáp lời cũng không suy nghĩ.

Lời nói thật? Nếu là lời nói thật, năm đó hắn lại đối xử như vậy với nàng?

Đột nhiên trong lúc đó, nàng cảm thấy buồn rầu, chính mình lĩnh ngộ chỉ biết càng khó chịu, vì thế nàng nhanh chóng ăn xong, sau đó đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đem bát bỏ vào bồn rửa.

Người giúp việc nhà hắn hẳn là không ngại rửa thêm một bộ bát đĩa đi? Bởi vì nàng thật sự một khắc cũng không muốn đứng ở đây thêm nữa.

"Em xem tình trạng của anh hình như cũng không đến nỗi không dậy được, hẳn là có thể chiếu cố chính mình. Nhớ rõ phải uống thuốc, em phải đi, chúc anh sớm khỏi bệnh." Nàng xoay người hướng hắn nói xong, trực tiếp đi đến phòng khách lấy ví.

Cầm lấy ví đặt ở trên sô pha, nàng quay người lại, lập tức bị vô thanh vô tức, không biết khi nào hắn đi đến phía sau nàng dọa nàng lùi nhanh một bước.

"Anh làm gì?" Nàng trừng mắt kêu lên, thực không thích cảm giác kinh ngạc, giật mình.

"Ở lại giúp anh một chút, đừng đi nhanh như vậy." Hắn đột nhiên cầm tay nàng, làm cho nàng kinh hoàng cực độ.

"Anh làm gì?" Nàng cố bỏ tay hắn ra, càng thêm bức thiết muốn rời nơi này.

Phía trước có hắn chắn đường, nàng đành hướng người đi sang phía khác, không biết hắn cất bước một cái, nháy mắt lại chặn đường đi của nàng.

"Hạ Tử Dục, anh rốt cuộc muốn làm gì?" Nàng nóng nảy, giận dữ hét hắn.

"Ngồi xuống đi, chúng ta cùng nói chuyện."

"Nói chuyện gì? Anh còn đang bệnh, sẽ nên có bộ dáng bệnh nhân, ăn no phải đi uống thuốc, uống thuốc xong phải đi nghỉ ngơi, em ngày mai còn phải đi làm, không có thời gian cùng anh nói chuyện phiếm, cho nên, tránh ra." Nàng tức giận nói.

"Em đang sợ cái gì?" Hắn nhìn thẳng nàng hỏi.

"Sợ?" Nàng trừng mắt nhìn hắn.

"Nếu không phải sợ, em vì sao muốn đào tẩu?"

"Em không nghĩ mình đang chạy trốn!"

Hắn vẽ mặt tỏ vẻ biểu tình hiểu rõ, trầm mặc không nói nhìn nàng.

Nàng tức lên, đem ví hướng phía sô pha quăng một cái, đặt mộng an vị ngồi xuống, sau đó hai tay khoanh trước ngực trừng mắt nhìn hắn nói: "Được, anh muốn nói cái gì? Cứ nói nha!" Nghĩ đến nàng sẽ không sợ hắn đâu?

Như vậy cũng tốt, đem sự tình một lần giải quyết cho xong, thuận tiện gọi người đại diện của hắn đến xử lý, hắn cũng không cần lại làm cho Trác Tuyệt Phong bị uy hiếp nàng, lợi dụng nàng lần nữa.

Hắn không lựa chọn ngồi ở đối diện nàng, ngược lại ngồi vào vị trí bên người nàng, làm nàng thân thể cứng đờ một chút. Nhưng là nàng suy nghĩ nàng thua sức chứ không thua tinh thần, dám ho một tiếng thông cổ họng, chính là thoảng điều chỉnh một chút hướng ngồi, làm cho chính mình có thể tiếp tục

trợn mắt hướng phía hắn.

" Chuyện năm đó, anh nghĩ, anh thiếu em một câu thực xin lỗi." Hắn nhìn thẳng vào hai mắt nàng, thông thả mở miệng nói.

Nghe vậy, Lăng Vị Ương cả người cứng đờ lại, vẫn bất động thanh sắc (mặt không thể hiện gì +.+) lấy ngữ khí bình thản mở miệng nói:" Năm đó? Năm đó có chuyện gì em cũng đã quên, cho nên anh không cần phải nhắc lại."

" Không được." Hắn thề nhưng lắc đầu cự tuyệt.

Nàng rất muốn thét chói tai, nói nàng không muốn nghe, chuyện hai người bọn họ năm đó với nàng mà nói là không chịu nổi, nhưng với hắn mà nói, hắn là tựa như qua cầu rút ván, đảo mắt liền nhanh quên không còn một mảnh mối đứng, không phải sao? Hắn rốt cuộc còn muốn cùng nàng nói chuyện gì?

Thực xin lỗi?

Nàng thật sự không hiểu câu thực xin lỗi này của hắn, rốt cuộc là vì việc gì đây?

Là chuyện không thích nàng, lại cùng nàng kết giao sao?

Hay là trong lúc kết giao luôn quên mất sự tồn tại của nàng, thường xuyên để nàng chờ đợi, lại cho tới bây giờ mới nói qua một câu thực xin lỗi chuyện này?

Hay là giả tạo, là tùy theo ý các bằng hữu của hắn lấy nàng làm trò cười, lại chưa bao giờ ngăn cản, ngược lại còn gia nhập cùng bọn họ?

Càng giả tạo hơn nữa là thủy chung chưa từng hướng nàng thừa nhận lần nào, lúc trước hắn sở dĩ kết giao cùng nàng, đơn thuần chính là bởi vì đánh cược với người khác?

Hắn rốt cuộc có biết hay không, nàng năm đó chọn chủ động buông tha cho hắn, chủ động mở miệng nói cùng với hắn chia tay, chính là bởi vì đã biết chuyện thật tàn khốc này, mới không thể không chết tâm với hắn.

Nếu hắn thích nàng một chút, như vậy nàng sẽ có khả năng cố gắng hết sức, làm cho lòng người kia chậm rãi rộng một chút một, làm cho hắn thêm thích nàng hơn nữa. Nàng có tin tưởng chính mình có thể làm điều đó.

Nhưng là, nguyên lai hắn với nàng không có nửa điểm ý tứ..... Loại sự tình một cây làm chẳng nên non, bảo nàng như thế nào có thể tiếp tục cố gắng?

Hơn nữa hắn coi thường nàng, cùng thường xuyên lấy nàng làm trò cười, chờ đợi hắn rất lâu; bao chuyện làm trái tim nàng thật thương tổn làm chứng cứ, nàng thật sự nếu không biết lùi bước vậy tất tổn hại mình thêm.....

Giây tiếp theo, Lăng Vị Ương đột nhiên hoàn hồn, sự tình đều đã qua mười năm, vì sao nàng lại còn nhớ rõ ràng sự tình và cảm giác?

Nàng nghĩ rằng đã quên, nghĩ đến chính mình đã không thêm để ý, kết quả vết thương trong lòng căn bản vẫn âm ỉ, chưa từng lành.

" Khi đó anh còn rất trẻ, bởi vì tài hoa đào dạt mà được hoan nghênh rất nhiều, mới có thể tự cho mình siêu phàm, tự cho là giỏi giang, không thấy rõ thị phi đúng sai." Hắn dừng nói một chút, tiếp theo đôi mắt tràn đầy xin lỗi ngó nhìn nàng, nói rõ ràng: "Đối với chuyện cùng bằng hữu đem em ra đánh cược, anh thật sự thực có lỗi."

Vậy ra hắn hiểu được nàng đã biết chuyện này.

Cho nên, hắn thực xin lỗi là vì chuyện này?

" Chuyện quá khứ đều đã qua rồi." Nàng mặt không chút thay đổi lấy câu này đáp lời.

" Với anh mà nói, nó không có quá đi." Hắn lại nói như thế.

Không biết những lời này là ý tứ gì, lại không muốn hỏi nhiều, Lăng Vị Ương chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

" Em biết không? Lúc trước em đột nhiên nói cùng với anh chia tay, thật sự làm cho anh thực khiếp sợ." Hắn bỗng nhiên mở miệng nói.

" Không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có ngày bị vứt bỏ, cho nên thực khiếp sợ sao?" Nàng nhin không được lấy ngữ khí trào phúng hỏi hắn.

Hắn lắc đầu." Bởi vì anh khi đó vừa mới lĩnh ngộ được chính mình đã thích em, mà em lại đột nhiên mở miệng nói cùng với anh chia tay." Hắn chuyên chú nhìn nàng, chậm rãi mở miệng nói.

Lăng Vị Ương như nửa ngày ngây ngốc há hốc mồm nhìn hắn, khó có thể tin. "Anh gạt người." Nàng bật thốt lên nói.

" Anh không có lừa em."

" Anh gạt người." Nàng vẫn cự tuyệt tin tưởng. "Nếu anh thích em, sẽ không luôn quên sự tồn tại của em, đã quên lời chúng ta hẹn ước cùng thời gian vui vẻ, lại càng không bao giờ chủ động gọi điện thoại cho em, còn luôn cùng bằng hữu của anh sau lưng em lấy em làm trò cười? Chuyện quá khứ, em vốn

là không nghĩ đến, nhưng là em thật sự không hiểu, anh đột nhiên nói mấy lời nói dối này rốt cuộc có ý gì?"

" Anh cũng không có nói dối em." Hấn lắc đầu nói.

" Có hay không, anh và em trong lòng đều biết rõ ràng." Nàng tuyệt không tin tưởng lời nói dối của hấn.

" Xem ra chuyện năm đó tổn thương em rất sâu." Hấn nhìn nàng thật sâu nói.

" Chuyện quá khứ em đã quên rồi." Tuy rằng đã biết rõ lời nói trước sau mâu thuẫn, nhưng Lăng Vị Ương vẫn là không muốn tự mình thừa nhận năm đó thật sự bị thương rất sâu. Khi đó -

Khi nàng mở miệng nói với hấn lời chia tay, hấn ngay cả một câu giữ lại hoặc nói thực xin lỗi đều không có.

Làm nàng trước khi xoay người rời đi, trong lòng đối với hấn giống như kích động, thống khổ lại tự giấu khi nói câu "Em thật có lỗi lại thích anh"; hấn cũng không có phản ứng gì, thật giống như nàng vốn nên nói với hấn thật có lỗi, nói nàng dám không biết lượng sức đi thích hấn, gia tăng cho hấn không ít phiền não, cũng như lãng phí không ít thời gian của hấn.....

Hấn cho tới bây giờ cũng không biết, mỗi một cái phản ứng của hấn với nàng đều là một loại thương tổn, cho dù nàng luôn mỉm cười đầy mặt, luôn cười nói không chuyện gì, cười nói hẹn gặp lại, nhưng là tâm cũng đang khóc.

Hấn là kiêu hãnh trời sinh, mà nàng chính là một niềng răng muối muối so với bình thường còn kém một chút.

Cùng hấn kết giao, nàng thu hoạch được khoái hoạt hạnh phúc so ra kém xa sự đối địch cùng áp lực đến từ bốn phương tám hướng, nhưng nàng vẫn vì mơ ước một chút khoái hoạt hạnh phúc kia, liều mạng cố gắng giãy dụa, hoàn toàn không biết chuyện thật sau lưng mình cũng là không chịu nổi như thế.

Khi nàng đi làm thêm trong quán hồng trà Tiêu Phi, lúc ấy chỉ cần liếc mắt ai cũng đều nhìn ra được nàng thích hấn, bởi vì mỗi lần thấy hấn đến nàng đều không tự chủ được mặt đỏ ửng lên.

Nhưng mà nàng từ đầu đến cuối chưa bao giờ yêu cầu hấn nhận ái mộ cùng tình ý của nàng nha, là hấn chính mình chủ động tìm nàng bắt chuyện, sau đó hỏi nàng có nguyện ý cùng hấn kết giao hay không, nàng mới có thể gật đầu tự rước họa.

Sao biết được hết thảy chỉ là vì hấn cùng bằng hữu làm một ván cược đặt tiền?

Trái tim thật sự bị thương, thương tổn đến mười năm sau mà nàng liều mạng muốn quên đều còn không quên được, nhưng nay hấn lại còn tàn nhẫn muốn miệng vết thương của nàng toác lại, xem nàng thương tâm, rỉ máu..... Tâm hấn rốt cuộc có chứa cái gì?

" Nếu anh muốn nói chuyện quá khứ, vậy không có gì tốt để nói nữa, bởi vì quá khứ đã qua, em cũng đã quên, cho nên xin anh cũng quên nó đi." Nàng lãnh đạm mở miệng nói.

" Mặt khác, có thể phiền anh quản lý người đại diện, nói anh ta không cần lại đến phiền em chứ? Nói trắng ra, em và anh không thân cũng chẳng quen, chuyện của anh căn bản là không quan hệ tới em, vì sao mỗi lần đều phải đến phiền em? Em hy vọng không cần lại có lần tiếp theo." Nói xong, nàng cúi đầu cầm lấy ví, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, hấn không ngăn trở nàng nữa, chính là khi tay nàng cầm đến chốt cửa, thanh âm của hấn lại đột nhiên từ phòng khách phía sau truyền đến.

" Anh với em không phải không thân cũng chẳng quen," Hấn nặng nề nói, tiếng nói khàn khàn mang theo một chút đau thương không rõ cùng vẻ lo lắng, "Bởi vì trong lúc đó, anh với em từng có một hài nhi, không phải sao?"

Nàng cả người cứng đờ, nháy mắt trên mặt trắng nhợt đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Khi thiếu nam thiếu nữ còn trẻ hết sức nồng nức kết giao, hai người tránh không được tò mò mà vụng trộm ăn trái cấm, hấn cùng nàng cũng không ngoại lệ.

Bởi vì sinh nhật hấn sắp đến, bằng hữu của hấn quyết định làm sinh nhật party sớm ở quán KTV, cho nên vụng trộm thông báo nàng thời gian địa điểm, đoàn người đồng mưu tạo cho hấn một bất ngờ.

Nàng đến giờ hẹn thì có mặt ở đó, nhưng không nghĩ tới ở ghế lại chỉ có một mình hân ngồi, bằng hữu hân tất cả đều đã tới nhưng mọi người đi về hết.

Hân nói cho nàng rằng nàng bị lừa, nhưng nàng lại tuyệt không tức giận, bởi vì hân ở lại chờ nàng, hơn nữa cũng không có ý định phải đi ngay, giống như muốn cho nàng cũng được dịp hát karaoke, chơi một chút mới dời đi. Bởi vậy nàng cảm thấy thật là cao hứng.

Nàng đã đã quên là cái gì làm hân hôn nàng, chỉ nhớ rõ hết thấy đều theo cái kia hôn bắt đầu, nguyên bản chính là bắt ngờ kinh ngạc, tiếp theo, không biết ai nấp mấy cánh môi trước, khinh ngạc biến thành khê hôn, rồi trần trọc biến thành nụ hôn âm ướt, hôn sâu, sau đó dần dần không khống chế được..... Hai người vì thế thường (ăn) trái cấm, làm chuyện không nên.

Sau nàng cũng không hối hận, chính là nhất thời có chút xấu hổ.

Về phần hân, sắc mặt có chút ngưng trọng, lại không nói gì, thái độ giống như trở nên có sẵn sớ hơn một chút với nàng.

Bởi vì bình thường sau khi hai người nói tạm biệt, hân cũng không quay đầu lại bước đi luôn, mà ngày đó, hân không chỉ có tiễn nàng ra đến nhà ga, còn cùng nàng chờ xe, đến lúc nàng lên xe, rồi xe rời xa bên hân mới xoay người rời đi.

Nàng không muốn nghĩ hân sẵn sớ có phải hay không đến từ áy náy, hay là đơn thuần quan tâm, nghĩ đến quan hệ với hân lại càng gần từng bước.

Nhưng thời gian nàng vui vẻ chỉ liên tục đến đúng ngày sinh nhật hân.

Ngày đó, vì muốn cho hân bất ngờ, nàng nói dối bạn học xin nghỉ bệnh một buổi, chạy đến bên ngoài trường học của hân chờ hân tan học.

Bởi vì muốn bất ngờ cho nên khi thấy hân cùng các bằng hữu đi ra cổng trường, nàng không có xuất hiện ngay lập tức, mà là vụng trộm đi theo bọn họ, nhìn bọn hân trên đường cười đùa tiến vào một quán nước, sau đó không biết vì sao đột nhiên liền chuyển sang nói về nàng.

Đột nhiên nghe thấy đám người kia nói đến biệt danh "Cuồng nha muội" trong đoạn đối thoại, nàng phản xạ muốn ẩn trốn mình kỹ thêm, tò mò muốn nghe xem đám người miệng chó kia, lúc này có thể phun ra một ít ngà voi hay không - cho dù biết không khả năng nhưng nàng vẫn muốn nghe thử xem.

Tục ngữ nói, lòng hiếu kỳ giết chết miêu (mèo), nàng tuy rằng không phải mèo, lại giống nhau bị giết chết -

"Được ca, nói nhanh chút, ngày đó nhiệm vụ rốt cuộc có đạt thành không?"

"Người nói như thế không phải vô nghĩa sao? Nào có chuyện Được ca làm không được? Đương nhiên là đạt thành nha!"

"Nếu đạt thành, vậy hình dung một chút hôn nữ nhân mang niềng răng là cảm giác gì thôi, ta thật sự rất tò mò. Đầu lưỡi sẽ không bị niềng răng cứng sát thương sao? Cảm giác có thể thực ghê tởm hay không?"

"Được ca đại khái chính là cảm thấy rất ghê tởm, mới kể cả chết cũng không nguyện ý nhớ lại đi, ha ha....."

"Trời ạ! Nếu hôn nàng đã cảm thấy ghê tởm, thế kia kể tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

"Cái gì kể tiếp?"

"Chính là làm việc kia nha."

"Ác!" Một mảnh tiếng sói tru ái muội, xuất phát từ miệng một đám thanh thiếu niên e sợ cho thiên hạ không có loạn.

"Được ca, nếu cùng Cuồng nha muội kết giao, hôn môi đều không làm khó được người, muốn hay không tiếp tục khiêu chiến yêu cầu mức cao nhất?"

"Ta cá năm trăm là thất bại."

"Ta cá một ngàn là thành công, nhớ hai lần trước kia cược thua giờ một lần thắng này lấy tiền về!"

"Oa, người bất cứ giá nào cũng được? Bất quá cùng người đánh cược mấy lần suy ra, ta cá là thất bại, năm trăm."

"Ta cũng cược thất bại. Hôn đều muốn ói ra, việc kia làm được thì chỉ có quỷ mới tin!"

"Ta cũng cược thất bại."

"Được ca người cảm thấy sao? Hiện tại so với số là bốn so một, người....."

"Cái loại nữ sinh này ai nuốt được! Về sau không cho phép các người lại lấy chuyện ghê tởm như vậy đánh cược, nghe thấy không?"

Hạ Từ Được đột nhiên giận không thể át, quát.

Sau tiếng nói nhất thời lặng im vài giây, đột nhiên tuôn ra một loạt tiếng cười lớn.

"Ha ha ha....."

" Không nghĩ tới ngay cả Được ca đều đầu hàng, Cương nha muội của chúng ta thật sự quá lợi hại, quá lợi hại, ha ha....."

Đoạn đối thoại của đám người kia, cùng với ác ngôn ác ngữ (lời nói cay độc) hẳn nói làm nàng có cảm giác như từ thiên đường rơi xuống địa ngục thùy chung không thể quên, khắc sâu trong lòng nàng.

Liên tục một tuần hoặc hai tuần sau nàng đã quên, dù sao nàng vẫn chưa liên lạc hẳn, mà hẳn hình như cũng vui vẻ mà quên nàng, người làm hẳn nuốt không trôi cái cảm giác ghê tởm, bởi vì cùng bằng hữu đánh cược mới kết giao bạn gái, ngay cả tìm đều không có đi tìm nàng một lần.

Bởi vì không hề lại làm cho đám người kia trà dư tửu hậu chê cười nàng, nàng quyết định chấm dứt hết thấy, chủ động đưa ra lời chia tay, mà biểu hiện của hẳn hoàn toàn không có khác thường.

Lúc này cảm xúc của nàng thay đổi rất lớn, một tháng gần gần liền gầy đi rất nhiều, sau cũng không nghĩ đến kì sinh lý ấy không có tới, chỉ nghĩ đến vì tình trạng thân thể không tốt mà thôi, thế nào cũng không nghĩ tới hai chữ "Mang thai" này.

Kì Sinh lý đã muộn hơn hai tháng, nàng đột nhiên rong huyết (ra máu), làm bạn thân của nàng- Dịch Tiểu Liên vì thấy tâm tình nàng không tốt mà thường ở bên lúc ấy sợ hãi, chạy nhanh đưa nàng đến bệnh viện, thế này mới vạch trần một việc ngay cả chính nàng cũng không hiểu được - nàng mang thai - nhưng trong nháy mắt khi biết được, đồng thời cũng đã biết nàng sinh non.

Tiểu Liên khiếp sợ cực kỳ, mà nàng thì đầu trống rỗng, muốn cười mà cười không nổi, muốn khóc cũng khóc không xong, lại khiến Tiểu Liên sợ hãi.

Chuyện nàng từng mang thai lại sinh non, trừ Tiểu Liên ra thì không ai biết, ngay cả người nhà cũng chẳng hay biết gì.

Nàng vẫn nghĩ rằng bí mật này nàng có thể mang đến hết đời không ai biết, bởi vì Tiểu Liên không phải người không giữ được bí mật, huống chi Tiểu Liên cũng đáp ứng nàng sẽ không nói cho bất kì kẻ nào, kết quả hiện tại –

Lăng Vị Ương xoay người, đối mặt với nam nhân nàng quá yêu cũng quá hận, lạnh lùng hỏi: "Cho nên? Anh muốn dùng một phôi thai còn không có thành hình đã mất đi để nói đến quan hệ với em sao? Kia chỉ là một phôi thai, không phải hài tử. Em và anh cho tới bây giờ không từng có một hài tử, chưa từng có!" Nói đến đó nàng lại nhin không được kích động hò hét.

" Thực xin lỗi, hết thấy đều là anh sai." Thanh âm của hẳn cũng lộ ra thống khổ. "Nếu anh lúc trước nguyện ý dứt bỏ lòng tự trọng, giải thích với em, nói muốn em trở lại bên anh, con của chúng ta sẽ không sinh non."

Nàng nhếch cánh môi run run, tầm mắt lại càng lúc càng mờ hồ, nhớ tới thời điểm nàng biết được đã sinh non, cảm giác tựa như trong lòng nàng có ai hung hăng cắt đi máu thịt mình, miệng vết thương nhìn không thấy, nhưng thật sự quá đau, đau quá,.....

Nước mắt không tự chủ được chảy tràn mi, nàng bỗng nhiên bị hẳn ôm vào lòng, nước mắt vẫn tuôn trước ngực hẳn.

Lăng Vị Ương biết nàng hẳn là muốn dùng sức đẩy hẳn ra, không cho phép hẳn gần nàng, nhưng tay nàng không đẩy, lâu sau lại đưa ra ôm hẳn càng nhanh, giống như trên biển lớn mờ mịt ôm lấy phao cứu, sợ thả tay sẽ chết.

Thực xin lỗi..... con của bọn họ..... Bọn họ đã có một đứa con..... con.....

" Ô..... Ô....." Nàng rút cuộc không kìm lòng được mà ôm hẳn khóc.

Nhiều năm như vậy, nàng chưa bao giờ từng khóc vì hài tử của bọn họ, chưa bao giờ, nàng chính là không ngừng mà tẩy não chính mình, nói như vậy cũng tốt, nói ông trời ít nhất trả lại cho nàng một con đường sống, rút cuộc không làm cho nàng tuyệt vọng. Nếu bụng lớn hơn, có đứa nhỏ, tương lai nàng sẽ như thế nào?

Như vậy cũng tốt, như vậy tốt lắm, thật sự tốt lắm.

Mấy câu nói đó, nàng nói chính mình mấy chục vạn lần, nhưng lòng của nàng đau, dù vậy cũng không có để người khác biết.

" Ô..... Ô....."

Đó là nàng bị mất đi máu thịt của mình..... Nàng từng có được một hài tử.....

Ô ô..... Ô.....

Lăng Vị Ương khóc đến không nói nổi, mệt mỏi ngủ, Hạ Tử Được lại một chút buồn ngủ cũng không có, một lòng trầm tư nặng nề cơ hồ phải ép hẳn tới hít thở cũng khó.

Hắn rút cuộc đã làm cho nàng cái gì?

Hắn không có nói dối nàng về việc cảm thấy nàng xinh đẹp và thích nàng. Đó đều là lời nói thật.

Khi còn trẻ hẳn bởi vì cậy tài khinh người, kỳ thật rất ít thật sự nhìn kĩ một ai, với nàng ngay từ đầu cũng là như vậy, thậm chí, sau cùng nàng kết giao, con mắt hẳn cũng lâu sau mới bắt đầu chậm rãi xem kĩ nàng.

Lúc ban đầu, nàng thật sự chỉ là đối tượng hấn đánh cược, nhưng không biết từ lúc nào, nhìn nàng mỉm cười, thanh âm xì xì xèo xèo thì thâm của nàng luôn ở bên người hấn, dần dần xông vào trong đầu, sau đó hấn bắt đầu chú ý tới nàng, đồng thời phát hiện nàng kỳ thật có khôn mặt cực kì thanh tú.

Sau cặp kính là đôi mắt vừa to vừa tròn, lông mi cũng vừa dài vừa cong, căn bản chính là mỹ nữ trời sinh, chỉ không biết cách ăn diện mà thôi.

Sau chớ ý thức được chính mình biết giờ không hề coi nàng là đối tượng để đánh cược, hấn còn không có kịp hiểu xem cảm giác kia đại biểu cho cái gì, ván cược liền lại ra tiếp: một cái hôn của nàng.

Lúc ấy hấn không nghĩ nhiều như vậy, thực tự nhiên tiếp nhận rồi khiêu chiến, căn bản không biết sự tình lại chệch đường ray đến cái tình trạng loại này.

Tự trách? Đương nhiên là có, nhưng hối hận..... Hấn suy nghĩ đã lâu, cũng không có.

Sau đó hấn tìm câu trả lời suốt hai tuần, dùng đầu óc thông minh suy nghĩ lại tự hỏi, rốt cục tìm ra một đáp án, phải là - hấn hình như thật sự thích nàng, muốn nàng làm bạn gái chân chính của hấn.

Cuộc đời hấn lần đầu tiên muốn nâng niu một người nữ sinh ở trong cánh chim bảo hộ, vui vẻ vì hấn - Hạ Tử Dục sở hữu nàng mà xúc động, kết quả là kế hoạch gì đều còn không kịp chuẩn bị, tiến hành; nàng lại đột nhiên mở miệng nói nàng phải chia tay.

Hấn bị đá?

Cảm xúc khó tin lại phần nộ, làm cho hấn không nói hai lời liền gạt đầu, đồng thời rất tin qua vài ngày nàng nhất định sẽ hối hận chạy tới xin hàn gắn. Kết quả lại không có.

Hấn bởi vậy mà tức giận thêm, tức đến lâu sau đó, mà vì lòng tự trọng nên thủy chung không muốn làm hòa hay tìm nàng nói chuyện, cuối cùng, tình cảm lưu luyến nàng liền vương vấn như vậy không giải quyết được.

Hấn không biết nàng đột nhiên cùng hấn chia tay là có nguyên nhân.

Hấn càng không biết chuyện nàng từng mang th lại sinh non.

Hấn cũng không biết là thương tâm cùng đau lòng của nàng đến nay vẫn còn, vẫn đều âm ỉ, mà hết thảy này đều là hấn không hiểu biết, tự đại cùng ngu xuẩn mà tạo thành.

Hấn rốt cuộc nên làm gì, càng không biết cách nào giảm tội lỗi quá chồng chất?

Đau lòng hóa ra là loại cảm giác này, khi nàng ở trong lòng hấn khóc khàn cả giọng, rốt cục làm cho hấn cảm thấy đau.

"Thực xin lỗi." Hấn không thể không giải thích gì với nàng, tuy hấn hiểu được nói lời xin lỗi cũng vô dụng, nhưng là -

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi....." Ấy náy hôn, thương tiếc hôn, sau mỗi câu xin lỗi, hấn hôn nhẹ lên trán, mắt, má, mũi nàng.

Bọn họ nguyên bản có thể hạnh phúc khoái hoạt, tất cả trách hấn không coi ai ra gì cùng lòng tự trọng quá quấy phá, mới có thể làm cho hết thảy biến thành bi kịch. Là lỗi của hấn, tất cả đều là lỗi của hấn.

"Anh thề," Hấn nhìn nàng đang ngủ say, hứa hẹn nói: "Bắt đầu từ giờ khắc này đến giây cuối cùng anh nhắm mắt lại, anh sẽ thương em, sủng em, yêu em, cho em quên đi đau xót từng có, chỉ nhớ rõ mỗi khắc, mỗi giây tương lai hạnh phúc. Anh lấy sinh mệnh chính mình thề, anh sẽ yêu em trọn đời, Lăng Vĩ Ương."

Hạ Tử Dục thực lòng kiên định hứa với chính mình cũng là hứa với nàng.

Sau khi vừa có cảm giác tỉnh ngủ, Lăng Vĩ Ương chỉ cảm thấy hai mắt khó chịu không thôi, trước mắt là một mảnh trần nhà xa lạ, đầu nàng hỗn độn nhất thời vẫn không thể suy nghĩ bình thường, ngoài mờ mịt ra vẫn là mờ mịt.

Giây tiếp theo, nàng bỗng nhiên nằm cứng đờ trên giường, nháy mắt tất cả đều nhớ ra.

Nàng kinh hách lập tức ngồi dậy trên giường, chấn động bất ngờ làm cho Hạ Tử Dục cùng ngủ trên giường cũng tỉnh lại theo.

"Em tỉnh rồi?" Hấn ngủ không đến vài giờ, mang theo giọng khàn khàn, trầm thấp nam tính mở miệng nói.

Nghe thấy thanh âm, nàng kinh ngạc quay đầu nhìn thấy hấn sau lập tức tròn to hai mắt, phản xạ tính đã nghĩ nhảy xuống giường, kết quả luống cuống tay chân bị chặn đập trên người vương, cả người nghiêng ngã muốn ngã khỏi giường.

"Cẩn thận!" May mắn Hạ Tử Dục nhanh tay lẹ mắt kéo nàng một phen, ngừng thế ngã của nàng.

Chính lời kéo này lại làm cho nàng ngã vào lòng hấn, mặt còn dán chặt vào trong ngực trần trụi, nửa thân thể đã đặt ở trên người hấn.

Trong phút chốc, toàn thân máu tựa hồ đều chảy nhanh hướng lên đầu, làm cho Lăng Vĩ Ương mặt lại đỏ lại nóng, chẳng những thế lỗ tai thêm ong ong,

não cũng có chút choáng váng.

Nàng trừng mắt nhìn, muốn từ trên người hắn đứng dậy, lại bởi vì động tác quá mức bối rối, một tay không chống đỡ kịp, lập tức lại ngã xuống ngực hắn, va chạm khiến hắn đau đến phát ra một tiếng hô nhỏ.

"Úc!"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Nàng nhanh xin lỗi, lại nhớ tới thân thể nên giãy dụa lần nữa.

Sao biết được hắn lại đột nhiên phát ra một câu, "Đừng nhúc nhích!"

Nàng phản xạ lập tức bất động, không nghĩ tới giây tiếp theo, nhưng lại cảm giác được tay hắn di chuyển, vòng ôm lấy thắt lưng của nàng, đem nàng cả người vòng ôm chặt trên người hắn.

Nàng nhất thời cả người cứng ngắc.

"Hạ, Hạ Tử Dục, anh muốn làm gì?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, không tự chủ được lấp bắp nói.

"Anh mệt mỏi quá, hãy nằm cùng anh ngủ thêm một chút." Hắn nhắm mắt lại, mệt mỏi nói.

Nàng trừng mắt nhìn, không dám tin.

"Em vì sao phải nằm cùng anh? Anh nhanh buông em ra!" Nàng giãy dụa nói ra mệnh lệnh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thấy ánh sáng chiếu qua bức màn nhẹ nhẹ.

Hiện tại rốt cuộc mấy giờ rồi? Nàng như thế nào ở trong này ngủ một đêm? Mà tối hôm qua..... Nàng vẻ mặt uể oải, hoàn toàn không muốn nhớ chuyện tối hôm qua.

Nàng hiện tại cái gì cũng không nghĩ thêm nữa, chỉ muốn biết hiện tại mấy giờ, bởi vì nàng còn phải đi làm.

"Hạ Tử Dục, nhanh chút buông, em còn phải đi làm anh có biết hay không?"

Nàng dùng sức muốn gỡ bỏ tay hắn đặt trên lưng ra, lại nghe thấy hắn mở miệng nỉ non nói: "Xin nghỉ phép, đừng đi."

"Xin phép đừng đi?" Nàng tức giận lập tức nói, trào phúng hướng hắn gầm nhẹ, "Anh cho là mỗi người ai cũng đều giống anh tài hoa đào dạt, tự do tự tại, không lo cái ăn cái mặc sao? Nếu không đi công tác, đi làm kiếm tiền, muốn em ăn không khí mà sống sao? Hay là anh sẽ nuôi em?"

Hắn bỗng nhiên mở to mắt, mang theo hai mắt vẫn hơi buồn ngủ thật sâu nhìn nàng, còn thật sự gật đầu nói: "Tốt, anh nuôi em."

Nàng lạnh nhìn hắn, bị dọa đến ghen hống nhìn trần trời, ngây ra như phỗng.

"Anh nuôi em." Hắn lại còn thật sự nói lần nữa. "Từ hôm nay trở đi, anh sẽ lo chi tiêu của em, bao gồm tiền ăn mặc ngủ nghỉ chơi, hết thảy tất cả anh đều lo cho em."

Nàng ngây người một trận, cảm xúc trong lòng sao nói không nên lời, chỉ biết hỏi: "Vì sao? Dựa vào cái gì em muốn anh lo chứ?" Ngừ khí khinh thường thêm phản nghị.

"Bởi vì em sẽ là thê tử của anh, mà lão công dưỡng lão bà là chuyện đúng đắn phải đạo." (Sia ^.^ mới tỏ lộ thế mà em đã siêu lòng >_

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nghỉ nửa ngày, Lăng Vĩ Ương quá giữa trưa mới đến công ty đi làm.

Hạ Tử Dục - đại vương tùy hứng kia, vốn muốn nàng nghỉ cả ngày, thậm chí nói rõ ràng muốn nàng từ chức, kết quả bị nàng giận tái mặt nói vài lời liền an tĩnh lại, làm cho nàng nhất thời cảm thấy vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

Mặc kệ trước đây hay hiện tại, hắn làm cho mọi người cảm giác lời hắn luôn là mệnh lệnh, không thể nói hắn độc tài, nhưng hắn chính là có điểm uy quyền, quyết đoán làm mọi người không thể không theo, bất luận là trừng mắt, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương, hoặc là một câu "Bởi vì ta cao

hứng", đều đủ để cho người ngoan ngoãn nghe theo quyết định của hắn, không dám có dị nghị.

Thay vì nói hắn không có độ lượng rộng rãi, dung hòa với người, không bằng dùng một câu, hắn chính là cạy tài khinh người thêm tùy hứng là được rồi.

Cá tính hắn mười năm không thay đổi, cho nên nàng không để ý tới mệnh lệnh của hắn, mà lảng tránh nhìn hắn, khi hắn nhanh chóng thỏa hiệp đầu hàng, thực sự làm nàng có chút giật mình lại bản khoắn bối rối.

Xem ra, hắn thật là trưởng thành không ít.

"Vị Ương?"

Tiếng gọi từ phía sau vang lên, Lăng Vị Ương kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đồng nghiệp Chu Mĩ Nha ăn cơm trưa bên ngoài đã trở về, vẻ mặt kích động chạy đến trước mặt nàng.

"Buổi sáng em có chuyện gì thế? Vì sao không đi làm? Gọi di động và điện thoại ở nhà cũng không ai nhắc máy, hại chúng ta nghĩ đã xảy ra chuyện gì. Không cần dọa người như vậy được không?"

"Thực xin lỗi." Nàng nói nhỏ nhỏ.

"Những lời này em hãy nói với Liễu Đại Quyền ấy, anh ấy gấp đến độ nhanh chóng muốn nổi điên kìa." Chu Mĩ Nha nói.

Nghe vậy, Lăng Vị Ương không tự chủ được nhú mày, tuyệt không thích nghe thấy tin tức này.

Liễu Đại Quyền là đồng nghiệp cùng nàng vào công ty làm một đợt, bộ dạng cao ráo lại khá ưa nhìn, người cũng hài hước khôi hài, năng lực công tác khá tốt, ở trong công ty nhân duyên cũng tốt, xem như rất được hoan nghênh, cho nên nhiều người theo đuổi, trong chốc lát nghe nói anh ta cùng Mỗ Mỗ đi dạo phố, trong chốc lát lại nghe hoà giải với Ai Ai rồi cùng nhau xem phim, ăn bữa tối trong ánh nến..... Tóm lại, nói cuộc sống tình cảm của anh ta thực sinh động là được.

Cũng không biết anh ta thần kinh tự dưng có vấn đề, đột nhiên bị sét đánh, một năm trước đột nhiên thay đổi, bắt đầu theo đuổi nàng.

Vốn nàng nghĩ anh ta đại khái chống đỡ quá lắm hai tháng sẽ buông tha, không nghĩ tới anh ta thế nhưng chống đỡ một năm rồi.

Hơn nữa rắc rối là, bởi vì anh ta bám riết không tha, làm cho rất nhiều người bắt đầu đứng về phía anh ta, giúp anh ta cố gắng, giúp làm tham mưu, giúp tạo cơ hội, làm cho nàng phi thường phi thường không chịu nổi phiền nhiễu này.

Mọi người cũng đều không hiểu, nàng nếu không có bạn trai, vì sao vẫn không chấp nhận anh ta? Dù sao các phương diện điều kiện anh ta đều không tồi, cho dù trước giống như hoa tâm (đào hoa) một chút, nhưng là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, nam nhân như vậy mới càng có mị lực không phải sao?

Vấn đề ngay từ đầu nàng không có cảm giác với anh ta, ngược lại còn có điểm bài xích, hỏi nàng miễn cưỡng chính mình như thế nào chấp nhận đây?

Nói cự tuyệt không dưới trăm lần, đến sau này nàng cũng không muốn nói thêm, nhưng hiện tại, nàng không thể giữ thái độ như trước được nữa.

"Mĩ Nha, mời chị về sau không cần ở trước mặt em nhắc đến anh ta được không? Em cùng anh ta không có quan hệ gì, cho dù anh ta thật sự nổi điên, cũng không liên quan đến em." Về mặt nàng thật sự lạnh lùng nói.

"Vị Ương, em làm sao có thể nói như vậy? Liễu Đại Quyền thật sự quan tâm em, đối với em....."

"Em không có hứng thú gì với anh ta cả." Nàng trực tiếp chặn lời Mĩ Nha nói, "Hơn nữa em cũng đã có bạn trai, cho nên nhờ các chị không cần lại giúp anh ta....."

"Bạn trai?" Chu Mĩ Nha bỗng nhiên kêu to tiếng.

Lăng Vị Ương ngậm lại miệng, trầm mặc nhìn nàng, biết nàng tuyệt đối sẽ hỏi tiếp.

"Bạn trai?" Quả nhiên, Chu Mĩ Nha lại lại lần nữa hét to, tiếp theo liền kích động cầm chặt bàn tay nàng, nhanh nhìn chăm chăm nàng, chuẩn bị một loạt "liên thanh" liên mồm miệng: "Em nói thật không? Không phải gạt chị chứ? Điều này sao có thể? Vì sao chị tới bây giờ không nghe em nói có bạn trai? Hắn là ai vậy? Các em khi nào thì quen biết nhau? Quen ở đâu? Tên hắn là gì? Bao nhiêu tuổi? Em đừng tưởng rằng tùy tiện lấy bừa một người làm lá chắn, người khác sẽ tin tưởng, chị thì không tin đâu!"

Nói không tin thôi, có cần phải kích động như vậy sao?

"Hắn là mối tình đầu thời phổ thông trung học, gần đây mới gặp và hàn gắn lại." Nàng nói đơn giản dễ hiểu.

"Em không gạt chứ?" Chu Mĩ Nha không chuyển mắt nhanh nhìn chăm chăm nàng.

"Không có." Nàng trả lời chắc chắn.

"Hắn tên là gì?"

"Hạ Từ Dược."

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi chín tuổi."

"Làm công việc gì?"

Vấn đề này làm cho Lăng Vị Ương thoáng do dự một chút, không biết nên trả lời như thế nào.

"Sau trả lời có được không?" Chu Mĩ Nha lộ ra vẻ mặt "Bị ta lật tẩy rồi nhớ" đầy đắc ý. "Cái này chứng tỏ em gạt người, nam nữ kết giao, không có khả năng ngay cả đối phương đang làm cái gì cũng không biết."

"Em không phải không biết, mà là suy nghĩ công việc của hần rất cuộc nên gọi như thế nào cho đúng?" Lăng Vị Ương bình tĩnh nói.

"Sĩ nông công thương, phục vụ, điện tử, tài chính, giải trí." Chu Mĩ Nha quyết định lại cho nàng một cơ hội nữa, giờ cho nàng lựa chọn công việc của hần.

"Nếu xét trong một loạt đó, hần coi là ngành giải trí đi."

Nghe ngữ khí nàng có một chút không xác định!

"Tên công ty?" Chu Mĩ Nha lại hỏi nàng.

Câu này liền có vẻ trả lời tốt.

Lăng Vị Ương không chút do dự đáp: "Công ty Dược Việt Kinh Kỳ."

"Công ty Kinh Kỳ?" Chu Mĩ Nha nháy mắt hai mắt mở to. "Ca sĩ? Ngôi sao?"

"Không phải." Nhớ tới em trai cuồng nhiệt thích Cao Xa, trực giác Lăng Vị Ương phủ nhận, hưởng hồ nhạc sĩ vốn không tương đũa sĩ hoặc ngôi sao, nàng cũng không nói dối.

"Hần ở trong công ty làm việc gì?" Chu Mĩ Nha có chút thất vọng hỏi, "Làm người đại diện hay là phụ việc?"

"Thì..... Cái gì cũng làm." Nàng không trả lời tí mĩ, cặn kẽ.

"Thì là phụ việc." Chu Mĩ Nha tự mình kết luận. "Lương hần một tháng được bao nhiêu? Công tác ổn định không? Em rất cuộc thích hần điểm nào nhất? Có phải hần bộ dạng rất tuần tú?"

Ở Kinh Kỳ công ty, nhiều nhân viên lúc trước hần là đều ôm ấp mộng làm ngôi sao, cũng tràn ngập tự tin với diện mạo chính mình mới có thể xin làm việc tại công ty Kinh Kỳ đi?

Vị Ương vừa rồi nói chàng ta là người tình đầu thời phổ thông, nữ sinh cấp ba độ tuổi này phần lớn thích tiểu soái ca.

"Hần thật sự rất tuần tú." Lăng Vị Ương thừa nhận nói, sắc mặt hơi chán nản.

Vậy ra Vị Ương đúng là quen người bên ngoài công ty, Chu Mĩ Nha giờ bắt ngờ mới hiểu.

"Xem ra em thật sự có bạn trai." Nàng còn có chút dăm chiêu nhìn Lăng Vị Ương, rốt cục nguyện ý gạt đầu tin. Chẳng qua nàng còn có chút lương tâm muốn nói vài lời. "Vị Ương, chị nói những lời này em đừng để bụng." Cô do dự mở miệng nói.

Lăng Vị Ương chớp đôi mi thanh tú nhìn cô.

"Em hiện tại đã không phải cô gái mười bảy, mười tám tuổi, hần là nhận ra tình yêu cùng diện mạo bên ngoài nào có còn quan trọng, cũng phải biết em đã hai mươi bảy, hai tám tuổi, không có dư bao nhiêu thời gian để mà phí phạm." Chu Mĩ Nha trầm thía nói. "Nếu thật muốn tìm đối tượng, yêu cầu đầu tiên hần phải có kinh tế ổn định, còn thứ hai là đối phương nhất định phải yêu em hơn em thương hần nhiều. Cả hai yêu cầu này Liễu Đại Quyền đều phù hợp, nhưng theo ý chị nghĩ, bạn trai em bây giờ ngay cả cái đầu tiên cơ bản nhất cũng không đủ tư cách, căn bản không có khả năng cho em hạnh phúc, em muốn hay không....." (Sia: há há há, chị ta coi thường Dược ca quá kia >.

"Cảm ơn chị đã quan tâm, em biết mình đang làm gì." Lăng Vị Ương nhin không được chặn lời cô, không thích có người xem thường Hạ Từ Dược, cho dù là hiểu lầm cũng thế.

Xem vẻ mặt nàng dứt khoát đầy mê muội, thái độ cuồng dại bảo vệ tình lang, Chu Mĩ Nha rất nhanh hiểu được cô có nhiều lời cũng vô ích, bởi vì nàng căn bản đã muốn hoàn toàn không quan tâm.

Liễu Đại Quyền - tên cuồng dại này nên làm cái gì bây giờ?

Cô có nên hay không giúp, hẳn là phải làm chút gì đây?

Vừa đi ra khỏi cửa công ty, liền thấy cái tên Trác Tuyệt Phong vô si kia, làm cho Lăng Vị Ương nhất thời đã quên cảm giác đau đầu, lập tức phục hồi tinh thần nhanh đến gần anh ta.

"Trác tiên sinh - người đại diện vĩ đại, hôm nay lại muốn lấy em trai của tôi đến uy hiếp tôi làm cái gì nha?" Nàng đứng ở trước mặt, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi anh.

Trác Tuyệt Phong nghe vậy, nháy mắt hoảng sợ mở to hai mắt, hai tay vội vàng nắm chặt kiểu cầu khẩn.

"Oan uổng quá, đại tẩu, tôi cho dù có mười cái lá gan cũng không dám uy hiếp cô." Anh ta nói.

Lăng Vị Ương bị anh thỉnh linh gọi một tiếng "Đại tẩu" làm nàng ngượng đỏ cả mặt cả tai, hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái.

"Vậy anh lại đến đây làm gì?" Nàng hỏi.

"Phụng (nhận ^^) mệnh lệnh đại ca, tới đón đại tẩu tan ca." Trác Tuyệt Phong vẻ mặt biểu tình cung kính cùng lấy lòng, chỉ kém không xoay người tay chà xát, vắt khăn to trên cổ, nếu không thật sự chính là tiểu nhị (người phục vụ) trong quán trà ở phim cổ trang chiếu rất nhiều trên tivi. "Xe đậu ở bên này, mời đại tẩu đi hướng này."

"Anh thuộc xã hội đen sao? Không nên gọi đại ca?" Lăng Vị Ương tức giận liếc mắt một cái nói. "Còn nữa, tôi không phải đại tẩu của anh, không cần gọi tôi đại tẩu."

"Đó là tôn xưng (cách gọi) là tôi thể hiện kính trọng với quý bà."

Thế nhưng ngay cả "Quý bà" cũng dùng? Lăng Vị Ương thật là dở khóc dở cười.

"Tôi nói anh nha, thật đúng là hiểu được cái gì là gió chiều nào che chiều ấy, co được dân được. Lúc trước còn có vài lần uy hiếp tôi, hiện tại lại một bộ dáng khúm núm, anh cũng quá lợi hại đi?" Khi đi theo anh ta ra chỗ dừng xe, nàng vừa đi vừa nói chuyện.

"Làm ơn đại tẩu đừng nói tôi uy hiếp quý bà nữa, tôi vô tội." Trác Tuyệt Phong cầu xin tha thứ lại ưỡn khuất nói.

"Đúng là vô tội." Nàng có chút mỉa mai.

"Tôi thật sự vô tội, chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi."

"Nghe lệnh làm việc?" Những lời này có loại cảm giác quen thuộc, làm cho nàng không khỏi hỏi: "Anh nghe ai sai bảo? Sai anh làm chuyện gì?"

"Tôi nói với cô, nhưng cô trăm ngàn lần đừng bảo Từ Dược là tôi nói đó." Trác Tuyệt Phong bỗng nhiên dừng bước chân, xoay người, vẻ mặt còn chăm chăm nhìn nàng.

Lăng Vị Ương chỉ chờ, không gật đầu cũng không lắc đầu, nhưng trong lòng tựa hồ có thể đoán ra đáp án.

Trác Tuyệt Phong nói thật ra cũng không dám bắt buộc nàng đáp ứng yêu cầu đó, chỉ có thể nói thật: "Kỳ thực bảo tôi lợi dụng em trai uy hiếp cô, tất cả đều là chủ ý của Từ Dược, tuy rằng tôi cũng không biết vì sao, nhưng hẳn bắt tôi làm thì tôi liền phải làm, không nghĩ tới thật lần này làm sai. Tóm lại, tôi thật sự vô tội, đại tẩu."

Lăng Vị Ương thoáng chốc há hốc mồm, quả thực không nói gì mà chống đỡ, nguyên lai đây giống đáp án ở trong lòng nàng.

Bởi vì Hạ Từ Dược đã sớm biết nàng không có bạn trai, mà đó là em trai nàng, cho nên mới tương kế tựu kế.

Nàng sớm nên nghĩ đến, tên kia.....

"Ngoài chuyện này, hẳn là còn có việc khác đi?" Nàng nhanh nhìn chăm chăm Trác Tuyệt Phong hỏi lại.

"Ách..... Đây....." Trác Tuyệt Phong đột nhiên lắp bắp.

"Anh nghe qua câu làm việc xấu tất sẽ bị quả báo chưa?" Nàng hé mắt nói.

"Đại tẩu, cô cùng Hạ đại sư, thiên tài tiên sinh quả nhiên là trời sinh một đôi, nếu đe dọa người khác, quả thực là giết người không thấy máu nha." Trác Tuyệt Phong khóc không ra nước mắt, cảm thấy chính mình thật đáng thương, gặp gỡ một đôi nam nữ tâm địa xấu, hai người lấy nô dịch, tra tấn anh làm vui.....

"Anh rốt cuộc có nói hay không?"

Trác Tuyệt Phong vắt vẻo nghiêm mặt, quyết định tuân lệnh đầu hàng.

"Tôi còn chưa có lão bà, đại tẩu." Anh ta nói.

"Có ý tứ gì?" Lăng Vị Ương nhất thời phản ứng hơi chậm, trong nháy mắt hỏi.

"Ý là tôi nói lão bà sinh con là gat người, bệnh tình càng nghiêm trọng là nói dối mà hành động của Lí Lạc chính là diễn trò. Tất cả không phải tại tôi, tôi thật sự chỉ nghe lệnh làm việc mà thôi, thật sự đó."

Lời anh ta biến thành văn độc thoại, nội dung chính là - Hồi 1: lừa nàng, Trác Tuyệt Phong nói hấn lão bà sắp sinh, căn bản chính là diễn trò, mục đích muốn cho nàng ở lại chiếu cố Hạ Tử Dục; Hồi 2: anh ta không ngừng gọi điện thoại lý do quấy rầy nàng, tất cả đều muốn nói dối lừa nàng đi thăm Hạ Tử Dục, còn hại nàng lo lắng muốn chết; sau đó là -

"Lí Lạc là ai?" Nàng hỏi.

"Chính là vị tiểu soái ca trong văn phòng, tôi gấp gấp nhờ người mới trong công ty diễn một vở kịch trước mặt cô ngày hôm qua."

Lăng Vị Ương thật là không nói gì mà chống đỡ đến điểm cao nhất, Hạ Tử Dục có cần thiết phải phúc hắc (nham hiểm,...^^) đến trình độ loại này sao? Thế nhưng trăm phương nghìn kế lừa nàng như vậy, chỉ vì muốn nàng ở bên hấn?

Hấn thật là dùng hết tâm cơ, tâm cơ này làm cho nàng muốn giận hấn, nhưng tức không tức nổi.

Hết thảy vì nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một Hạ Tử Dục như thế này.

Đồng thời, càng ái mộ hấn sâu đậm.

"..... Đang ngủ, có thể là làm việc quá mệt mỏi....."

"..... Gần đây có..... Điện thoại....."

"..... Thầy thuốc còn trực....."

Thanh âm mơ hồ truyền tới tai Lăng Vị Ương, làm nàng nửa tỉnh nửa mơ.

Ai đang ngủ? Ai? Là nói nàng sao? Nhưng nàng sống một mình, trong nhà làm sao có người đang nói chuyện? Là Tiểu Nhiên sao?

Nàng cố gắng mở mắt ra, lại cảm thấy mí mắt thật nặng, đầu cũng nặng, toàn thân mệt mỏi.....

Sợ!

Lăng Vị Ương có chút cảm giác, làm cho nàng đột nhiên tỉnh lại, mở nhanh mí mắt nặng nề, chỉ thấy cằm của một người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nàng hoảng hốt kinh ngạc muốn giãy dụa, lại phát hiện cả người căn bản không có lực, muốn thét cứu mạng chói tai, cũng chỉ có thể phát ra thanh âm như con mèo nhỏ kêu. "A....."

Nghe thấy thanh âm, chủ nhân chiếc cằm cúi đầu, mày nâng lên, mang vẻ mặt lo lắng trước nàng, ôn nhu mở miệng nói: "Em tỉnh rồi?"

Là Hạ Tử Dục.

Vừa thấy hấn, tính đề cao cảnh giác của nàng lập tức liền rơi mất, hóa ra nàng đang ngủ trên sofa trong phòng làm việc của hấn.

"Em sao vậy nhỉ?" Nàng suy yếu hỏi, phát hiện chính mình thật sự không khỏe, cả người ô lực.

"Em hình như phát sốt. Nhất định là bị anh lây bệnh." Hấn chau mày, trong giọng nói tràn ngập ảo não cùng kìm nén tức giận, miệng ngậm lại rất nhanh.

Bị lây bệnh cảm sao? Khó trách nàng buổi chiều đã đau đầu.

"Giúp em đứng dậy, em có thể tự mình đi." Nàng nhẹ nhàng mở miệng nói, chú ý tới tiểu soái ca Lí Lạc bên cạnh hấn còn đứng xem xét tình hình kỹ càng.

"Trác Tuyệt Phong đi lái xe, gần đây có phòng khám bác sĩ còn chưa có đi về, đồng ý chờ chúng ta đến khám luôn." Hấn ngoảnh mặt làm ngơ Lí Lạc, nói cho nàng biết, toàn thân vững vàng ôm nàng đứng dậy từ từ đi vào thang máy.

Lí Lạc hỗ trợ ấn nút tầng một ở thang máy xong, vẫy tay mỉm cười với nàng, sau đi ra, dần dần biến mất ở cửa thang máy.

"Khi nào thì bắt đầu cảm thấy không thoải mái?" Khi thang máy bắt đầu đi xuống, hấn mở miệng hỏi nàng, thanh âm có chút nghiêm túc.

"Chạng vạng." Nàng thoáng tạm dừng một chút, mới thấp giọng trả lời.

" Vì sao không nói?" Ngừ khí lộ ra một chút tức giận.

" Chỉ là có đau đầu một chút, em nghĩ sẽ nhanh tự khỏi thôi."

" Nếu không khỏe, vì sao vẫn chưa nói?"

Lăng Vị Ương không nói. Nàng ngay cả mình ngủ lúc nào cũng không biết, phải trả lời như thế nào? Huống hồ, cho dù nàng không ngủ, nàng tìm gặp riêng hấn đang họp cùng đại lão bản công ty đĩa nhạc, nàng cũng tự biết xấu hổ không quấy rầy hấn nha.

Nàng trầm mặc làm cho hấn nhích môi mỏng, tiếp theo giống như đầu hàng mà than nhẹ một tiếng.

" Đừng để anh lo lắng." Hấn đứng là vẫn không có biện pháp trách cứ hay tức giận với nàng.

" Lúc trước anh phát sốt lại chết cũng không đi bệnh viện, không làm cho người ta lo lắng sao?" Nàng thấp giọng nói, nhân cơ hội đánh vào nhược điểm của hấn.

" Cho nên em lần này là trả thù? Ăn miếng trả miếng, thật ăn miếng trả miếng?"

" Em không nói như vậy." Nàng lăm bầm phủ nhận, nhưng vừa nghe ra chính là có ý này. Tuy rằng đây là kết quả vô tình tạo thành, nhưng cũng vừa lúc làm cho hấn ném thù cảm giác lo lắng cho một người bốc đồng là tư vị (cảm giác) gì.

Cửa thang máy mở ra, hấn ôm nàng ra khỏi thang máy, ra ngoài cửa lớn.

" Nếu," Hấn do dự, bỗng nhiên mở miệng nói: "Anh đáp ứng em về sau anh sinh bệnh, đều sẽ ngoan ngoãn đi khám bác sĩ, vậy em cũng có thể đáp ứng anh về sau em nếu cảm thấy thân thể có gì không thoải mái, mặc kệ là bệnh nặng hay đau nhẹ, đều sẽ nghe lời anh được không?"

Nàng có chút giật mình giương mắt nhìn hấn, không nghĩ tới hấn lại dễ dàng thỏa hiệp nhanh như vậy.

" Anh nói thật sao? Anh không phải nói anh ghét bệnh viện?" Nàng hỏi hấn.

" Anh đúng là chán ghét bệnh viện." Hấn tỏ ra ghét cay ghét đắng, tiếp theo ngừ khí lại nháy mắt biến nhu hòa, "Nhưng vì em, anh sẽ nhẫn nại." (Sia: Ôi Được ca tuyệt vời wá >__..

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Hạ Tử Dược lập tức xoay người, chỉ thấy Lăng Vị Ương về mặt thần sắc mệt mỏi, không biết khi nào đã tỉnh lại, đứng dựa vào cánh cửa phòng ngủ đang mở, nhìn hấn với đôi mắt to tròn.

" Sao em lại ra đây? Có phải bị tiếng điện thoại đánh thức hay không?" Hấn nhanh chóng đi đến bên nàng, ôn nhu hỏi.

Nàng gật đầu, tiếp tục nhìn hấn không dời mắt.

" Làm sao vậy?" Hấn hỏi nàng, tiếp theo tự nhiên đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán của nàng, đo nhiệt độ cơ thể nàng hiện tại. "Hình như đã không sốt nữa. Em hiện tại cảm thấy thế nào? Có khỏe hơn chút nào hay không? Có còn cảm thấy không thoải mái sao?" Hấn vừa nói, một bên thật cẩn thận đỡ nàng đến sofa trong phòng khách ngồi.

" Khá hơn rồi." Nàng trả lời, sau đó nhìn không được hỏi hấn, "Điện thoại vừa nãy là..... Tim em?"

" Đương nhiên, đây là nhà em." Hấn ngạc nhiên cười nhẹ, "Em sẽ không bệnh đến nỗi ngay cả nơi này là nhà em cũng nhận không ra chứ?"

" Em hình như nghe được tiếng anh trả lời điện thoại." Nàng nhìn hấn.

" Đúng, anh nhận cuộc điện thoại vừa nãy." Hấn gật đầu, rồi sau đó ngừ khí một chút nghi vấn: "Đề ý sao?"

Lăng Vị Ương thoáng thả lỏng đầu, nàng cũng không phải để ý hấn chưa được nàng cho phép đã thay nàng nhận điện thoại, mà là câu vừa rồi hấn nói -

" Em hình như nghe được anh nói chuyện với đầu dây bên kia rằng anh là..... Vị hôn phu của em?" Nàng chăm chú nhìn hấn, thử mở miệng hỏi.

"Anh nói thế chẳng lẽ không đúng sao?" Hấn mỉm cười nói, mặt không đỏ giọng không run, chẳng những thấy đúng lý hợp tình, hơn nữa không có chút do dự liền trả lời.

"Anh không phải? Chúng ta đính hôn khi nào, sao em lại không biết?" Nàng ngậy người ngẩn ngơ, không tự chủ được lên tiếng kháng nghị.

"Ngày hôm qua không phải anh đã hỏi em có muốn đi đăng ký kết hôn hay không? Em không có phản đối chính là đồng ý rồi. Nam nữ có hôn ước, không phải là vị hôn phu và vị hôn thê sao?" Hấn tiếp tục thấy đúng lý hợp tình, vẫn mỉm cười như cũ. (Sia: Kiểu lý sự cùn này thật là... đáng iu >__o

Hấn ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ động tình sắc.

"Không phải nói chỉ nói chuyện phiếm thôi sao?" Nàng xấu hổ quẩn trí nói.

"Anh nói dối." Hấn sao lại nói được thế, sau đó cứ như là đương nhiên, thoải mái lại lần nữa cúi đầu hôn nàng.

"Chờ một chút." Nàng lại đưa tay đẩy hấn ra.

"Em không muốn?" Hấn hỏi.

"Em đang sốt mà." Nàng đỏ mặt nhắc nhở hấn.

"Cho nên mới muốn toát mồ hôi ra. Mồ hôi ra nhiều, sốt tự nhiên liền hết." Hấn nghiêm trang đáp lại.

Nàng không chống đỡ nổi chẳng nói gì mà nhìn hấn, dờ khóc dờ cười, cảm giác thấy tay hấn lại lần nữa ở trên người nàng khẽ vuốt ve, từ trước ngực chuyển hướng bên hông, chui vào trong quần áo nàng, ở thắt lưng mảnh khảnh của nàng tay hấn ve vuốt qua lại.

Hai mắt hấn nhìn nàng không chuyển, vẻ mặt hấn chuyên chú nhìn chăm chăm từng biến hóa rất nhỏ trên mặt nàng.

Từng cái vuốt ve cùng ánh mắt nóng rực của hấn làm nàng không tự chủ được nhẹ nhàng run run, dần dần ngưng ngừng rồi mất xuống, rồi nhắm mắt lại.

Môi hấn lại lần nữa hạ xuống, hôn ánh mắt của nàng, cái mũi của nàng, vành tai của nàng, sau đó một đường đi xuống, hôn môi nàng rồi môi hấn tiến mỗi một tấc đều có khả năng làm nóng da thịt nàng, từ cằm, xuống đến cổ, tiếp một đường lan tràn đến bả vai, ngực của nàng.

Nàng kim lòng không được cổ họng rên rỉ ra tiếng, ngoài cảm giác dần dần bị hấn khơi mào tình dục, còn có một chút khẩn trương không biết phải làm sao.

"Đừng sợ," Giọng hấn khàn khàn ôn nhu trấn an nàng, "Lần này, anh sẽ không làm em đau nữa đâu."

Nàng nói không nên lời, chỉ có thể nhắm hai mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Hấn lại lần nữa hôn lên cánh môi của nàng, nhưng lần trở lại này ngoài ôn nhu vốn có, thêm nhiệt tình, còn tăng khát cháy hơn một chút, hấn tham lam cắn nuốt môi cùng lưỡi của nàng, làm nàng cả người nóng lên, càng khó thở, không hiểu sao lại càng thêm khát khao hấn.

Nàng không tự giác vươn hai tay ra ôm lấy cổ hấn, còn hấn đem cả người mình đè sát lên người nàng, nằm giữa hai chân nàng.

Sức nặng của hấn làm cho nàng hô hấp càng thêm hỗn loạn, dồn dập, cảm xúc khẩn trương lại lên, nhưng hấn lúc này lại không tỏ vẻ gì, chỉ tiếp tục dùng môi hôn nhiệt tình cùng âu yếm làm cho nàng thả lỏng, làm nàng cả người run run cùng thờ dốc, rốt cuộc không rảnh phân tâm hấn đang khẩn trương cứng lên.

Quần áo hai người có chút bất tri bất giác bị hấn cởi bỏ, tay hấn đi vào giữa hai chân nàng, nhu hòa chậm rãi âu yếm nàng, làm cho nàng khó có thể chịu được cổ họng lại rên ra tiếng, gầy dựa muốn chạy trốn.

"Không....." Nàng bắt lấy tay hấn, lại bị hấn kiên định giữ lấy.

"Vị Ương," Hấn khẽ cắn cánh môi của nàng, lấy sức nặng thân thể áp chế nàng, làm cho nàng không thể khép hai chân lại, trốn không thể trốn.

"A....." Nàng cố cử động thân, cảm giác thấy ngón tay hấn bỗng nhiên đâm vào trong cơ thể, nàng bật lên thanh âm.

"Nhĩ hảo nhanh." Tiếng hấn thô dạt nhỏ nhẹ vang lên ở bên tai nàng, đồng thời hấn không ngừng dừng hôn nụ hoa mẫn cảm của nàng, liên hồi làm nàng hữu cảm mất tri giác.

"Đừng..... A....." Nàng không biết tự mình muốn gọi hấn đừng nói hoặc đừng nhúc nhích, nhưng theo đầu ngón tay hấn không lưu tình chút nào đi động ở trong cơ thể nàng, cùng khiêu khích nụ hoa cùng hôn môi nàng, nàng chỉ có thể không kim được mà phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn thấp nhỏ."A....."

Phản ứng nhiệt tình của nàng làm hấn dục hòa toàn thân, hấn rốt cuộc ngăn chặn không được bỗng nhiên rút ngón tay giữa hai chân nàng, chính mình sửa lấy vật cứng rắn to lớn, cẩn thận tiến vào nàng, va chạm nàng, dùng ôn nhu cùng nhiệt tình làm nàng tràn ngập.

Hấn thật lớn cùng của nàng nhỏ hẹp, khi hấn tiến vào làm nàng nhịn không được co rúm lại một chút, nhưng hấn dùng môi hôn sâu đậm mà nhiệt tình làm cho nàng quên đi thời điểm ngăn ngừa không khoẻ. Tiếp theo, hấn bắt đầu một lần lại một lần nữa thông thả xâm nhập nàng, khiến nàng dần dần quen sự

tồn tại của hắn, cũng theo mỗi một lần hắn xâm nhập mà rên rỉ ra tiếng.

Cho đến khi thân thể của hắn càng lúc càng buộc chặt, hắn tiến lên cũng càng lúc càng mau, tiến đến cao trào, nàng nhanh rên lên thanh, nhưng hắn vẫn không đạt tới đỉnh, tiếp tục cuồng mạnh ở trong cơ thể nàng tiến lên, làm cho cao trào của nàng một ba vị bình, một ba lại khởi, gất gao vây quanh hắn, run run không thôi.

Rốt cục, hắn ra sức nhất kích gầm nhẹ ra, co rút run run làm cho khoái cảm lan ra toàn thân, hoàn toàn bị lạc trong cơ thể nàng.

Đến khi kết thúc, nàng mệt vô cùng, cơ hồ hắn rời khỏi nơi sâu kín trong cơ thể nàng, khoảng một phút sau nàng liền ngủ.

Hắn sát bên cúi hôn đôi môi mật ngọt của nàng một chút, ngóng nhìn dung nhan nàng ngủ, trong ánh mắt có nồng đậm ôn nhu cùng thâm tình không nói ra.

Thấy cả trán và quanh cổ của nàng có chút mồ hôi ẩm ướt, hắn rút mấy tờ giấy mềm nhẹ giúp nàng lau đi, lại cẩn thận đặt nhẹ tay thử độ ẩm cái trán của nàng, xác định độ ẩm không có lên cao nữa, hắn mới yên tâm đem nàng ôm vào trong lòng, nhắm mắt cùng nàng say giấc ngủ trưa.

Lăng Vị Ương vừa tỉnh lại, cảm giác ngoài cửa sổ ánh nắng mặt trời đã đi đâu hết, bên trong phòng cũng giống thế, ánh sáng duy nhất là từ ngoài cửa phòng khép hờ chiếu vào.

Đèn phòng khách đang sáng..... Hắn ở phòng khách sao?

Nàng từ trên giường đứng lên, chân lướt qua da thịt trần trụi, xúc cảm ấy làm nàng không tự chủ được nhớ tới cách đây không lâu, tay hắn cũng như vậy lướt qua da thịt trần trụi của nàng.....

Nàng hơi hơi đỏ bừng mặt, cảm giác thật thẹn thùng, nhưng trong lòng lại có tư vị (cảm xúc) ngọt ngào, hạnh phúc. Nàng rất muốn rúc vào lòng hắn, lắng lắng nghe tiếng tim đập của hắn. Hiện tại rất nhớ lúc hắn ngay bên người nàng, rất nhớ hắn -

Ngay sau đó, nàng bỗng nhiên ngẩn ra, bị chính khát vọng bức thiết của mình làm hoảng sợ.

Hắn cách nàng không xa, hơn nữa trước khi nàng đi vào giấc ngủ, hai người vẫn luôn luôn ở cùng nhau, hai người cho dù tách ra, thời gian đó cách hiện tại cũng chỉ hơn vài giờ đồng hồ mà thôi, nàng sao lại có tâm tình như cách ba thu này?

Nhưng nàng thật sự rất nhớ hắn, rất nhớ hắn, rất nhớ hắn.

Áp lực từ khát vọng nội tâm cùng bức thiết càng giục giã, nàng nhanh chóng xuống giường mặc xong quần áo, liền vội vàng ra khỏi phòng ngủ đi tìm hắn.

Ai ngờ hắn không ở phòng khách, mà hắn đang đứng ở phòng bếp cắt cắt gọt gọt vội vàng nấu thức ăn, làm nàng choáng váng hai mắt.

"Anh đang làm gì thế?" Tuy rằng chính mắt nhìn thấy, nàng vẫn nhìn không được đi về hướng hắn, mở miệng hỏi. Hình tượng hắn cùng phòng bếp thật sự là không hợp nhau.

Nghe thấy thanh âm của nàng, hắn bỗng nhiên xoay người lại nhìn nàng mỉm cười, khuôn mặt suât (đẹp trai) tươi cười khiến trái tim nàng không tự chủ được đập rộn rã.

"Em tỉnh rồi?" Hắn nói. Khi nàng tới gần, tay hắn tự nhiên đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu để cái trán dán vào trán của nàng, tự lấy mình đo thử nhiệt độ cơ thể nàng.

"Ân, hình như không sốt nữa. Em cảm thấy thế nào?" Trán hắn dán chặt cái trán của nàng, hai mắt gần gũi ngóng nhìn hai mắt của nàng, quan tâm hỏi. (Sia: Dạ, Cách trị cảm của Dược ca quá hiệu quả ă ^^)

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, sau đó hai tay đặt lên cổ hắn, gất gao ôm hắn, dựa sát vào hắn.

"Làm sao vậy?" Hành động của nàng làm hắn có chút kinh ngạc, ôn nhu hỏi.

Nàng lác đầu, ngượng ngùng không nói cho hắn, nàng rất sợ tất cả trước mắt hết thảy cùng hắn đều là ảo giác, ảo ảnh, chỉ cần nàng nháy mắt, sẽ biến mất không thấy, cho nên chỉ có thể hai tay ôm chặt hắn, cảm nhận về hắn làm cho nàng cảm thấy an tâm.

"Vừa nãy chắc không mơ ác mộng gì chứ?" Hắn ôn nhu hỏi lại.

"Ân." Nàng ở trong lòng hắn mơ hồ gật đầu đáp.

Hắn nghe vậy cười khẽ ra tiếng, không nghĩ tới nàng cũng sẽ có mặt trẻ con như vậy, thật đáng yêu.

Gất gao ôm nàng một chút, tay hắn nâng mặt của nàng lên, cúi đầu ôn nhu hôn nàng rồi nói: "Anh ở đây. Nếu thực sự quái vật từ trong mộng của em chạy ra, anh cũng sẽ liều mạng bảo vệ em, đừng sợ."

Lăng Vị Ương ngóng nhìn hắn thật sâu, nghe ra lời hắn vui đùa còn cùng thêm hứa hẹn thật sự.

Quái vật đương nhiên không có khả năng sẽ từ trong mộng chạy ra, những lời này dĩ nhiên là hấn hay nói giỡn cùng nàng, nhưng những lời "Liều mạng bảo vệ nàng" này, nàng tin tưởng hấn là thật tâm.

Mặc kệ phát sinh việc gì, hấn đều bảo hộ nàng, hấn đã nói với nàng câu này.

Trái tim tràn đầy một dòng ám áp khó có thể tả thành lời, lòng của nàng vì thế mà run rẩy, mềm mại, nàng không tự chủ được hít sâu một hơi, ngửi thấy được trong không khí hương thức ăn.

"Em đói bụng quá." Nàng không tự giác làm nũng, "Anh nấu cái gì đó? Em chưa từng nghĩ tới anh cũng xuống bếp."

"Anh là tiêu chuẩn trách nam (là đúng tiêu chuẩn người đàn ông của gia đình ^^), lười ra ngoài nên chính mình nhất định phải học nấu ăn, nếu không sẽ đói chết." Hấn mỉm cười nói nàng, "Anh nấu com trộn thịt bò."

"Nhà em không có thịt bò nha." Nàng khó hiểu nói.

"Gọi điện thoại gọi người đưa tới là có."

"Trác Tuyệt Phong?" Trục giác nàng có chút nghi ngờ.

"Đoán đúng." Hấn nhếch miệng nói.

Nàng không nói gì nhìn hấn.

"Làm sao vậy?" Hấn nâng mi hỏi.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy làm người đại diện của anh thực vất vả."

"Em nếu biết anh ta nhận thù lao cao bao nhiêu, nhiều khi ăn bớt, sẽ không nói như vậy đâu." Hấn lắc đầu cười khổ.

"Đừng nói về tên kia làm gì, em không phải đã nói đói bụng sao? Đến ăn com đi."

"Ân."

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Kết quả Hạ Tử Dục nấu com trộn thịt bò ăn rất ngon, làm cho Lăng Vị Ương bắt tri bắt giác ăn liền hai chén com. Nếu không phải bụng của nàng đã muốn chống đối rồi cuộc đây không thêm được, nàng còn có thể tiếp tục ăn đến bát thứ ba a.

Nhìn thấy nàng ăn ngon miệng cùng khen ngợi mình, Hạ Tử Dục tất nhiên là vui vẻ không thôi, cũng đặc ý hứa hẹn tương lai hấn sẽ nấu món sở trường nhất mời nàng ăn, cho nàng chờ mong thưởng thức tài nghệ của hấn.

Hai người com nước xong, lại vì vấn đề ai rửa chén mà tranh luận với nhau một chút.

"Nếu bữa tối là anh nấu, bát đương nhiên nên đến phiên em rửa." Nàng nói.

"Em là bệnh nhân, việc phải làm chỉ có một là phải nghỉ ngơi. Anh đi rửa." Hấn nói.

"Em đã khỏe rồi, không việc gì cả."

"Vài giờ trước còn phát sốt lại, sao mà không có việc gì được?"

"Ngay cả như vậy, rửa mấy cái bát mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát."

"Việc lớn hay nhỏ không quan hệ, bệnh nhân nên phải có bộ dáng của bệnh nhân."

"Nhưng là em....."

"Nếu em tinh lực dư thừa lại không có việc gì làm như lời nói, thì nằm trên giường chờ anh, anh sẽ cho em một đến không có khí lực (sức) cùng anh

tranh rửa chén bát." Hấn lấy vẻ mặt như vừa thốt lời thề son sắt, lại tràn ngập biểu tình xin mời đã chặn ngay lời nàng nói, làm cho nàng cũng đành bại trận, đỏ mặt trốn đi đến phòng khách, cũng không dám cùng hấn tranh rửa chén nữa.

Cảm giác có điểm buồn cười.

" Rìng - "

Chuông cửa đột nhiên vang lên trong phòng khách, làm nàng ngầy ngốc sừng sốt một chút, nàng chần chờ đi đến máy bộ đàm, nghi hoặc cất tiếng hỏi: "Ai đấy?"

" Vị Ương, chị là Mĩ Nha. Em ở nhà thật sự là quá tốt." Bộ đàm truyền đến thanh âm đồng nghiệp của nàng Chu Mĩ Nha.

Nàng nháy nháy mắt, trong khoảng thời gian ngắn có chút không hiểu Chu Mĩ Nha sao lại xuất hiện ở đầu kia bộ đàm.

" Có chuyện gì sao?" Nàng mờ mịt hỏi.

" Nghe nói em cảm mạo xin phép ở nhà, chúng ta tới thăm bệnh. Mau mở cửa giúp bọn chị với."

Thăm bệnh? Chúng ta? Mở cửa?

Nàng lại trừng mắt nhìn, phản ứng tri độn rốt cục đem vài cái từ ngữ này vào cùng một chỗ, hiểu được ý tứ của chị.

Nhưng nàng có vẻ còn để ý là -

" Chúng ta?"

" Một đồng người. Em không cần lo lắng phải chiêu đãi chúng ta như thế nào, mọi người ăn cơm no mới tới đây, chỉ cần giúp chúng ta mở cửa, vào hỏi thăm em một chút thôi." Chu Mĩ Nha nói.

Lăng Vị Ương lại giật mình sừng sốt một chút. Sao đột nhiên như vậy? Bọn họ muốn tới mà cũng không báo trước một tiếng à?

Nhưng mọi người đã ở dưới lầu, nàng lại không thể đuổi mọi người có hảo tâm đến thăm nàng, cuối cùng chỉ có thể giơ tay lên, bật nút mở cửa sắt dưới lầu.

" Khách" Một tiếng từ bộ đàm truyền đến, đồng thời vang lên tiếng Chu Mĩ Nha hoan hỉ, "Cửa mở."

Sau, đó là một loạt tiếng bước chân ừ ừ kéo đến, càng lúc càng nhỏ, sau đó tất cả yên tĩnh.

" Ai đó?" Hạ Từ Dục rửa xong bát, từ nhà bếp đi ra hỏi.

" Đồng nghiệp cùng công ty em." Nàng xoay người trả lời hấn, biểu tình trên mặt còn có chút tâm trạng lo ngại.

" Làm sao vậy?" Hấn đến bên người nàng quan tâm hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn. "Bọn họ đột nhiên chạy đến đây, không có thông báo trước. Anh....." Nàng do dự nhìn hấn hỏi: "Có để ý không?"

" Để ý cái gì?" Hấn khó hiểu nhăn mày lại.

" Em không biết, có lẽ, có lẽ anh không nghĩ nhanh như vậy liền gặp mặt bằng hữu của em. Nếu anh nói không nghĩ....."

" Anh không ngại." Giọng hấn ôn nhu chặn nàng nói tiếp, bình tĩnh dừng trước nàng nói: "Hay em cần anh tránh mặt đi? Nếu đúng như vậy, anh có thể ở trong phòng không cần ra."

" Không phải!" Nàng vội vàng kêu lên, "Em chỉ là sợ anh sẽ cảm thấy xấu hổ."

" Anh vì sao sẽ cảm thấy xấu hổ?"

" Bởi vì bọn họ đều là bằng hữu của em, anh không quen một ai. Còn nữa, em biết chuyện anh ghét nhất chính là nói chuyện xã giao cùng người không quen biết." Nàng nhìn hấn áy náy nói.

" Vì em, ngẫu nhiên lâm vào chuyện này có là gì." Hấn nói xong khước miệng khẽ nhếch, cúi đầu hôn nàng triền miên.

" Leng keng, leng keng."

Chuông cửa đột nhiên vang lên, làm cho hai người đang hôn nhau khó khăn chia lìa đều không nổi một chút, Lăng Vị Ương ngượng ngùng đẩy hấn ra, đỏ mặt, ách thanh nói hấn: "Bọn họ đến đấy."

Hạ Từ Dục nhìn vẻ mặt điểm lệ mê người của nàng, ngón tay nhẹ vuốt cánh môi có chút sưng đỏ của nàng nói: "Anh ra mở cửa, em vào WC sửa sang

lại một chút, tóc có hơi rối đó."

"Thật vậy chẳng?" Nàng phản xạ lại định lấy tay chải đầu sơ sơ vài phát.

"Đi soi gương một chút đi." Hấn đem nàng đẩy về phía phòng trong, tuyệt không hy vọng bộ dáng mê người này của nàng bị người khác nhìn thấy.

"Em sẽ quay lại ngay, anh giúp em mời đồng nghiệp đến phòng khách ngồi trước đi."

Hấn gật đầu, nhìn nàng nhanh chóng xoay người chạy vào phòng.

"Leng keng, leng keng." Người ngoài cửa không có tính nhẫn nại rung chuông lần thứ hai.

Hạ Tử Dục cong cánh môi, đi đến cửa mở khóa, sau đó mở cửa ra.

Đứng ở ngoài cửa tổng cộng có hai nam ba nữ, năm người nhìn thấy hấn tất cả đều bất ngờ mở to hai mắt, thoát nhìn có vẻ kinh ngạc lại mờ mịt.

"Thực xin lỗi, chúng tôi hình như ấn sai chuông cửa." Cô gái mặc áo màu lam trừng mắt nhìn, xấu hổ nói nhỏ.

"Mọi người không ấn sai." Hạ Tử Dục nhìn cô một cái, mặt không chút thay đổi nói.

"A?" Cô mặc áo lam ngẩn ngơ.

"Xin hỏi..... Đây có phải là nhà của Lăng Vị Ương không?" Một cô gái khác mặc áo kẻ màu trắng đen, thật cẩn thận mở miệng hỏi.

"Đúng. Các vị là đồng nghiệp cùng công ty với Vị Ương phải không? Xin mời vào." Hạ Tử Dục nói xong, tự quay người đi vào trong phòng.

Ngoài cửa năm người nhìn nhau. Có người chưa thấy qua em trai của Lăng Vị Ương, họ đều suy nghĩ đây là em trai Vị Ương sao? Bộ dạng quá suýt (đẹp trai) nha! Nhưng người đã thấy qua Lăng Vị Nhiên, như Chu Mi Nha cùng Liễu Đại Quyền, cũng có nghi hoặc bất định.

Chẳng lẽ nam nhân này chính là người bạn trai tốt mã dề cùi (ví kẻ chỉ có cái đẹp trau chuốt bề ngoài ^^) của Vị Ương kia sao? Quả nhiên là bộ dạng rất tuấn tú.

Đoàn người mang đầy tâm tư, thông thả đi vào trong phòng.

"Xin mời ngồi, Vị Ương đợi một lát nữa liền ra." Đại soái ca mặt mày không chút thay đổi đứng trước mặt họ nói, thái độ có chút ngạo mạn, khó có thể thân cận.

"Xin hỏi....."

Nghe thấy thanh âm, Hạ Tử Dục đã đi vào phòng thì xoay người dừng chân bước, quay đầu nhìn về phía cô gái áo lam vừa phát ra tiếng nói.

"Xin hỏi anh là gì của Vị Ương? Là em trai phải không?"

Hạ Tử Dục khước miệng xéch lên một chút, khuôn mặt từ lúc đầu lãnh đạm bỗng nhiên hiện lên một chút ôn nhu say lòng người. Tuy rằng chỉ là chột lóe rồi biến mất, nhưng đã đủ làm cho người ta kinh diễm.

"Vị hôn phu, tôi là vị hôn phu của Vị Ương." Hấn trả lời như đang tuyên thệ.

Lăng Vị Ương vừa đi vào phòng khách, nghe thấy một câu như vậy, làm cho nàng thật vất vả mặt mới bớt đỏ, trong nháy mắt lại như nóng bừng lên.

"Vị hôn phu?" Có người thét chói tai.

"Vị Ương, hấn nói thật hay không?" Ánh mắt Liễu Đại Quyền sắc nhọn, thấy nàng xuất hiện lập tức quay đầu hỏi nàng.

Tuy rằng "Vị hôn phu" này nàng mới có ưng thuận cách đây không lâu, làm nàng có chút xấu hổ nhưng khi thấy Liễu Đại Quyền xuất hiện cùng đồng nghiệp đến thăm nàng, Lăng Vị Ương lập tức liền quyết định đây là một cơ hội tốt làm cho hấn chết tâm (hết tâm ý muốn theo đuổi ^^).

"Là thật." Nàng ngượng ngừng trả lời.

"Nhưng em cùng hấn không phải vừa mới kết giao không lâu sao?" Chu Mi Nha ngăn không được bật thốt lên lời.

"Em vì muốn cho anh chết tâm mới nói dối phải không?" Liễu Đại Quyền không chuyển mắt nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

Vì làm cho anh ta chết tâm mới nói dối?

Nghe vậy, Hạ Tử Dục nhất thời nhú mày, lần đầu tiên thật sự nhìn kỹ người đàn ông trước mắt..... Ách, có lẽ nên dùng chữ "Trùng" mới có vẻ tả đúng thực.

" Em không cần phải nói dối, Liễu Đại Quyền. Em chỉ là thành thật trả lời vấn đề anh hỏi mà thôi." Lăng Vị Ương nhún mi nói.

" Kìa là lời nói thật sao?" Liễu Đại Quyền nhanh nhìn chăm chăm nàng nói. "Chúng ta cũng không phải mới quen nhau một hai ngày mà thôi, mọi người đều biết em không phải một người xử trí theo cảm tính, tuyệt đối không thể hứa hẹn loại này cùng với đối phương mới kết giao, thân thiết không quá vài ngày, liền quyết định đến chuyện kết hôn, không phải sao?"

Anh ta nói vừa xong, nhóm người đứng ở bên, tất cả đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên.

" Tuy rằng không cần giải thích cho anh nhiều như vậy, nhưng em cùng Từ Dược cũng không phải mới quen thân vài ngày giống như lời anh vừa nói." Lăng Vị Ương nói.

" Anh biết, Mi Nha đã nói qua hần là mối tình đầu của em "

" Nếu biết....."

" Chính là biết, cho nên anh mới không thể khoanh tay đứng nhìn." Liễu Đại Quyền nhanh chóng đánh gãy lời nàng nói, "Vị Ương, em căn bản là không phải thật sự thích nam nhân này, em chỉ là muốn hoàn thành mộng đẹp thôi con gái không làm được mà thôi. Chuyện này vốn là chuyện của em, người khác căn bản quản không được, nhưng chúng ta thật sự không có cách nào trở mặt nhìn em tổn thương mất mát nha, tội lỗi ấy quá lớn."

" Đúng vậy." Chu Mi Nha lập tức lên tiếng ủng hộ nói tiếp. "Vị Ương, chúng ta cùng làm trong công ty nhiều năm như vậy, em hẳn là biết chúng ta sẽ không hại em, chỉ là hy vọng em không cần bị tình yêu đầu vương vấn, khiến cho tổn thương mất mát, mất người lại mất cửa."

" Em có thể cự tuyệt anh theo đuổi cũng không sao, nhưng anh chỉ hy vọng em có thể mở to mắt một chút, không cần nhảy vào cạm bẫy mà kẻ có âm mưu đang bày ra." Liễu Đại Quyền nói hết nước hết cái.

" Đúng vậy, thế giới này người ra vẻ đạo mạo, tốt mã dè cùi nhiều lắm, em nhất định phải mở to mắt, xem thật cẩn thận một chút, trăm ngàn lần đừng để bị lừa." Chu Mi Nha lại lần nữa cao giọng lên tiếng ủng hộ, còn có ý nhìn sang nam nhân đang chỉ đứng ở một bên nghe chuyện. (Sia: Nói thật quá đáng nha, chị em ta tổng tiến công xử hai tên nê đi >>")

Hắn hẳn là nghe hiểu được bọn họ đang nói hắn đi? Người có thể luôn đứng yên không lên tiếng lại không bộc lộ cảm xúc, có thể thấy được tuyệt đối không phải loại người đơn giản.

" Các người rốt cuộc đang nói cái gì?" Lăng Vị Ương tức giận, nàng sao ghêra ý bọn họ nói đây? Bọn họ rốt cuộc là tới thăm nàng? Hay là mang phiền toái đến cho nàng, làm nàng càng đau đầu nhức óc? Nàng thật sự hoài nghi.

" Vị Ương, chúng ta quan tâm em mới có thể nói với em những lời này, em đừng tức giận." Xem nàng hình như thật sự mất bình tĩnh, Chu Mi Nha nhanh nói lời ôn nhu trấn an nàng.

" Em nghĩ mọi người đến thăm bệnh, sự quan tâm hẳn là đặt ở cơ thể của em, mà không phải ở cuộc sống tình cảm của em." Nàng uấn giận có chút trào phúng nói. "Em không thích như vậy, phi thường không thích."

" Thực xin lỗi. Thân thể của em có mệt lắm không?" Mắt thấy con tức của nàng có lẽ không nhỏ, Chu Mi Nha lập tức gió chiều nào che chiều ấy, đưa tay đề quả bánh lên bàn trà lấy lòng nàng. "Canh đường phen tổ yến này là mọi người mua đến cho em bồi bổ sức khỏe."

" Cảm ơn." Lăng Vị Ương hít sâu, sắc mặt tuy rằng dịu đi chút, nhưng không khí trong phòng khách vẫn còn xấu hổ, ngưng ngập.

" Các vị muốn uống chút gì không?" Hạ Từ Dược bỗng nhiên mở miệng nói, đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ trong phòng khách.

Lăng Vị Ương nhìn về phía hắn, trên mặt có một loại biểu tình thực xin lỗi hắn, như muốn khóc.

Hắn mỉm cười với nàng. "Em yêu, nhà chúng ta ngoài cà phê cùng nước suối, còn có đồ uống gì có thể chiêu đãi khách không?" Hắn thân mật gọi nàng hỏi.

Nàng trừng mắt nhìn, sắc mặt có chút chán nản lắc đầu với hắn, có chút thẹn thùng tại hắn đột nhiên gọi nàng "Em yêu" trước mặt nhiều người như vậy.

Hạ Từ Dược lại mỉm cười với nàng, rồi mới chuyển hướng sang hỏi khách: "Cà phê có được không?"

" Không, tôi uống nước suối là tốt rồi. Bây giờ uống cà phê buổi tối tôi sẽ mất ngủ." Cô gái áo lam vội vàng xua tay nói.

" Tôi cũng vậy." Hai người khác cũng nhắc tay theo.

" Hai chúng tôi uống cà phê. Cảm ơn." Chu Mi Nha mở miệng nói.

" Tất cả là ba cốc nước suối, hai cốc cà phê." Hạ Từ Dược tính toán nói.

Lăng Vị Ương xoay người chuẩn bị đi vào phòng bếp thu xếp, nửa đường bị hắn chặn lại, tay kéo nàng lại bên người hắn.

" Không có gì, em yêu. Anh làm là được rồi, em tiếp giúp anh nhóm khách khứa đi." Hắn nói nàng.

"Cảm ơn." Nàng ngẩng đầu lên, cảm kích hướng hắn cười.

"Chúng ta sẽ nhanh kết hôn thành vợ chồng, còn nói cảm ơn làm gì?" Hắn nhìn nàng nói ôn nhu, thân mật đưa tay giúp nàng vén lại sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, sau đó như là kìm lòng không được, thuận thế cúi đầu hôn môi nàng một cái, rồi mới nhẹ nhàng xoay người bước vào phòng bếp pha cà phê.

Lăng Vị Ương nhất thời cả người nóng đến không thờ được, không nghĩ tới hắn trước mặt nhiều người như vậy lại đột nhiên hôn môi nàng.

Hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì a a a a a (Sia cũng mún bít lăm a >_ ^)

"Vị Ương?"

Thanh âm từ phía sau truyền đến kêu to tên nàng, làm cho nàng cảm thấy mặt càng nóng thêm, rất muốn tránh mặt vào WC xem lại mình nhưng không được, vì thế nàng chỉ có thể cầu nguyện, hy vọng mặt mình không quá đỏ.

"Cảm ơn mọi người tới thăm em, kỳ thật em đã đỡ hơn rất nhiều, ngày mai chắc là có thể đến công ty đi làm. Mọi người thật sự không cần mất công một chuyến đến thăm, còn tốn kém mua quà cho em." Nàng xoay người đối mặt với mọi người, cố gắng bằng thái độ tự nhiên mở miệng nói cho cả đoàn người.

"Vị Ương, hai người đang sống chung sao? Hắn hiện tại ở đây à?" Chu Mi Nha lấy biểu tình ẩn nhẫn khiếp sợ hỏi nàng.

"Mi Nha, em không muốn cùng mọi người thảo luận việc tư của em." Lăng Vị Ương lại lần nữa giận tái mặt, hai mắt nàng nhìn thẳng Chu Mi Nha, nói gọn gàng dứt khoát.

"Chị là vì muốn tốt cho em, tên kia rõ ràng đang sử dụng mỹ nam kế với em, nhất định là có ý đồ khác, em không nên khinh địch như vậy sẽ bị hắn lừa." Chu Mi Nha khắc chế không được kích động nói nàng.

"Ý đồ gì?" Lăng Vị Ương hỏi nhỏ.

"Tiền bảo hiểm ba mẹ em để lại."

Lăng Vị Ương ngây người ngẩn ngơ, không nghĩ tới sẽ nghe thấy một đáp án quyết đoán như vậy. Tiền bảo hiểm ba mẹ nàng để lại?

"Mi Nha -"

"Chị biết em hiện tại bị tình yêu làm cho lú lẫn đầu óc, chúng ta nói cái gì em cũng sẽ không tin tưởng, nhưng các em mới kết giao không bao lâu, hắn lập tức liền chuyển đến đây ăn của em, ở nhà em, đây là chứng minh tốt nhất. Em hỏi Liễu Đại Quyền cùng Trương Thắng Hóa, nam nhân bình thường sẽ đến nhà bạn gái sống chung sao? Chỉ có tiểu bạch kiểm mới thế!" (ý như là chê bai kẻ lợi dụng muốn moi tiền, làm trai bao hoặc như Sở Khanh >.

Trong phòng khách một mảnh trầm tĩnh, mặt khác ba người còn lại thì không hiểu được đã phát sinh chuyện gì nên về mặt hoàn toàn trầm mặc không được tự nhiên.

Liễu Đại Quyền nhếch cánh môi, về mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Mà Chu Mi Nha kích động, lại sốt ruột nhanh nhìn chằm chằm nàng, tựa như đang chờ đợi nàng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Lăng Vị Ương chỉ cảm thấy tất cả chuyện này thật sự rất bức xúc, cũng quá lơ mơ khó tin.

Mi Nha vì sao phải kích động thế, còn nói những lời khó nghe như vậy? Chẳng lẽ Hạ Từ Dục từng dắc tội với chị sao? Nhưng ngay cả vậy, nàng cũng không cho phép chị bôi xấu hắn như thế.

"Hắn không phải tiểu bạch kiểm." Mặt nàng cố tỏ ra bình tĩnh, thanh âm cứng rắn nói.

"Đương nhiên, bởi vì mặt anh không bạch (trắng)." Thanh âm Hạ Từ Dục bỗng nhiên từ phía sau vang lên.

Lăng Vị Ương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn cầm mấy chai nước cùng ba cốc thủy tinh đi tới, biểu tình trên mặt cười tựa như không cười, một chút dấu hiệu tức giận đều không có.

"Nhưng theo ta nghĩ, vị Liễu Đại Quyền tiên sinh này mặt mới thật là bạch (trắng), anh ta mới hẳn thích hợp làm tiểu bạch kiểm." Hắn mỉm cười nói, giết người không thấy máu. (Sia: Dục ca vừa chỉ màu da mặt cũng ám chỉ ngầm mang lại, đồn nè khá hiếm à nha ^^)

"Ngươi nói cái gì?" Chu Mi Nha sắc mặt biến đổi, giận không thể ức chế mà kêu lên tiếng.

"Vị tiểu thư này làm gì phải tức giận như vậy? Nếu người lạ không biết còn có thể nghĩ đến hai người là một đôi tình nhân đấy." Hạ Từ Dục mỉm cười nói, rồi sau đó như là tò mò nhìn không được bèn quay đầu hỏi ba người kia, "Bọn họ có phải không?"

"Đương nhiên không phải!" Chu Mi Nha kích động rống to.

" Ác, đó là ta hiểu lầm. Bởi vì sau khi vào cửa, ta liền nhìn đến hai người luôn luôn liếc mắt qua lại với nhau, còn tưởng rằng các người là một đôi đó. Còn vừa nãy cũng là nói luôn không chút do dự thay người kia quyết định muốn uống cà phê, mà người kia hình như cho là đương nhiên không hề dị nghị, giống như thấu hiểu tâm tư nhau, nhìn thấy thế ta rất hâm mộ."

Lời này vừa nói ra, Chu Mi Nha cùng Liễu Đại Quyền không tự chủ được cùng lúc thay đổi sắc mặt.

" Từ Dược, Mi Nha đã kết hôn, có lẽ công rồi, anh đừng nói lung tung nữa." Lăng Vị Ương mở miệng nói.

" Hóa ra đã kết hôn a." Hạ Từ Dược mỉm cười giảm thanh âm nói, ánh mắt ngữ khí đều tựa hồ như đã nắm chắc, nhìn thấu tất cả.

Đối mặt với khuôn mặt hân hoan cười, Chu Mi Nha nhất thời có cảm giác lòng nóng như lửa đốt.

" Đùng rồi, em yêu. Anh vừa rồi hình như có nghe được tiền bảo hiểm gì đó, tiền này còn dư sao? Sao anh nghe cậu em vợ nói tiền này hầu như toàn dùng để chi tiền thuốc men cho cậu ấy hết từ lâu rồi." Hân bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Lăng Vị Ương trừng mắt nhìn, kinh ngạc phản ứng trực tiếp nói: "Tiểu Nhiên ngay cả việc này cũng nói cho anh?"

" Đương nhiên, anh trước tiên muốn làm rõ ràng em có khoản tiền nào hay không mới được, nếu không vô duyên vô cớ bị người ta chụp mũ oan rằng anh có ý xấu gì đó. Tôi nói có đúng hay không, Liễu Đại Quyền tiền sinh?" Hạ Từ Dược đem khuôn mặt tươi cười hơi hơi chuyển hướng, lúc này làm Liễu Đại Quyền không lạnh mà run.

Không khí phòng khách nhất thời rơi vào tình trạng cứng đờ cùng xấu hổ.

Lăng Vị Ương còn có chút phản ứng mà nàng biết mình thân là chủ nhà, hẳn là phải giúp hóa giải cục diện bế tắc, nhưng nàng lại bối rối chỉ cảm thấy muốn cười.

Hạ Từ Dược thật là ăn miếng trả miếng, có thù phải trả nha.

" Từ Dược, cà phê đâu? Cà phê hẳn pha xong rồi?" Nàng hít một hơi, làm như không có việc gì hỏi.

" Hẳn là xong rồi, anh đi xem xem." Hân trong nháy mắt mỉm cười với nàng, rồi xoay người trở về phòng bếp.

Miệng nàng khẽ nhếch lên, tâm tình đột nhiên chuyển biến tốt hẳn. Nhưng cũng có chút chuyện vẫn nên nói.

" Mi Nha, cảm ơn sự quan tâm của chị." Nàng nhìn thẳng Chu Mi Nha, còn thật tâm nói. "Nhưng em thật sự không có gì để anh ấy có ý đồ gì đó, cho dù tiền bảo hiểm còn, anh cũng sẽ không thêm đề mắt vào một chút tiền ấy."

" Vài trăm vạn (tệ) mà kêu một chút tiền sao?" Liễu Đại Quyền không khỏi mở miệng nói.

Lăng Vị Ương có chút đăm chiêu nhìn hân một cái, không nghĩ giải thích nhiều làm gì, chỉ nói: "Tóm lại, anh ấy không phải ý đồ gì với em mới cùng em sống chung, cảm ơn mọi người đã quan tâm."

Nói xong, nàng trực tiếp thay đổi đề tài.

" Hôm nay trong công ty có việc gì không? Quản lý tâm tình có tốt hay không? Vẫn giống mấy ngày hôm trước tâm tình bất định sao? Rốt cuộc có ai biết hay không, quản lý gần đây căn thẳng thần kinh thường tính sai đó....."

Nửa giờ sau, nhóm đồng nghiệp không mời mà đến rốt cục cũng ra về, sau khi Lăng Vị Ương đóng cửa nhà thì chuyện đầu tiên phải làm chính là lập tức chạy tới bên Hạ Từ Dược cúi đầu xin lỗi.

" Thực xin lỗi."

" Làm gì phải xin lỗi?" Hân hỏi nàng.

" Mi Nha nói những lời này, có một nửa nguyên nhân từ em mà ra." Nàng áy náy nói với hân.

" Vì sao?" Hân tò mò hỏi.

" Bởi vì em không thành thật nói chị ấy tính chất công việc của anh, cho nên nghĩ anh là chỉ mơ mộng thành ngôi sao nhưng lại không thành công, năm nay gần ba mươi còn không có sự nghiệp, mới có thể....."

" Mới có thể cho rằng anh kết giao cùng em là có ý đồ, nhắm vào tiền bảo hiểm của ba mẹ em?" Hân nói thay nàng.

" Thực xin lỗi." Nàng gật đầu, lại xin lỗi hân.

" Bọn họ sao lại biết chuyện tiền bảo hiểm kia?" Hân chỉ hỏi như thế, biểu tình có chút đăm chiêu.

"Em hình như từng nói qua chuyện này."

"Nói cho một người hay cả hai bọn họ? Anh ta hay cô gái kia?" Hấn hỏi nàng.

Lăng Vị Ương trừng mắt nhìn, có chút khó hiểu nhìn hấn, rồi đáp: "Em hấn là lúc vui vẻ nói chuyện phiếm có đề cập qua, em cũng không chắc lắm. Nhưng em không thường nói chuyện này với mọi người, nếu có đề cập qua thì hấn chỉ nói riêng với chị ấy thôi."

"Nhưng Liễu Đại Quyền lại biết."

"Có lẽ Mi Nha đề cập qua với anh ta đi."

"Cô ta không có việc gì sao lại nói chuyện này với anh ta?"

"Liễu Đại Quyền....." Lăng Vị Ương muốn nói lại thôi, đột nhiên có chút do dự.

"Anh ta như thế nào? Không cần chỉ nói một nửa." Hấn rất nhanh nhìn chăm chăm nàng.

Nàng khẽ thờ dài, thành thật nói với hấn: "Anh ra là người theo đuổi em, đã theo đuổi hơn một năm nay, trong công ty không người nào không biết. Mi Nha vẫn thường giúp anh ta nói tốt, đứng về phía anh ta. Em nghĩ, chính là vì thế chị ấy mới nói với anh ta chuyện cha mẹ em, sau đó gián tiếp nhắc tới chuyện tiền bảo hiểm đi."

"Em thật sự cho rằng như vậy sao?" Hấn trầm mặc một chút, ý ám chỉ có điều mờ ám, không nhanh không chậm mở miệng nói.

"Có ý gì?" Nàng nghi hoặc nhìn hấn.

"Quan hệ hai người bọn họ cảm giác không phải đơn thuần thế."

"Cái gì?" Nàng nhin không được hai mắt mở to kinh ngạc kêu lên, "Nhưng Mi Nha đã kết hôn, mà Liễu Đại Quyền theo đuổi em, không phải sao?"

"Hai chữ ngoại tình này em đã nghe qua chứ?" Hấn nhìn về mặt ngạc nhiên của nàng nói.

"Nhưng là....." Nàng lắc đầu, không thể tưởng tượng cũng khó chấp nhận việc này. "Hấn là anh suy nghĩ nhiều quá." Nàng cuối cùng kết luận.

"Bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì mà không thể cho ai biết, anh một chút hứng thú cũng không có, chỉ cần bọn họ không đem rắc rối tới em là được." Hấn bĩu môi, biểu tình thực không cho chuyện này là đơn giản.

"Cũng đã nói chúng ta sẽ kết hôn, bọn họ hấn phải có chừng có mực thôi?" Nàng cũng không chắc chắn.

"Chỉ sợ bọn họ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, mới thật có ý đồ khác."

Nàng liếc hấn một cái, dở khóc dở cười hỏi: "Anh có thù oán gì sao? Bốn chữ ‘Có ý đồ khác’ này đêm nay thật đúng là đúng đầu danh sách, liên tục được dùng đến."

"Anh nói thật đó, cũng không phải nói giỡn với em đâu, em không nên tin tưởng hai người đó quá." Về mặt hấn đứng đắn nghiêm túc nhìn nàng nói.

Nàng đang tươi cười thoáng chốc cứng đờ, biểu tình có chút nghi ngờ không rõ. "Anh nói thật?"

"Đã nói là anh nói thật mà, cho nên em đáp ứng anh cách xa hai người đó một chút, không được thân cận quá với bọn họ." Hấn cúi đầu, ôn nhu hôn nàng.

Lăng Vị Ương vẫn có vẻ mặt không dám tin. Chu Mi Nha cùng Liễu Đại Quyền? Có khả năng sao?

Nàng vẫn không hiểu hấn lo lắng cái gì, vì sao cứ luôn nhắm vào hai người kia? Điều đó khó lắm, vì bọn họ một kẻ là người theo đuổi nàng, còn lại một kẻ muốn làm bà mối? Nếu thật sự như vậy, hấn chắc cũng không tránh khỏi rất ghen tị đi?

"Ha ha....." Nàng nghĩ, nhếch miệng cười ra tiếng.

"Cười cái gì?" Hấn hỏi nàng.

"Không có gì." Mặt nàng mị mị cười nói, dựa vào lòng hấn, mở hai tay ra ôm hấn, cảm giác được hạnh phúc.

Hạ Tử Dục khoe miệng xéch tận mang tai, hai tay cũng ôm lại nàng, cùng nàng gắn bó, hai người lúc này ngọt ngào dù chẳng cần nói thêm lời nào.

Chương 9

Đối với lời nhắc nhở cùng lo lắng của Hạ Tử Dược nhằm vào hai người Chu Mi Nha cùng Liễu Đại Quyền, Lăng Vĩ Ương cũng không có thật sự đem nó để trong lòng, thứ nhất là nàng cảm thấy có lẽ hần suy nghĩ nhiều quá, thứ hai là gần đây nàng có chuyện phiền lòng về hần, làm nàng không có dư bao nhiêu thời gian suy nghĩ chuyện này.

Hôm nay sau khi tan tầm, nàng sẽ chuyển đến nhà Hạ Tử Dược cùng hần ở chung, mặc dù có điểm thẹn thùng, nhưng làm như vậy so với tiếp tục ở nhà nàng thì tốt hơn nhiều lắm.

Nam nhân này..... Nàng nên nói như thế nào đây?

Tùy hứng, làm theo ý mình, ý đồ xấu ừn ừn, nói ngắn lại, chính là thích làm gì cũng được là ổn rồi.

Nếu có thể tốt nhất đừng bị hần hạ lệnh, một khi bị lĩnh án lệnh, ngoài nhận mệnh không còn con đường thứ hai có thể đi, bởi vì hần tuyệt đối không đạt mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Ngay từ đầu lấy có là chiều cố nàng, hần dám ở luôn nhà nàng, chờ sau khi nàng khỏi bệnh cảm hần, lại lấy lý do nàng ở một mình rất nguy hiểm, hần lo lắng nên không rời đi. Cũng không ngâm lại, trước khi hần xâm nhập nhà nàng, nàng mỗi ngày đều một mình cũng vẫn sống rất tốt sao?

Đuổi không đi, là vì hần sớm tự đánh thêm một cái chìa khóa cửa, có thể quay lại nhà nàng tự nhiên -

Buổi tối đến, hần tự động xuất hiện trên giường nàng. Ban ngày thì nàng ở công ty đi làm vốn hần có thể không quan tâm chuyện của nàng, ai ngờ hần lại dùng thái độ khác ngày thường (không còn lạnh lùng, khó gần ^^), tốn công tốn sức giao hảo với hàng xóm cạnh nhà nàng, nơi nơi đều tự giới thiệu hần là vị hôn phu của nàng, bọn họ sẽ sớm kết hôn.....

Kết quả nàng chẳng qua phải đến công ty làm mới một ngày mà thôi, về nhà đã trời đất đổi thay, từng người quen nàng từ mấy nhà hàng xóm, nhất là mấy vị trưởng bối, tất cả đều nói chúc mừng nàng, nói nàng rằng những năm gần đây vất vả, rốt cục cũng tìm được người có thể phó thác, ba mẹ nàng trên trời có linh thiêng nhất định sẽ cảm thấy thực vui mừng.

Tránh không được, họ nhất định cũng đem vị hôn phu của nàng ca ngợi thật to một phen, khiến cho nàng dờ khóc dờ cười.

Nhưng nếu chỉ là như vậy liền thôi, nhưng các trưởng bối cuối cùng còn tự cho là quan tâm cố tình hỏi một câu, "Các cháu ở cùng một nhà?" Sau đó, lại tự thấy đầu óc mình nên có mở nói thêm một câu, "Hiện tại người trẻ tuổi vui vẻ là tốt rồi. Không sao, chúng ta sẽ không có nói cái gì đâu." Hại nàng nghe xong, quả thực là khóc không ra nước mắt.

Tóm lại, đối mặt hần, nàng cũng chỉ có thể quen biết có hạn.

Năm giờ ba mươi, vừa đến thời gian tan sở, Lăng Vĩ Ương lập tức thu dọn này nọ rồi ra khỏi cửa công ty, bởi vì Hạ Tử Dược đã ở dưới lầu chờ nàng.

Xe hần không khó tìm, một chiếc xe BMW X6* chào giá ba, bốn trăm vạn (tệ). Cho dù nàng không thấy được, cũng sẽ có một đồng ánh mắt lóe sáng chung quanh, chỉ dẫn phương hướng giúp nàng.

Lúc trước nghe hần tự nói mình là trạch nam, nàng còn tưởng rằng hần không có xe, sau lại biết hần có xe thì hần cũng chỉ nói câu "Chỉ là thứ công cụ thay cho đi bộ". Kết quả thấy "Công cụ thay cho đi bộ" qua miệng hần nói lại đúng là một chiếc xe ô tô cao cấp nhãn hiệu nổi tiếng nhập khẩu giá ba, bốn trăm vạn (tệ) xa hoa, nàng suýt nữa té xỉu.

Nam nhân này..... Quên đi, nàng không biết nói gì nữa.

Đến gần xe, nàng nhìn xuống biển số xe để xác định là xe hần, sau đó nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào ghế trước, để hần có thể khởi động xe nhanh chút, tránh ảnh hưởng giao thông. (Sia: tỷ sợ xe còn đậu đó thì sẽ có khối người ngắm xe anh rồi gây tắc đường đó ^^)

Nhưng không biết sao nàng ngồi trên xe và đã thắt dây an toàn, xe vẫn đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích.

"Sao anh chưa lái xe đi?" Nàng quay đầu hỏi, chỉ thấy ánh mắt hần sáng sáng nhìn nàng.

"Làm sao vậy?" Nàng hỏi.

"Hôn anh một cái đã." Hần bỗng nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Nàng ngây người một chút.

"Hôn anh một cái." Hần lại nói, vẻ mặt mang đầy chờ đợi.

Mặt của nàng không tự chủ được đỏ ửng lên, xấu hổ quần bách trùng mắt liếc hẩn một cái, thúc giục: "Nhanh nhanh lái xe đi."

"Em hôn anh một cái đã, rồi anh mới lái xe đi." Hẩn bốc đồng nói.

"Hạ Từ Dược!"

"Nhanh hôn anh một cái đi."

Lăng Vị Ương thật sự thấy dở khóc dở cười, muốn cho hẩn thất vọng nhưng mắt thấy phía sau tình trạng tắc xe hình như càng lúc càng nghiêm trọng, tiếng còi xe không dứt bên tai, nàng cũng chỉ có thể làm điều hẩn mong muốn, nhanh chóng quay sang hôn hẩn một cái, sau đó lại lần nữa thúc giục hẩn: "Mau lái xe!"

"Tuy rằng không hài lòng, nhưng miễn cưỡng tính cho em đã hoàn thành." Hẩn thế nhưng còn có thời gian bình luận.

"Hạ Từ Dược!" Nàng gầm nhẹ.

Hẩn không động không đẩy ngấm nàng một chút, rồi không chút hoang mang khởi động xe lái đi, đồng thời mở miệng trêu chọc nàng: "So với mười năm trước em trở nên hung hãn hơn nhiều."

"Nếu có hối hận, anh lúc nào cũng đều có thể bỏ đi." Nàng hừ một tiếng.

"Thế thì còn có cái gì vui đùa? Cuộc sống của trạch nam sống một mình rất không thú vị, ở nhà có nhiều thêm một cạp mẹ sống cùng nhau cuộc sống mới có nhiều thú vị, anh làm chi muốn bỏ?" (Sia: dạ, nguyên "văn" đó ạ >_.

Mặt của nàng liền hồng lên một chút. "Anh....." Nàng hoàn toàn không biết nên nói chi, đầu hiện lên một đồng gì đó làm mặt nàng hồng tím đập nhanh.

"Mặt hồng như vậy, em không phải suy nghĩ đến mấy cái hình ảnh cần hạn chế nha, vị hôn thê thân ái?" Hẩn ngấm nàng, liếc mắt một cái, cười chế nhạo.

"Em mới không có!" Nàng trừng mắt nhìn hẩn, mặt lại càng đỏ thêm chút.

"Thật sự không có sao?" Hẩn cười tà mị ngấm vẻ mặt giằng dỗi của nàng.

Lúc này nàng trực tiếp quay đầu nhìn về ra ngoài cửa sổ, không để ý tới hẩn. Hừ! Nam nhân!

Còn Hạ Từ Dược mỉm cười tươi rói, phi thường tự đắc.

Bữa tối bít tết nướng ăn rất ngon, mới cho vào miệng liền cảm thấy thơm mềm ngọt, làm cho Lăng Vị Ương chấp nhận giá cả của món này, nhưng một bữa cơm phải tốn vài ngàn tệ, vẫn làm cho nàng cảm thấy quá lãng phí.

"Về sau không phải ngày đặc biệt, anh làm ơn không cần lãng phí tiền như vậy đến ăn đại tiệc thế này, em sợ ăn nhiều hơn, miệng sẽ kén ăn. Giàu không tiết kiệm, nghèo liền tay; nghèo không tiết kiệm sớm ăn mày." Nàng nói hẩn. (Tục ngữ Anh ^^)

"Anh vẫn nuôi được em rất tốt." Hẩn không cho là đúng, giương khoe miệng lên lại tiếp tục nói: "Hơn nữa hôm nay thật là một ngày đặc biệt."

"Ngày gì?" Nàng kinh ngạc tròn to hai mắt, nhớ không nổi hôm nay là ngày đặc biệt nào.

Nàng nhớ rõ sinh nhật hẩn còn chưa tới, mà của nàng lại đã qua, cũng không phải ngày lễ tình yêu hoặc ngày kỷ niệm lần đầu tiên nắm tay, hôn môi, cái gì linh tinh loạn xạ - bởi vì không đúng mùa. Cho nên, hôm nay có phải ngày đặc biệt gì đâu?

"Em đoán đi." Hẩn giương cao khoe miệng.

"Em chính là đoán không được mới hỏi anh thôi." Nàng yêu kiều trùng mắt liếc hẩn một cái, không tự giác bĩu môi làm nũng.

Hạ Từ Dược ôn nhu nở nụ cười, hẩn phát hiện chính mình thật sự rất thích nàng lơ đãng toát ra vẻ cuốn hút, mặc kệ là bĩu môi làm nũng, ngượng ngừng không để ý tới người, hay là phần nộ với hẩn, hẩn đều rất thích.

Ánh mắt hẩn mỉm cười, vươn ngón trỏ ngoéo nàng một cái.

Nàng lập tức trừng kếp, nghiêng người về phía hẩn.

Hẩn cũng nghiêng người, dường như muốn nói cho nàng đáp án, hôn môi nàng một cái.

Nàng hai mắt mở to, vội vàng lui về sau, nhìn trừng trừng hẩn, tựa như không tiếng động kêu to với hẩn: Anh điên rồi sao? Nơi này là nhà hàng, là nơi công cộng, đông người đến người đi nha!

"Ha ha....." Hẩn hoàn toàn ngăn chặn không được cười to ra tiếng.

"Uy!" Tay nàng lướt qua mặt bàn, đưa tới đánh hẩn một cái nhẹ, vốn định nhắc hẩn kiềm chế chút, lại làm cho hẩn một phen cầm tay nàng.

Đột nhiên, tiếng cười của hắn ngừng lại, biểu cảm trên mặt trở nên rất chuyên chú, cực ôn nhu, đậm thâm tình, trái tim của nàng rộn ràng không tự chủ được đập nhanh hơn.

"Anh..... Làm chi?" Thanh âm của nàng không biết vì sao trở nên có chút khiếp đảm.

Hắn nhìn nàng không dời mắt, chậm rãi đem tay nàng giơ lên bên môi hôn, sau đó trầm giọng nói; "Hôm nay là ngày anh đeo cho em nhẫn đính hôn."

Nói xong, cũng không biết từ chỗ nào hắn biến ra một cái nhẫn kim cương lấp lánh tuyệt đẹp, chậm rãi đeo vào ngón giữa bàn tay phải của nàng, lại hôn tay nàng thêm lần nữa, rồi hắn nói: "Anh yêu em."

Lăng Vị Ương giật mình mở lớn miệng, cảm giác trái tim mình đập quá kịch liệt, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng cảm thấy rất vui vẻ, cực kỳ hạnh phúc, cảm động đến không thể kìm nén mà phiếm đỏ hốc mắt, yết hầu co rút nhanh, khó mà tin được đây là thật.

Nhưng nàng vẫn cố gắng mở miệng, vừa khóc vừa cười nói cho hắn "Em cũng yêu anh."

Đó là một buổi tối tràn ngập kinh hi, Lăng Vị Ương tin tưởng mình cả đời cũng sẽ không quên.

Ngoài nhẫn ra, hắn còn tặng nàng một bó hoa hồng đỏ rực, không nhiều không ít, vừa vặn chín mươi chín đóa, ý nghĩa thiên trường địa cửu.

Nàng nghĩ đây chắc là tất cả kinh hi rồi, không nghĩ tới khi trở lại nhà hắn vẫn có kinh hi khác đang chờ ...

Toàn bộ nhà hắn rực rỡ hẳn lên.

Thời gian cách đây không đến một tháng, trước kia chỗ ở tràn ngập không khí đàn ông đơn độc một mình, nay đã hoàn toàn biến đổi lớn, thêm vào rất nhiều thứ đồ nội thất có vẻ nữ tính, ấm áp, lãng mạn, nhưng tất cả thay đổi lại mang phong cách của nàng, làm cho nàng cả người chỉ biết kinh hi không thôi.

"Làm thế nào?" Nàng tràn ngập ngạc nhiên, vui vẻ quay đầu hỏi hắn.

"Thích không?" Hắn không đáp mà hỏi lại nàng, trên mặt có nụ cười đắc ý, hình như là sớm đoán được nàng sẽ có phản ứng này.

"Thích." Nàng không chút do dự gật đầu, vẻ mặt vui vẻ vô cùng.

"Đến đây, còn có cái này muốn tặng cho em." Hắn dắt tay nàng đi tiếp.

"Còn nữa?" Đêm nay hắn làm sao vậy? Ý định muốn làm cho nàng vui vẻ đến bay lên trời luôn sao?

Hắn mỉm cười không nói, kéo nàng đi về phía ban công.

Nơi đó sẽ có cái gì? Nàng tò mò ngo ngoé nghiêng, sau đó thấy được - một chú chó con lông trắng muốt rất xinh.

Trong nháy mắt, nàng khó có thể tin che miệng đang há hốc lại, kinh hi trừng lớn mắt.

Một chú chó con màu trắng rất đẹp, nàng từng nuôi duy nhất một chú cún như vậy, sau bởi vì nhà có chuyện, không có bao nhiêu tâm tư sức lực dư chăm sóc nên đưa thú cưng cho người khác nuôi.

"Anh..... Như thế nào có thể?" Nàng ngẩng đầu hỏi hắn, trên mặt đầy vẻ kích động.

"Em vợ nói cho anh biết. Vốn anh muốn giúp em tìm về chú cún nuôi trước kia, nhưng mà em vợ nói cậu ấy đã đi tìm, chú cún kia đã....." Giọng nhỏ dần, ngừng một chút, hắn nhếch miệng nói cho nàng, "Nghe nói đây chính là cháu chất của nó."

"Cháu chất?" Nàng ngẩn ra, cảm thấy có chút buồn cười, có người gọi như vậy sao? Nhưng.....

Nàng ngồi xổm xuống, nhìn cún con dễ thương, nó thật sự là cháu chất của "Đáng yêu" sao?

"Muốn nuôi nó không?" Hắn với nàng cùng nhau ngồi xổm, ôn nhu hỏi, cho nàng quyền lựa chọn.

"Có thể chứ?" Ánh mắt nàng chờ mong nhìn hắn, tuy rằng nàng thực thích, nhưng nàng cũng không biết hắn có thích hay không. Có vài người không thể sống cùng với vật nuôi trong nhà.

"Anh đã muốn đưa trước mặt em, hỏi em có muốn nuôi nó, không phải sao?" Miệng hắn bắt gặp mỉm cười, cúi đầu thâm tình hôn nàng.

Hắn ngẩng đầu lên, sau một lúc lâu nàng lẳng lặng chăm chú nhìn hắn, rồi rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi: "Vì sao tốt với em như vậy?"

"Biết rõ còn có hỏi?" Hắn nâng mày, cười như không cười mắng yêu nàng.

"Không phải." Nàng thật sự lắc đầu nói.

Lông mày hần lại nâng cao chút, vẻ mặt hơi lộ ra chút khó hiểu.

Nàng không nói chuyện, đứng dậy trước kéo hần đi vào phòng khách, sau khi ngồi xuống ghế sofa, mới không chuyển mắt nhìn hần, mang theo ba phần do dự, bảy phần kiên định đem áp lực dưới đáy lòng cùng nghi vấn từ lâu nói ra miệng.

"Anh không phải bởi vì chuyện năm đó, cảm thấy thực có lỗi với em, muốn bồi thường, bù đắp cho em, nên mới như vậy tâm tư lo lắng mà đối tốt với em?" Nàng hỏi hần.

Hần ngây ngốc sững sờ một lúc, chậm rãi nhú mày, ngón tay khẽ đẩy nhẹ cái trán của nàng.

"Không cần giả ngốc." Hần nói.

"Không phải sao?" Nàng nhanh theo dõi hần, trên mặt vẫn có chút hoài nghi. "Anh thành thật nói cho em biết, không sao đâu, dù sao....."

Nàng đột nhiên ngừng lời, không biết nên nói cái gì. Nói dù sao nàng sẽ không để ý hần đối tốt với nàng, muốn kết hôn với nàng, chiều cố nàng, tất cả việc này đều vì thấy có lỗi sao? Nếu nàng thật sự không thêm để ý, hiện tại cũng sẽ không cảm thấy như mắc xương trong họng.

Chán ghét mình thật, sống cùng một nhà với hần, nàng rõ ràng cảm thấy thực hạnh phúc nha, như vậy không phải đã đủ rồi sao? Vì sao nàng còn muốn để ý một ít chuyện rêu rĩa đây?

Hít mạnh một hơi thật sâu, nàng bỗng nhiên lắc đầu nói: "Quên đi, quên đi, coi như em chưa có hỏi anh vấn đề này là được."

Nếu biết trong lòng nàng còn chưa có đáp án, chỗ hóc vẫn còn sưng tấy, Hạ Tử Dục làm sao có thể để nàng như vậy, làm cho vết sưng tấy sau sẽ trở thành u ác tính.

"Không thể quên đi." Hần kéo nàng ngồi lên đùi mình, vòng tay ôn nhu ôm nàng nói: "Anh thừa nhận cảm thấy thực có lỗi cũng có ý muốn bồi thường, xác thực đều tồn tại trong lòng anh....."

Lăng Vĩ Ương cả người cứng đờ ngồi ở trên đùi hần, đột nhiên có loại cảm giác tự chui đầu vào rọ. Hần thừa nhận?

"Không cần cứng ngắc như vậy được không? Anh nói còn chưa nói xong." Hần đưa ra một bàn tay quay mặt của nàng nhìn trực diện với hần, bắt đắc đi lại ôn nhu hôn nàng một chút, mới tiếp tục nói tiếp.

"Anh thừa nhận xác thực có suy nghĩ muốn bồi thường em, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân duy nhất anh đối tốt với em. Anh tốt với em là vì anh yêu em, muốn nhìn thấy bộ dáng em vui vẻ khoái hoạt mà mỉm cười." Hần thâm tình chân thành nói nàng. "Anh thích em tươi cười, nhất là kinh hỉ sau lại lộ ra nụ cười hạnh phúc, em hiểu không?"

"Cho nên, không chỉ là vì bồi thường?"

"Nếu chỉ vì bồi thường, anh sẽ trực tiếp lấy tiền đưa cho em."

"Thế thực đã thương người."

"Giả tình giả nghĩa càng đã thương người, em không biết sao?"

Nàng ngẩn ra.

"Mười năm trước anh tổn thương em một lần đã làm anh hối hận không dứt, lần này anh thề với lòng mình tuyệt đối sẽ không để em vì anh mà thương tâm rơi xuống một giọt nước mắt nào nữa. Mà anh quyết giữ lời thề này đến hết quãng đời còn lại."

Đêm nay lần thứ hai, Lăng Vĩ Ương cảm giác tim mình đập thật nhanh, hai mắt phủ đầy hơi nước, mà dần dần mờ hồ.

Hần thật sự yêu nàng. Cho dù trong đó có lẫn tâm tính bồi đắp lỗi lầm, nhưng hần yêu nàng cũng là chân thật, không có một tia giả dối. Nàng có thể cảm giác được hần thật tâm.

Làm nàng nói không ra lời, chỉ có thể quàng hai tay lên cổ hần, nhiệt tình hôn môi thể hiện hết thoải mái cùng cảm động của nàng. Nàng về sau không bao giờ sẽ miên man suy nghĩ nữa.

(Dạ, lại H 18+, típ tục warning ai không đủ tuổi xin miễn, còn lại là tùy tâm >.^ ôi, em đi tiếp máu đợt 2 đây. >o

Khó được nàng chủ động cùng nhiệt tình như vậy, Hạ Tử Dục khoái trá nhận nụ hôn nồng nhiệt của nàng, đồng thời cảm thấy chính mình dần dần cứng rắn lên, vẫn để nàng mềm mại ngồi trên đùi hần.

Nàng cũng cảm giác được, đỏ cả mặt, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Ánh mắt hần nóng cháy, hai mắt sáng ngời mê đắm nhìn lại nàng, sau đó chậm rãi đổi tư thế của hần để nàng thoải mái.

Hắn ôn nhu hôn môi dụ hoặc nàng hé miệng, lập tức đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, kích tình hôn nàng cơ hồ muốn không thở nổi.

Tay hắn bắt đầu cởi quần áo trên người nàng; nàng vẫn còn sót lại một ít lý trí tránh ánh mắt hắn, thờ dốc mở miệng nói: "Phòng."

"Anh muốn yêu em ở ngay đây." Hắn liếm cánh môi của nàng, khàn khàn nói.

Nàng cả người đều biến đỏ.

"Kia..... tắt đèn." Sáng như vậy, nàng thấy thẹn thùng.

"Anh muốn nhìn em." Hắn hôn cằm nàng, đến cổ, sau đó đi xuống lan tràn đến bộ ngực nàng sớm bị cởi bỏ cúc áo, liếm hôn khe ngực của nàng.

Nàng ngăn chặn không được rên rỉ ra tiếng, hai tay muốn ngăn cản hắn tiếp tục, không ngờ hắn vào lúc này đột nhiên giải trừ móc gài nội y của nàng.

Thiếu đai an toàn cùng hai dây đỡ, nội y nháy mắt rơi xuống, lộ ra bộ ngực rất tròn căng đều của nàng, hắn lập tức hôn lên cảnh đẹp trước mắt, hôn mát mụ hoa trước ngực nàng.

Động tác hắn thành linh xảy ra làm cho nàng cả người chấn động, không tự chủ được ngửa đầu rên rỉ ra tiếng, cảm giác một cỗ khí nóng nhanh chóng nổi lên giữa hai chân nàng.

Hắn một bên nhiệt tình hôn môi, đùa nàng, đem nàng hôn đầu óc choáng váng, một bên nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người nàng, từ áo, nội y đến váy của nàng, rốt cục làm cho nàng khóa thân ngồi ở trên đùi hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng bị hắn khơi mào tình dục mà có vẻ kiều mỵ mê người, cả người trần trụi lại càng kêu gọi.

Cho tới nay hắn đều có ảo tưởng này, ảo tưởng chính mình quần áo chỉnh tề đầy đủ, mà nàng cả người trần trụi ngồi ở trên người hắn..... (Sia: Có ai BT bằng Dục ca không đây >.

Quả thật cảnh này trước mặt đúng là kích thích như thế, hắn cảm giác chính mình cứng rắn đến độ sắp nổ mạnh.

Hắn đột nhiên áp đảo nàng trên sofa, lấy nhiệt tình mãnh liệt giống nàng cắn nuốt môi của nàng, đồng thời đưa tay vào giữa hai chân nàng, qua lại nhu tình làm cho giữa hai chân nàng ẩm ướt nóng nhanh chóng khuếch tán mở ra.

Tiếp theo, hắn đột nhiên đưa ngón tay đi vào trong cơ thể nàng, làm nàng rên một tiếng, kim lòng không được nhắm chặt hai mắt, uốn cong lưng lên.

Ngón tay hắn ở trong cơ thể nàng di động rất nhanh, nàng theo không kịp tốc độ kích tình chồng chất, đành đưa đầu qua lại, bắt lực rên rỉ ra tiếng.

Tiếng rên rỉ của nàng giống xuân dục kích thích hắn, khiến cho hắn rốt cuộc không thể khống chế chính mình, rút tay khẩn cấp muốn giải phóng chính mình cứng rắn. Hắn nâng lên hai chân của nàng để lên bả vai mình, sau đó nóng cháy liền vọt nhanh vào sâu trong cơ thể nàng.

"A....." Nàng hô lên một tiếng nhỏ, mười ngón đâm vào cánh tay hắn làm cơ thể hắn phản ứng lại.

"Đau không?" Hắn lo ngại hỏi, không xác định được có phải mình chính vội vàng làm đau nàng hay không.

Nghe thấy thanh âm hắn, nàng mở hai tròng mắt mê loạn, phản ứng tri giác lắc đầu với hắn. Hắn cúi người hôn nàng, lại trong lúc vô tình làm cho chính mình càng sâu nhập, làm nàng run run lại lần nữa hô lên thanh.

Góc độ này sao? Vì thế, hắn nhớ kỹ góc độ này, bắt đầu thông thả ở trong cơ thể nàng di động tới, mỗi một lần va chạm đều đụng chạm đến kia một chút, làm cho nàng theo mỗi một lần hắn thẳng tiến liền kêu, thanh âm giống như Thiên Âm.

Một lần lại một lần, tốc độ hắn di động càng lúc càng mau, thanh âm của nàng cùng thờ dốc cũng càng lúc càng hỗn loạn.....

Qua cao trào hắn thờ hỗn hỗn áp đảo ở trên người nàng, dồn dập hô hấp hít thở hỗn loạn cùng tìm đập cực nhanh, hai bên trong lúc đó giằng co hồi lâu, tiết tấu mới chậm rãi khôi phục thành vững vàng.

Hắn đứng dậy rời khỏi cơ thể nàng, thân thể nàng dư âm chưa hết mà chấn động không thôi, hắn lại cúi đầu ôn nhu hôn nàng triền miên một hồi lâu, rồi mới dang tay ôm lấy nàng bế khỏi ghế sofa, đi đến phòng tắm.

Hắn nói phải giúp nàng tắm rửa, kết quả cũng không để ý kháng nghị cùng xấu hổ quần trí của nàng, dám lấy lý do tắm rửa, đi giờ trò nửa thật nửa đùa với nàng, làm cho nàng vừa ngượng lại vừa cười, thiếu chút nữa sẽ chỉ có hít vào chứ không có thở ra.

Uyên ương dục (tắm) mất nhiều thời gian mới chấm dứt, sau đó hắn giúp nàng lau khô thân thể, giúp nàng mặc vào áo ngủ sa mỏng gọi cảm không biết từ chỗ nào biến ra, làm cho nàng ngoài mặt đỏ lựng, trong lòng càng xấu hổ đến hoàn toàn nói không ra lời.

Hắn giúp nàng hong khô tóc, động tác ôn nhu cẩn thận, nhưng đến mình lại làm thô lỗ tùy tiện, khiến nàng nhìn không được đưa tay đoạt lấy máy sấy trên tay hắn, giúp hắn hong khô tóc.

Hắn nhếch miệng mỉm cười, cứ như vậy ngoan ngoãn ngồi trên nắp bồn cầu, không chuyển mắt nhìn nàng, làm cho nàng giúp hắn sấy tóc nhưng đầu tóc

hắn vẫn còn ẩm ướt.

" Em còn nhớ đã nói muốn tạ lễ anh sao không?" Hắn bỗng nhiên mở miệng nói.

Nàng trừng mắt nhìn, nhớ tới đoạn đối thoại lúc trước hai người trên xe, mặt không tự chủ được lại đỏ lên, không chống đỡ nổi nên chẳng nói gì mà nhìn hắn.

Hắn đem mấy sậy lấy ra khỏi tay nàng, đứng lên cầm tay nàng, kéo vào phòng ngủ, đi đến bên giường.

" Chờ một chút." Nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đứng yên giữ chặt tay hắn. Hắn quay đầu nhìn về phía nàng.

" Anh không có khả năng còn muốn....." Vừa rồi hắn đều phải hai lần với nàng, hắn không có khả năng còn muốn nữa đi? (Sia: Sao tỳ còn phải hỏi nhi, Được ca cái gì cũng hơn người mà >.^)

" Còn muốn cái gì?" Về mặt hắn tà mị cười, ái muội cúi người xuống hỏi nàng.

Nàng trừng mắt, sắc mặt ửng hồng.

" Đến đây đi." Hắn lại lần nữa đem nàng kéo về phía giường, tâm tình vui vẻ chuẩn bị nhận tạ lễ của nàng. Xem ra đêm nay, đêm đặc biệt dài lâu.....

(Sia: Cuối cùng cũng xong chương nè, ôi Được ca oi ...>o

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

" Vị Ương."

Nghe thấy từ phía sau có người gọi, Lăng Vị Ương dừng bước quay đầu lại, chỉ thấy Chu Mi Nha chạy chậm lại bước về phía nàng.

Nàng sùng sốt một chút, có nghĩ ngợi một tí.

Từ lần đến nhà nàng thăm bệnh trước tới nay, quan hệ của họ không biết bởi vì xấu hổ hay là sao đã càng lúc càng xa, ngoài công việc ra hình như bọn họ không có cùng nói chuyện với nhau. Không biết lúc này chị ấy đột nhiên tìm nàng là vì chuyện gì?

" Em phải về nhà sao?" Chu Mi Nha đứng ở trước mặt nàng hỏi.

" Vâng." Nàng gật đầu nói.

" Buổi tối có hẹn cùng với bạn trai không?"

" Không có. Buổi tối nay hắn có việc." Tuy rằng không hiểu chị tại sao đột nhiên hỏi như vậy, Lăng Vị Ương vẫn thành thật trả lời.

" Thật tốt quá, như vậy em là có thể cùng chị đi ăn cơm." Chu Mi Nha tươi cười rạng rỡ nói với nàng.

Lăng Vị Ương trừng mắt nhìn, không xác định rõ hỏi lại chị. " Ăn cơm?"

" Kỳ thật chị vẫn muốn tìm cơ hội mời em ăn cơm." Chu Mi Nha nói.

" Vì sao?" Nàng không hiểu hỏi.

" Chính là chuyện lần trước nha, chị vẫn tìm cơ hội tốt nói lời xin lỗi với em." Chu Mi Nha mang theo một chút ngập ngừng, nhìn nàng mỉm cười nói.

" Chuyện lần trước nào?" Chị càng giải thích, Lăng Vị Ương càng cảm thấy mờ mịt.

" Chính là mấy hôm trước chị đến nhà em thăm bệnh, chị có nói một ít lời không nên nói với em cùng bạn trai em, thật sự cảm thấy thực có lỗi."

Hóa ra là chuyện này nha. Lăng Vị Ương chợt hiểu ra, lắc đầu nói: "Em đều đã quên, chị cũng đừng nghĩ nhiều như vậy."

" Nhưng chị còn cảm thấy thực có lỗi, cho nên buổi tối cho chị mời em ăn bữa cơm, em nhận lời được không?"

"Không cần như vậy, Mĩ Nha." Nàng lắc đầu nói.

"Làm ơn. Bây giờ chị xấu hổ đến sắp không có mặt mũi nào đối mặt với em, em không cho chị mời bữa cơm này, vẫn hồi tình cảm chúng ta thì chị sẽ vẫn để ý đến lúc chết. Cùng chị ăn bữa cơm được không, Vị Ương? Làm ơn." Chu Mĩ Nha hai tay nắm lại như đang cầu nguyện.

Lăng Vị Ương do dự nhìn chị, bỗng nhiên nhớ tới Hạ Tử Dục muốn nàng cách xa Chu Mĩ Nha một chút.

Trí nhớ tồi quá, sao vào lúc này mới nhớ tới đây?

Tuy rằng nàng cho tới bây giờ cũng không cảm thấy Chu Mĩ Nha sẽ có suy tính nguy hiểm gì, nhưng Hạ Tử Dục cũng không phải một kẻ chuyên bịa đặt, nhân rồi liền sinh sự từ việc không có đâu, hơn nữa sau đó hẳn không chỉ một lần hỏi nàng chuyện này, cảm giác thực quý dị đi.

"Lần khác được không?" Nàng lại do dự một chút mới mở miệng nói, "Buổi tối em có một số việc bận."

"Em không phải nói đêm nay không có hẹn sao? Còn có chuyện gì?"

"Trong nhà có chút bữa bận, em muốn nhân lúc đêm nay rảnh thì quét dọn một chút." Nàng nhất thời chỉ có thể lấy tạm có này.

"Chị còn tưởng chuyện gì lớn chứ. Muốn dọn dẹp thì lúc nào chẳng được, ngày mai, ngày kia, ngày kia đều được nha, cũng không phải chỉ hôm nay mới có thể." Nói xong, Chu Mĩ Nha một phen ôm lấy cánh tay nàng, trực tiếp lôi kéo nàng đi lên phía trước.

"Mĩ Nha, em....."

"Không được nói không." Chu Mĩ Nha đánh gãy lời nàng, chân không dừng bước lôi kéo nàng đi, miệng cũng tiếp tục nói: "Chị biết một nhà hàng rất tuyệt, bảo đảm em ăn xong sẽ khen không dứt miệng, sẽ cảm thấy lần này đi không tệ. Về sau em cũng có thể mang bạn trai em cùng đi ăn vẫn hợp, cho nên không cần cự tuyệt chị."

"Kia..... Đợi em gọi điện thoại một lát được không?" Biết cự tuyệt không được, Lăng Vị Ương đành phải thỏa hiệp.

"Gọi cho bạn trai của em sao? Lên xe rồi gọi cũng được."

Bởi vì Chu Mĩ Nha trực tiếp kéo nàng đến ven đường, cho nên Lăng Vị Ương nghĩ đến chị sẽ gọi xe tắc xi, không dự đoán được đứng ở trước mặt các nàng lại là xe của Liễu Đại Quyền.

"Liễu Đại Quyền?" Nàng lập tức khiếp sợ, kinh ngạc không tự chủ được bật thốt lên.

"Anh ấy cùng chị đều muốn tạ lỗi với em. Đến đây, lên xe đi." Chu Mĩ Nha mở giúp nàng cửa sau xe.

Lăng Vị Ương đột nhiên có cảm giác bất an không yên, cảm thấy chính mình đi có thể sẽ lãnh ít dữ nhiều, không khỏi có chút khiếp đảm bước lui lại.

"Mĩ Nha, em....." Nàng muốn lui bước, lại đột nhiên bị Chu Mĩ Nha giữ lấy khuỷu tay, ngay sau đó ở lưng có một lực đẩy nàng đến phía trước rồi đẩy nàng ngồi vào bên trong xe.

Nàng quá mức kinh ngạc mà không kịp phản ứng lại, chờ khi hoàn hồn thì đã bị Chu Mĩ Nha theo sau ngồi chen vào trong xe.

Cửa xe "Phanh" một tiếng khá lớn, nhấn chân ga, xe chạy nhanh trên đường, nàng cứ như vậy bị "Kèm hai bên".

Hiện tại làm sao bây giờ? Lăng Vị Ương hỏi chính mình, đồng thời cố gắng không thể hiện tình cảm, dấu điểm về thất kinh hay sợ hãi của nàng.

Trời ạ, hai người kia rốt cuộc muốn làm gì? Bọn họ sẽ không phải muốn bắt cóc nàng, sau đó đe dọa Hạ Tử Dục để vợ vét tài sản đi?

Nhưng bọn họ hình như không biết Hạ Tử Dục là người có tiền mà? Cho nên bọn họ rốt cuộc muốn làm sao? Cho nàng một đòn hiểm độc? Hăm dọa, bịt miệng nàng? Cường gian trước, bức hôn sau?

Cái ý tưởng cuối cùng làm cả người nàng đột nhiên cứng đờ, thiếu chút nữa không hét ra tiếng, vừa đúng lúc nhìn xuống.

Không! Sẽ không, nàng nhanh chóng nói cho chính mình. Bọn họ hẳn là rõ cá tính của nàng, cho dù có muốn chiếm được thân thể của nàng, nàng cũng tuyệt không chấp nhận chuyện như vậy mà sẽ kháng cự lại. (Sia: tỷ tưởng tượng quá nhiều rồi đó ^^)

Bên trong xe im lặng dị thường, ba người đều có nhiều tâm sự riêng, tới khi đến nhà hàng thì Chu Mĩ Nha kéo nàng xuống xe, để Liễu Đại Quyền lái xe đi tìm chỗ đỗ xe.

Nhìn nhà hàng trước mặt, Lăng Vị Ương không nghĩ đến đây, ngây ra như phỗng đã không biết nên có ý nghĩ gì nữa.

Sau đó, bọn họ thật sự tiến vào nhà hàng gọi món ăn rồi ăn cơm, không khí mặc dù có hơi mất tự nhiên và xấu hổ, cũng không ảnh hưởng mọi người nhiều.

Cho nên bọn họ thật sự không có ác ý, hoàn toàn là Hạ Tử Dục suy nghĩ nhiều quá?

Lăng Vị Ương mới nghĩ như vậy mà thôi, Chu Mi Nha ngồi ở bên cạnh nàng, liền đột nhiên cầm chặt tay nàng, khiến nàng bất ngờ tim cũng đập nhanh hơn.

"Vị Ương, van xin em!"

Cái gì - cái gì - cái gì? Đây là chuyện gì đang xảy ra?

"Mi Nha, chị làm cái gì vậy? Chị van cầu em cái gì?" Về mặt nàng giật mình hỏi.

"Cầu xin em tha thứ chúng ta, buông tha cho chúng ta đi!" Chu Mi Nha kích động cầm nhanh lấy tay nàng nói.

Lăng Vị Ương cảm thấy lạ kỳ, không hiểu chị ấy đang nói cái gì, nàng hoàn toàn muốn làm rõ nó.

Nàng ngẩng đầu nhìn đến người ngồi cùng bàn còn lại là Liễu Đại Quyền ngồi đối diện Mi Nha, hy vọng hắn có thể giúp nàng giải thích việc này, nhưng anh ta vừa thấy nàng ngẩng đầu nhìn, lập tức đem hai tay dán chặt mặt bàn, cúi đầu xuống thấp đập mặt bàn một tiếng "Khẩu".

"Thực xin lỗi, van cầu em." Hắn khẩn thiết cầu xin.

Lăng Vị Ương cứng họng nhìn hai người này, thật như là trời tối tắt đèn nhìn không được rõ ràng.

"Hai người trước tiên đừng như vậy, hãy nói rõ đã, em căn bản là không biết hai người đang nói cái gì nha?" Nàng nhún mày nói, trên mặt có biểu tình mờ mịt.

"Em không biết?" Chu Mi Nha không chuyển mắt nhìn nàng, coi như muốn nhìn rõ ràng nàng nói thật hay nói dối.

"Không biết." Lăng Vị Ương không tránh nhìn lại chị.

Tựa hồ xác định nàng không có nói dối, Chu Mi Nha ngược lại có chút việc không biết phải làm sao, quay đầu nhìn Liễu Đại Quyền, giống như đang hỏi hắn hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Liễu Đại Quyền nhanh nhẹn mày, do dự trong chốc lát, rồi mới cúi đầu vừa nói: "Chuyện này hoàn toàn cảm kích Hạ Tử Dục tiên sinh, có gì em mời hắn nói cho được không? Bởi vì chúng ta thật sự là xấu hổ đến nỗi khó mở miệng. Thực xin lỗi, em hãy tha thứ cho chúng ta, chúng ta về sau không bao giờ sẽ ra oai bêu xấu hay làm loại chuyện này nữa, thực xin lỗi."

"Thực xin lỗi." Chu Mi Nha cũng cúi đầu xin lỗi.

Lăng Vị Ương nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, trên mặt hiện dấu chấm hỏi.

Hoàn toàn cảm kích Hạ Tử Dục, mà nàng lại hoàn toàn chẳng hiểu chẳng biết gì?

Rốt cuộc là chuyện gì nha?

Đại khái là Lăng Vị Ương đợi hắn về hỏi nhưng ngủ quên mất, Hạ Tử Dục nhiệt tình đánh thức làm nàng rên rĩ tỉnh lại, lập tức đã bị hắn cuốn vào trong kịch tình cuồng dã, lâu sau mới có biện pháp mở miệng nói chuyện.

"Anh đã về." Đạo này, đây thường là câu đầu tiên nàng mở miệng nói với hắn, luôn là những lời này.

Công việc Hạ Tử Dục tự do không giống với nàng làm việc từ chín giờ sáng đến hơn năm giờ chiều, thời gian đi làm của hắn luôn không nhất định, hơn nữa khi gặp được linh cảm mạnh xuất hiện, thì thường xuyên quên về nhà ngủ cũng là chuyện bình thường - đây là Trác Tuyết Phong nói.

Nhưng sau khi nàng đến sống cùng hắn, tình hình này thật ra còn không có chạm mặt qua, chỉ quá vài lần giống hôm nay về muộn như vậy vì có người chạy tới tìm hắn họp bàn, trung cầu ý kiến hay ý tưởng sáng tạo, hắn mới không thể không để nàng một mình lên lầu về nhà.

Mà nếu hắn về trễ hơn nàng, khi hắn mở cửa vào nhà, nàng có thói quen thường nói với hắn một câu như vậy "Anh đã về", tiếp theo hắn sẽ mặt mày hớn hở đáp lại nàng "Anh về rồi đây", sau đó hôn nàng, nàng cũng vui vẻ cười theo hắn.

"Anh về rồi đây." Nói xong hắn cúi đầu hôn nàng, nàng quả thực mỉm cười thỏa mãn.

"Mấy giờ rồi?" Nàng ôn nhu hỏi hắn.

"Một giờ đêm." Hắn đáp, sau đó lại hôn nàng một cái. "Thật có lỗi đã đánh thức em."

"Anh cũng không cảm thấy thật có lỗi một chút nào đâu." Nàng cười như không cười tà mị nói hắn.

"Đúng." Hắn lập tức nhếch miệng thừa nhận.

Nàng đảo cặp mắt, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

"Ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy." Hấn lại hôn nàng một cái, tay chuẩn bị tắt đèn ngủ đầu giường thì bị nàng ngăn cản.

"Chờ một chút, em có vài vấn đề muốn hỏi anh." Nàng ngồi dậy.

"Vấn đề gì?" Hấn chờ nàng ngồi dậy, đem nàng ôm trước ngực, hai tay vây quanh nàng hỏi.

"Anh làm gì với Liễu Đại Quyền và Chu Mi Nha thế, khiến cho bọn họ chạy tới xin em tha thứ?" Nàng quay đầu hỏi hấn, để tự mình có thể thấy biểu tình trên mặt hấn.

"Bọn họ chạy tới cầu xin em?" Miệng hấn toác ra cười, vẻ mặt giống như có chút châm chọc.

"Ừ."

"Thật đúng là lúc thì nói xấu, lúc lại xu nịnh nha." Lúc này rõ ràng chính là châm chọc.

"Anh rốt cuộc làm gì bọn họ?" Nàng thật sự tò mò muốn chết, càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là hấn làm gì đó mới có thể làm cho hai người phản ứng thế này.

Nam nhân này khi biết rõ có người sẽ gây nguy hiểm cho nàng, tuyệt không chỉ ra tiếng cảnh cáo, muốn nhắc nàng tự mình cẩn thận một chút mà thôi, nàng đáng lẽ nên sớm nghĩ đến điều này mới đúng.

"Còn nữa, vì sao bọn họ yêu cầu em tha thứ bọn họ? Bọn họ có làm chuyện gì có lỗi với em sao?" Nàng hỏi lại, vẫn nghĩ không ra chính mình rốt cuộc quên cái gì hay chuyện nên biết lại không biết.

"Em nha, thoát nhìn khôn khéo, kỳ thật quá hiền lành." Hấn đưa tay nhẹ nhàng vỗ về hai má hồng hồng của nàng, có chút thờ dãi nói.

Nàng không thể phủ nhận.

"Trước khi anh trả lời vấn đề này, nói cho anh biết em có nghĩ tới nghỉ công việc hiện tại hay không, chuyên tâm làm nhân viên lương mẫu (mẹ hiền vợ đảm ^^) của anh?" Hấn ôn nhu hỏi nàng.

"Anh hy vọng sau khi kết hôn em ở nhà làm bà chủ gia đình sao?" Nàng nhìn kỹ hấn, không đáp mà hỏi lại.

"Anh không có hy vọng chuyện này, mà chỉ cần em cảm thấy thoải mái, cao hứng là tốt rồi, anh sẽ không can thiệp quyết định của em." Hấn nhẹ nhàng mà trầm giọng, nói cho nàng.

"Một khi đã như vậy, vì sao đột nhiên hỏi em vấn đề này?" Nàng thấy khó hiểu.

"Bởi vì nếu em còn muốn tiếp tục làm ở công ty hiện tại này, anh cho rằng em không biết có vẻ tốt hơn, dù sao em mỗi ngày đều phải đối mặt hai người kia." Lời hấn chân thật, thành khẩn nói nàng.

"Anh nói như vậy muốn em làm cách nào hết hiếu kỳ?"

"Rất đơn giản, bởi vì em không muốn bới móc chuyện riêng tư của người khác. Mà việc này mặc dù có liên quan tới em, nhưng lại là chuyện riêng tư quan trọng hơn với hai người kia đến độ không thể cho ai biết." Miệng hấn nhếch lên mỉm cười nói.

"Nếu bọn họ không thể cho ai biết chuyện riêng tư ấy, anh sao lại biết?"

"Có tiền có thể hô phong hoán vũ, kêu ma gọi quỷ." Hấn tiếp tục mỉm cười, bộ dáng xem ra có chút xấu xa, lại có chút trào phúng. (Sia: Vâng, em biết Được ca nhieu xien rui ạ >_

Bạn đang đọc truyện *Lão Tử Là Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.